

52

COLECTIA SFINX COLECŢIA SFINX COLECŢIA

COLECTIA SFINX COLECŢIA SFINX COLECŢIA

CORNELIU BUZINSCHI

Divertisment cu măşti

EDITURA MILITARĂ

Corneliu Buzinschi
Divertisment cu măști

EDITURA MILITARĂ BUCUREȘTI 1980

Coperta: AL. ANDREI

1

— Tot aici, Varahil? întrebă Cristian, instructorul de înot al stațiunii Vulturi.

De după minusculul aparat de proiecție care-și arunca imaginile pe dreptunghiul alb, atârnat de peretele din față, Varahil își întoarse numai o clipă ochii spre dânsul.

— Da! răspunse, ca și când afirmația ar fi fost de ajuns.

Cristian intră, închizând ușa care voala oarecum proiecția, și se așeză, bâjbâind, pe un scaun. Ușorul bâzâit al aparatului continuă. Pe pânză se deslușea o curgere de linii albicioase, între dungi din ce în ce mai întunecate. Nimic altceva. Instructorul ar fi vrut să fumeze, știa însă că nu o va face. Nu aici, în sala de proiecție.

Ar fi putut să iasă, nu avea nimic să-i spună lui Varahil. Dar iar își aruncă privirea spre imaginea

tulbure de pe ecran. Dungile albe aproape dispăruseră, cenușiul devenise aproape negru. Căută în buzunar pachetul de țigări, îl apucă între degete și începu să se joace cu el. Automat scoase o țigară, o duse la gură, și când își dădu seama, nemulțumit, vru s-o rupă. Nu avu vreme. Bâzâitul motorului se stinse, și cu un țăcănit scurt se aprinse lumina. Varahil veni către instructor.

— Mă căutați?

— Am impresia că tu cauți ceva. Pot să te ajut? Te întâlnesc mereu în sala de proiecție, în fața acelorași imagini. Ce te frământă?

— Îmi dați voie să stau jos?

Cristian zâmbi. Pentru el, Varahil nu era un oarecare membru al clubului stațiunii Vulturi. Îl îndrăgise mult pe acest băietan vioi.

— Ce te muncește, tot *visul* tău?

— Rolele astea!... răspunse evaziv băiatul.

Și arătă cu mâna opt sau zece role de microproiecție, așezate ordonat pe o policioară, deasupra aparatului. Cristian așteptă.

— Într-o săptămână le-am vizionat de nu știu câte ori.

— Nu prea înțeleg de ce, dar te-am observat și eu.

— Și totuși e ușor de înțeles. Așa cum ne-am dat seama de la început – și eu, și dumneavoastră – sunt filmări sub apă. Unde? De către cine? Benzile trimise specifică un nume: ANTA. De ce mi le-a trimis mie, în

ce scop? Asta caut să descopăr.

Varahil se încălzise. Vorbea volubil, apăsat.

— Stai! zise Cristian. N-are rost să dramatizezi. Le-a trimis aici, fiindcă suntem cea mai bine utilată bază de înot subacvatic din țară. Stațiunea de odihnă pentru elevi Vulturi e foarte cunoscută.

— Probabil aveți dreptate, recunoscu Varahil, dar de ce numai rolele? De ce nu și una sau mai multe scrisori explicative? Pentru că, hotărât, nu poate să fie o glumă din partea celui care le trimite.

Instructorul ridică din umeri și vârî iar mâna în buzunar. De astă dată nu se mulțumi numai să pipăie și să scoată țigara. O duse la gură și scoase bricheta.

— Am privit de atâtea ori filmele, repetă Varahil, și cred că am înțeles. *Visul* celuilalt e mai împlinit decât al meu.

Ieșiră. Clădirea albă, un imens patrulater de piatră moale, se integra armonios în parcul ce o înconjura. Trecură pe alei, răspunzând la zâmbete și saluturi. Se opriră mai departe de zarva tinerilor, care umplea stațiunea, și se așezară pe o bancă.

— Spune! îl invită instructorul.

— Rolele au fost trimise aici, la stațiune, pe numele meu, pentru motivul că trimițătorul știe câteva lucruri...

— Care anume?

— În primul rând că avem o sală de proiecție. Nu e

greu de bănuit. Dar mai greu e să-și imagineze că aparatul nostru e un Rom V cu deschizătură pentru filme de 16 mm. Orice alt tip de aparat am fi avut, filmele sale ar fi fost inutilizabile. De când aveți aparatul?

— Din primăvara anului trecut.

— Așadar, șopti Varahil, gânditor, corespondentul nostru este cineva care în aceste luni a avut acces la cabina de proiecție a secției... Aveți un registru de vizitatori?

— Închipuiește-ți, nu! Dar... dacă foiletăm toate dosarele îngrămădite în aceste luni în arhivele secretariatului... nu-i imposibil să stabilim lista completă a vizitatorilor noștri. Cred că în vreo câteva zile, lucrând șaisprezece ore pe zi... Dar stai nițel! Nu suntem singura stațiune care are secție de autoimersiune.

— Știu, și m-am informat. Mai sunt șase. Dar trei dintre ele n-au săli și aparate de filmări subacvatice, iar celelalte lucrează cu aparate de proiecție clasică, nefolositoare pentru corespondentul nostru.

— N-ar fi imposibil, totuși, ca acest corespondent, cum îi zici tu, neștiind aceste amănunte, să fi trimis fiecărei stațiuni, deci și nouă, câte un rând de role.

— Am întrebat. E adevărat că mi s-a răspuns evaziv... Că nu știu, că vor cerceta. Dar aceasta n-are nicio

importanță. Chiar dacă admitem că filmele nu ne-au fost trimise numai nouă, asta nu schimbă problema: de ce ne-au fost trimise?

Instructorul Cristian ridică încurcat din umeri, dar Varahil nu se dădu bătut.

— Orice întrebare necesită un răspuns care se găsește, poate, în însuși cuprinsul întrebării. Sunt convins deci că ANTA, oricine ar fi, nu ne-ar fi trimis filmele dacă n-ar fi fost sigur că noi putem răspunde la întrebarea pusă. Știe de *visul* meu.

— Subtil... mormăi Cristian.

— Pornind de la această concluzie, am început să studiez filmele.

— Rezultatele?

— Aproape de necrezut! Și. Ce e mai prost, contradictorii și complicate. Am impresia că ANTA nu ne trimite numai un mesaj, ci mai multe! Și de o asemenea importanță încât nu ni le poate trimite decât codificat. Și-a codificat *visul.*

— Intrăm în plin roman de aventuri... zâmbi instructorul. Și de ce nu? făcu tot el. Vulturi e stațiunea voastră, a celor care începeți să visați. Toate visele sunt posibile, nu? Și visul te fură...

— Dar *visul* celui care ne trimite rolele nu-i unul oarecare. O... dar pentru asta trebuie să mai vedeți odată atent proiecțiile, altfel n-aveți să mă credeți. Visul lui

este măreț!

— Atunci, de ce stăm?

— Aștept să terminați a doua țigară. Știți că în sală nu este voie să se fumeze.

Instructorul râse încurcat, privind jumătatea țigaretei pe care o ținea între degete.

— Bine, spuse, aruncând-o. Hai să mergem.

Intrară în sala întunecoasă, cu ferestrele acoperite de perdele grele și groase. Varahil întoarse comutatorul. Aprinse doar becul slab de la intrare. Pentru ei, obișnuiți cu topografia încăperii, era de ajuns.

— Proiectez eu, spuse Cristian. Tu ai să mă lămurești.

Trecu înaintea băiatului, spre fundul sălii.

— Unde ai pus rolele?

Varahil simți o împunsătură în inimă. Încercă și izbuti să răspundă fără vreo urmă perceptibilă de panică:

— La locul lor.

— Vino tu. Nu le găsesc.

Le căutară peste tot. Zadarnic.

Ușa sălii de proiecție era de obicei încuiată. Dar nu întotdeauna. Băiatul o aflase de câteva ori deschisă, iar astăzi, când ieșiseră, n-o încuiase, știind că se vor întoarce acolo curând.

— Se vede că nu ești singurul pe care-l interesau aceste filme, vru să glumească instructorul. Poate că *visul* tău...

— Poate, consimți Varahil. Deși...

— Ce vrei să spui?

— Eu niciodată n-am luat rolele cu mine. N-aveam de ce. Numai aici, în sală, pot fi proiectate – și cercetarea, studierea lor nu se poate face fără proiectare.

— Vreun copil care nu și-a dat seama.

— Nu le-ar fi luat pe toate.

— Totuși, nu putem înlătura cu totul această ipoteză.

Plecară în grabă și dădură alarma. Se luară măsuri, se folosiră megafoanele și afișajul. Nimeni nu răspunse la apel. Rolele nu fură găsite.

*

— Te ascult, răspunse grav directorul adjunct al stațiunii Vulturi.

Varahil se simțea stingherit. Trebuia să vorbească despre *visurile* sale. În ultimii ani crescuse. Trecuse de vârsta copilăriei. Păstrase vioiciunea și fizică și spirituală, umorul și buna dispoziție, dar căpătase o mai bună stăpânire a reflexelor și impulsurilor, fără să devină închis sau morocănos. Se putea dărui jocului și prieteniei ca și altădată, dar era capabil să urmărească dârz și perseverent o idee sau un proiect. Dintre disciplinele științifice îi plăceau mai cu seamă fizica și chimia – de altfel o veche pasiune. Frecventând asiduu cercul de la liceul său, visase să inventeze fel și chip de aparate, izbutise chiar să facă unele îmbunătățiri la

câteva mașinării din laboratorul școlii, iar în vacanță venea în fiecare an la stațiunea Vulturi. Mai cu seamă că ultima sa preocupare se îndrepta către echipamentul autonom de înot, sau, mai bine zis, de scufundare și propulsie subacvatică. Acesta era *visul* lui Varahil.

— După cum cred că știți, rosti în sfârșit, lucrez, sub îndrumarea instructorului Cristian, la un costum oarecum original de imersiune.

— Ce înseamnă „oarecum original”? întrebă directorul.

— Varahil e foarte modest, interveni Cristian. Îndrumarea mea se mărginește doar la procurarea materialelor și la unele indicații tehnice. Întreaga concepție, ideea de bază, proiectarea, ca și asamblarea și retușurile i se datoresc lui.

— Totuși nu mi-ați răspuns. Ce înseamnă „oarecum original”?

— Un înotător subacvatic trebuie să învingă două dificultăți: să se poată cufunda fără pericol la adâncimi cât mai mari și să aibă o viteză cât mai mare.

— Și?

— Costumul gândit de Varahil întrunește aceste calități într-o măsură de două ori mai mare decât cele mai perfecționate costume existente până acum.

Directorul adjunct privi cu mai multă atenție băiatul.

— Și asta nu-i totul, adăugă instructorul. Costumul

său este într-adevăr autonom. Varahil visează să rezolve problema respirației subacvatice!

— Dar atunci!... exclamă directorul.

— Da, asta i-am spus și eu. Invenția sa depășește cu mult interesele și preocupările unei stațiuni pentru elevi, așa cum este stațiunea noastră. Varahil, însă, mi-a replicat – și a trebuit să admit pe bună dreptate – că, pe de o parte, calitățile aparatului său nu sunt dovedite deocamdată decât teoretic. Mai adaug că nimeni, nici chiar cel mai bun prieten al său, Hani, nu-i cunoaște proiectele. Secretul a fost păstrat cu desăvârșire. Toate piesele care au fost concepute și realizate până în prezent, au fost lucrate de Varahil și de mine. Știți că sunt un foarte bun executant.

Instructorul tăcu. Directorul mesteca între dinți capătul unui creion.

— Un lucru nu pricep: ce legătură au toate câte mi-ați spus cu furtul rolelor?

— Ipoteza aparține lui Varahil. Cred că e mai bine să se explice el însuși.

— Instructorul Cristian v-a vorbit despre *visele* mele, ca să vă dați seama că nu sunt un începător în ceea ce privește imersiunea și costumele de imersiune. Tocmai din această cauză proiectarea filmelor primite a făcut asupra mea o impresie extraordinară. De la prima proiectare am înțeles că sunt făcute cu un aparat special

pe care-l avem, de altfel, și noi la stațiune: Rom V, în imersiune și înaintare. Și...

Băiatul își mușcă buzele. Broboane de sudoare i se iviseră pe frunte.

— Și?... întrebă iritat directorul.

— Și am înțeles că sunt luate de un înotător subacvatic îmbrăcat cu un costum care îi permite să depășească de cel puțin zece ori performanțele mele teoretice... Acela și-a împlinit *visul*.

— Fantastic! izbucni directorul.

— Da, fantastic, admise Varahil. Pentru cel care a conceput. Executat și îmbrăcat acest costum, nu mai există problema adâncimii și a vitezei de înaintare.

— Ești sigur?

— Da! rosti hotărât Varahil. Dacă am mai avea filmele, v-aș arăta dungile albe-strălucitoare care...

*

În aceeași zi și cam la aceeași oră, doi bărbați ocupau una dintre camerele hotelului „Splendid din orașul apropiat. Încuiaseră ușa și trăseseră perdelele de catifea, înlăturând aproape în întregime lumina zilei. Unul manipula un mic aparat de proiecție Rom, V, celălalt ședea într-un fotoliu, privind imaginile de pe perete. Dacă Varahil le-ar fi putut vedea, le-ar fi recunoscut fără nicio șovăire.

— Dungile astea, spunea bărbatul din spatele

aparatului, indică viteza. Calculată cu destulă aproximație, e de-a dreptul fantastică... însă ceea ce mă uimește și mai mult nu este adâncimea la care coboară...

— Nu cumva este o farsă? întrebă cel din fotoliu. O simulare abilă a unei imersiuni independente?

— Nu! Anumite caracteristici ale înaintării exclud această ipoteză. Apoi, sunt prea vechi în meserie ca să mă înșel.

— Atunci... păcat! Fiindcă nu știm și nu văd cum am putea ști cine a expediat și de unde au fost expediate aceste role.

— Avem totuși un atu...

— Da, branșamentul telefonic. Deși până acum nu ne-a servit.

— Pentru că nu exista niciun motiv de alarmă. Mai mult încă, direcțiunea stațiunii nu știa nimic. Dar acum, când viesparul a fost stârnit...

*

Ce facem? Anunțăm autoritățile? întrebă directorul adjunct. Ne aflăm în fața unor hoți de... *vise,* spuse el, gândindu-se la numele sub care îi plăcea lui Varahil să vorbească despre înfăptuirile îndrăznețe la care năzuia.

Instructorul dădu replica hotărât:

— Ce-o să le spunem? Că ne-au furat zece role de film? Dezastruos pentru stațiune, și neinteresant pentru ei. Credeți că au un serviciu care se ocupă cu apărarea

viselor?

— Totuși... protestă mai mult de formă directorul.

— Dacă-mi dați voie, eu cred, zise Varahil, că cel mai bun lucru este să așteptăm.

— Ce să așteptăm? întrebară într-un glas instructorul și directorul.

— Ca Anta să ne trimită alte role. Probabil și mai concludente. Și poate... chiar să se facă cunoscut.

— Crezi?

— De ce nu? El nu știe ce s-a întâmplat aici, și nu văd pentru care motiv ar întrerupe trimiterea. Nu știe de existența hoțului de *vise.*

— Ai dreptate! îl susținu și Cristian. Dar, între timp, cu permisiunea direcțiunii, voi închide în safe toate planurile, calculele și schițele aparatului tău! Îți voi apăra *visul.*

*

— Varahil! Varahil! Unde-i Varahil? Cine l-a văzut pe Varahil?

Instructorul Cristian căuta în toate părțile, alergând și întrebând. Varahil parcă intrase în pământ!

De fapt, intrase, dar nu în pământ, ci în apă. Numai când îi veni în minte să pună microaparatul de recepție-emisie și-l acordă la lungimea de undă a scafandrului autonom VIII, pe care Varahil îl îmbrăcase plonjând apoi în mare, Cristian obținu legătura cu băiatul.

— Vino repede în biroul directorului. Noutăți! îi comunică și închise. Zâmbi și vârî mâna în buzunar, după pachetul de țigări. N-ar mai fi fost atât de norocos dacă ar fi știut că apelul său fusese recepționat și de un alt aparat, identic cu cel fixat în casca scafandrului autonom al lui Varahil. Dar care se găsea așezat pe o etajeră din camera hotelului *„Splendid”*, unde se aflau *hoții de vise* despre care am mai vorbit.

— Noutăți?... murmură, întrebător și nehotărât, unul dintre cei doi bărbați așezați comod în fața unei măsuțe-bar. Ce oare s-o fi întâmplat?

Celălalt nu răspunse: de mult era obișnuit să lase inițiativa primului.

— Ridică receptorul branșat pe stațiune, porunci acesta. Regret, dar astăzi nu te miști de aici. Asculți toate convorbirile. Poate aflăm ceva.

Varahil nu era departe în larg, și nici la prea mare adâncime. Era îmbrăcat în varianta a III-a a costumului, variantă care, deși beneficia de câteva îmbunătățiri inedite, nu se diferenția prea mult de costumele clasice. Un simplu costum de plimbare subacvatică, cu totul deosebit de cel la care lucra acum. Acela era marele lui *vis*.

Băiatul ieși din apă în micul golf special amenajat. Își împachetă cu grijă costumul și, prinzându-l în curele, îl duse la magazie unde îl predă. Apoi se grăbi către biroul

directorului adjunct. Acesta, împreună cu instructorul, îl aștepta.

— A sosit! strigă Cristian, înainte ca Varahil să închidă ușa.

Băiatul îl privi întrebător, salutând politicos.

— Coletul! A sosit coletul prezis și așteptat de tine! Directorul ridică de pe birou un mic pachet înfășurat în pânză. Nedesfăcut. I-l întinse. Varahil înțelese delicatețea gestului și mulțumi cu o privire. Luă pachetul și-l învârti între degete.

— Expeditor „ANTA”, citi el. Aveți foaia de însoțire?

— Desigur, răspunse directorul. Nu ne aduce însă nicio lămurire. Datele de prezentare sunt ale Oficiului Poștal București și ale oficiului nostru. Dar nu arată nicio adresă.

— N-am putea să ne informăm la Poștă? întrebă Varahil.

— Cum de nu mi-a venit în minte?! exclamă directorul, ridicând receptorul. Alo – vorbi după ce compusese numărul – aici directorul adjunct al stațiunii Vulturi. Vreau să vorbesc cu...

*

Într-una din camerele hotelului „Splendid” neliniștea își făcuse loc printre *hoții de vise.*

— Ei? întrebă cel care părea să fie conducătorul bandei.

— Stațiunea a primit un nou colet, răspunse celălalt.

— Sigur?

— Da. Directorul a vorbit cu șeful Poștei. Cam târziu s-a trezit dumnealui! Ca și noi, de altfel, n-a aflat nimic.

Afurisitul ăsta de ANTA a găsit mijlocul să încurce toate cercetările. Coletele apar, ca din senin, la Oficiul București. Cum? Imposibil de dezlegat misterul. Mai supraveghez linia?

— Fără nicio pauză, până trimit pe *Cinci* să te schimbe. Și fii atent.

— Hei! *Unu!* strigă celălalt.

Zadarnic. *Unu* părăsise camera.

Trecând prin hol, intră în barul hotelului. Natural, fără grabă sau ezitări, se îndreptă către o masă la care doi tipi, după aparență vilegiaturiști, discutau plictisiți. Se așeză și făcu semn chelnerului.

— Peste jumătate de oră îl schimbi pe *Doi,* spuse, înainte de venirea chelnerului.

Unul dintre cei doi bărbați făcu semn că a înțeles. *Unu* dădu comanda, își consumă băutura și, salutând neglijent prietenii, părăsi barul.

*

Varahil începu să desfacă pachetul. Înăuntru, o cutiuță.

— Nu-i rolă, spuse. O fotografie!

O privi o clipă, apoi o trecu directorului. Instructorul

o cercetă peste umărul acestuia.

— Pare a fi imaginea unei bucăți de pânză! exclamă. E prea mică, nu-mi pot da bine seama.

— O putem mări, fu de părere Varahil.

Directorul sună și rugă secretarul să-i caute și să-i aducă o lupă puternică. După câteva minute priveau încordați, pe rând, câteși trei.

— Un colț de plajă, spuse directorul.

— De plajă fluvială, probabil, adăugă instructorul.

— Crezi?

— Într-adevăr. Nisipul e prea fin spre a fi vorba de o plajă marină, întări Varahil. Dar... ceea ce mi se pare și mai important este îngrămădirea aceea de pietricele... Pare artificială. Cred că e vorba de niște litere! strigă aproape.

Directorul luă iarăși fotografia.

— Într-adevăr, așa e! admise și puse numaidecât mâna pe creion. Litere și cifre:... z r l e p r 2 12 – notă. Priviți! Anta și-a cifrat *visul.*

— Litere și cifre. Aveți ochi buni, fu de acord instructorul. Uită-te, Varahil!

— Z r l e p r 2 12 – repetă acesta.

— Ce poate să însemne?...

— Chemați-l pe Hani! îi veni ideea lui Varahil.

— Hani?! întrebă directorul.

— Da. Prietenul meu. E cel mai bun rebusist pe care-l

avem la liceu, și, după concursurile câștigate aici, la stațiune, se pare că n-are rival, lămuri băiatul.

Fu adus Hani. I se arătă hârtia cu literele și cifrele copiate după fotografie. Nu i se spuse altceva și i se ceru discreție.

— Ai s-o poți descifra? întrebă Varahil. Vezi, să nu mă faci de râs!

— Nicio grijă! Un joc de copil! ceru un bloc de hârtie și două-trei creioane bine ascuțite.

Joc de copil!... După câteva ore, în care timp nici măcar gustarea nu și-o luase, Hani ceru un dicționar al limbii române.

— Merge? întrebă Varahil, vârând capul pe ușa biroului.

Hani transpira abundent. Terminase blocul. Ceru altul.

— Sau afurisenia asta nu înseamnă nimic, sau cel care a făcut-o habar n-are de regulile rebusului! 12 cuvinte de câte două litere! Cum vrei să găsesc o asemenea frază? Și mi s-a făcut o foame!... Trebuie să mergem la masă, nu?...

— Lasă masa și continuă. Nu mănânci până nu termini!

— Atunci, te rog, treci pe la florărie și comandă o coroană. Cu panglici albe! Să scrie pe ele: „Prietenului nostru Hani, mort la datorie!” urlă Hani.

Varahil se retrase strategic.

Se întoarse peste o oră și jumătate. Intră tiptil. Zadarnică precauție. În birou nimeni. Pe masă un bilețel: „Mă găsești la cofetărie!"

„N-a putut rezista! gândi furios. Am să-i arăt eu cofetărie!"

Nu era prea departe; în câteva minute fu acolo. La o masă, Hani îmbuca de zor; mai avea încă un „diplomat", o „carmen" și două porții de „cataif" – piese de rezistență, se vede.

Când îl zări pe Varahil, Hani își vârî grabnic în gură o porție dublă.

— Nu ți-am spus că n-avem vreme? mormăi Varahil.

Hani nu putu răspunde. De-abia putu să întoarcă ochii, întrebător.

— Credeam că ești mai serios... că pot avea încredere în tine, continuă Varahil.

Celălalt înghiți ce mai avea în gură și-și linse buzele.

— Ce vrei? Nu mă lași să mănânc nici după ce am terminat?

— Ai?!... rămase fără glas Varahil.

— *Am!* sigur că *am!* Ar fi trebuit s-o dezleg în cinci minute, numai că, ți-am spus, prietenul care ți-a trimis mesajul habar n-are de regulile rebusiste. A inversat cifrele.

— Ei, și?

— Cum, ei și? Am încercat o sută de variante, până să-mi treacă prin minte să le inversez și eu. Cele două cifre înseamnă nu douăsprezece cuvinte a două litere, ci două cuvinte cu un total de douăsprezece litere.

— Și cuvintele? Spune odată!

Hani atacă ultima porție de cataif. Varahil sări să-l ajute. Așa se termina mai repede.

— Simplu: *Iezerul Capra.* Asta îți spune ceva?

Varahil își aminti fotografia: nisipul fin... nisipul fin al unui iezer! Și apoi rolele: apa aceea neagră și totuși transparentă! Sigur că da, iezerul!

Se uită împrejur: în cofetărie era aproape pustiu.

— Hani! zise solemn. Din momentul acesta uiți tot despre fotografie și iezer... înțeles? Chiar dacă te-ar tortura! Chir dacă ți-ar tăia beregata!

— Nu ți-e bine? Cine vrei să-mi taie beregata?

— Nu știu... spun și eu așa! Înțeles?

Hani ridică ochii de pe cataif. Văzu că Varahil nu glumește.

— O.K., șefule! răspunse, închizând un ochi.

În mai puțin de un sfert de oră, toți trei: directorul adjunct, instructorul și Varahil erau în biroul primului.

— Gata: Hani a reușit! anunță băiatul. Literele acelea vor să însemne *Iezerul Capra.*

Ceilalți doi se priviră nedumeriți.

— Asta ne arată că, din motive necunoscute nouă,

ANTA ne anunță, *tot în cod,* locul unde experimentează. Știe vreunul dintre dumneavoastră unde e situat Iezerul Capra?

— Eu nu, mărturisi directorul.

— Și nici eu, recunoscu Cristian. Cred însă că nu e imposibil de aflat. Cere Agenția de turism și întreabă.

Varahil privi către director, care aprobă. Se ridică și trecu la telefon. Așteptă tonul și formă numărul. Sesiză un declic, apoi, aproape instantaneu, altul.

— Alo! începu el. Aș vrea să știu...

De două ori zgomotul ridicării receptorului. De ce de două ori?

— Alo, alo! auzi de la celălalt capăt al firului. Aici O.N.T. Ce doriți?

Ascultă atent. Nimic, decât, poate, un ușor gâfâit. Respirația șuierătoare a unui ascultător extrem de încordat.

Două declicuri. O respirație șuierătoare... Varahil puse receptorul la loc, fără să răspundă.

*

În aceeași cameră de la hotelul „Splendid”, *Cinci* și *Unu* se plictiseau.

— Afurisită gardă! spuse *Cinci,* când deodată telefonul începu să sune.

Se repeziră amândoi. *Unu* ridică receptorul și-l duse la ureche.

— Alo! auzi. Aș vrea să știu...

Apoi tăcere, după care:

— Alo, alo! Aici Agenția de turism. Ce doriți?

Din nou tăcere. Apoi *Unu* auzi așezarea pe furcă a unui receptor. Înjură și închise.

— Ne-am ars! spuse.

Se ridică și privi de jur-împrejur.

— Anunță pe *Trei* să ridice branșamentul cu stațiunea. Să nu-și dea seama că au fost urmăriți. Imediat! ordonă Plătește și eliberează camera. Pe *Doi* și pe *Patru* îi voi înștiința eu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă *Cinci.*

— Nu-i prost puștiul! O clipă doar am întârziat să ridic receptorul, și a și înțeles. Totuși... Mi-a dat o indicație. A cerut Agenția de turism.

— Și ce dacă?

— Când ceri Agenția de turism? Când vrei să întocmești un itinerar sau să afli orarul unor curse, nu?

— Vrea să plece undeva?

— Tot ce-i posibil. Asta și vreau să aflu.

*

— De ce nu vorbești? întrebă directorul.

— Cineva ascultă pe fir, răspunse Varahil. O dovadă în plus că furtul rolelor n-a fost întâmplător. *Hoțul de vise.* Este o realitate.

— Nu cumva ți s-a părut? rosti neîncrezător

instructorul Cristian.

— Am auzit clar cum a ridicat receptorul. Imediat după funcționarul de la Agenție. *Un bărbat puțin astmatic.*

— De unde ai mai scos-o și pe asta?

— I se auzea respirația... în pauzele apelului celuilalt.

— O să aflăm îndată, spuse directorul adjunct.

Sună și ceru să vină electricianul. Când acesta sosi, îl lămuriră ce voiau de la el.

— Nimic mai simplu, îi încredință electricianul, găsesc branșamentul într-o jumătate de oră. Vreți să urmăresc firul dublură?

— Desigur, dar cu foarte multă băgare de seamă. Înștiințează-mă, imediat cum afli ceva. Tu... unde te duci? se întoarse către Varahil.

— La Agenția de turism, deoarece nu pot vorbi la telefon...

— Merg și eu! se oferi instructorul.

— Chiar voiam să vă rog, consimți băiatul.

Hani se distră de minune. Marea sală a clubului rebusist al stațiunii și cofetăria formau punctele cardinale ale preocupărilor sale.

E adevărat că era puțin supărat pe prietenul său Varahil. În primul rând pentru că, deși îi promisese și-i jurase discreție absolută, acesta nu voise să-i. Spună nimic în legătură cu iezerul acela, aflat în rebusul

dezlegat. Și mai cu seamă că de-o zi, două, Varahil era aproape de negăsit. Iar când dădeai de el... Ce să mai vorbim: *parcă era statuia aceea fără nas din deșertul Sahara.*

În acest timp, obiectul supărării lui Hani sta cuminte, alături de instructor, în autobuzul care asigura din oră în oră legătura dintre stațiune și oraș.

— Crezi că vom afla ceva? întrebă instructorul. Iezerul Capra poate fi un nume inventat?

— Știu eu? N-ar fi imposibil. Dar dacă e o localitate turistică...

Tăcură, cufundați în gânduri, până ajunseră în oraș. Agenția de turism, plasată în plin centru, era destul de aproape. Intrară.

— Am dori... se adresă Varahil unui tânăr prezentabil și foarte simpatic, așezat în spatele unui birou marcat cu inscripția *Informații.*

— Da, vă rog, răspunse acesta. Cu ce vă pot servi?

Băiatul simți în spatele său o respirație ușor gâfâitoare. Se întoarse. Un bărbat corpolent, bine îmbrăcat, își aștepta rândul. *Se părea că și el dorește să capete o informație.*

— Poftiți, îi făcu loc Varahil. Eu pot să aștept.

— Și eu, răspunse domnul, zâmbindu-i. Ai fost înaintea mea.

— Da, dar știți, noi suntem învățați să cedăm rândul celor mai în vârstă. Vă rog...

O clipă, domnul ezită.

— Mă rog, spuse apoi... Doresc harta turistică a litoralului, se adresă funcționarului.

— Cu plăcere. Treceți, vă rog, la ghișeu] următor.

Domnul mulțumi, zâmbi încă o dată lui Varahil și se îndreptă – cam încet, găsi băiatul – către ghișeul indicat.

— Dumneavoastră? întrebă tânărul pe Varahil.

— O informație, vă rog. Aveți cumva, în itinerare, o localitate numită Iezerul Capra?

Tăcere. Tânărul prezentabil și simpatic căută în sertarul memoriei sale.

— Iezerul Capra ați spus?

— Da.

— Avem Iezerul Ciuta.

— Nu, nu, *Capra*, sunt sigur de nume!

— O clipă, vă rog.

Funcționarul deschise un repertoar gros cât un dicționar.

Varahil simți iarăși în spate respirația aceea, ușor astmatică.

— Scuzați, spuse grăbit, făcând semn instructorului să se apropie. Nu ar fi mai bine să discutăm în birou?

Tânărul îl privi mirat. Recunoscu însă pe instructor.

— Dacă vreți să treceți în birou... consimți.

Închise fereastra ghișeului și deschise ușa. Varahil și instructorul pătrunseră înăuntru.

— Informația pe care v-o cerem este confidențială... interveni instructorul.

Tânărul simpatic deveni, nu numai prevenitor, dar și serios.

— Așa că dacă întreabă cineva despre subiectul convorbirii noastre... continuă Varahil.

— Discreție absolută! recomandă instructorul.

— Nici nu era nevoie să-mi spuneți. Nu discutăm niciodată proiectele clienților.

— Suntem siguri, totuși am crezut că o precauție în plus nu strică. Așadar, reluă, cunoașteți vreo localitate Iezerul Capra?

— Imediat.

Deschise și foiletă repertoarul. Apoi oftă și înălță din umeri:

— Regret, dar nu găsesc nimic.

Varahil și instructorul rămaseră dezamăgiți. Tânărul zâmbi încurajator:

— Repertoarul nostru nu cuprinde chiar toate așezările. Probabil nu este o localitate turistică. Dacă vreți să fiți siguri și dacă nu v-ați înșelat asupra numelui...

„Să se fi înșelat Hani? se întrebă în gând Varahil. Nu, nu cred”.

— Cereți informații la *Institutul Cartografic.*

— Bună idee, încuviință Cristian. Vă mulțumim și vă

rugăm încă o dată: discreție absolută!

Simpaticul funcționar se înclină. Cei doi îi strânseră mâna și-l părăsiră, lăsându-l să ridice geamul ghișeului.

— Drăguț băiat!

Tânărul tresări. Domnul care-i ceruse harta turistică îl privi cu o licărire jucăușă în ochi:

— Știți, eu voi vizita toate punctele turistice mai importante... Sper să-l mai întâlnesc. Depinde dacă ruta pe care și-a ales-o va coincide cu a mea...

— Tot ce se poate, răspunse evaziv funcționarul. Doriți un prospect? urmă el, prevenitor. Sau vreți să vă dăm un itinerar gata alcătuit? Sau îl completați dumneavoastră?...

Unu oftă. Era evident că nu va afla nimic. Își pierdea vremea. Și nu avea prea multă. Mulțumi și părăsi birourile Agenției de turism.

*

Hani nu mai era supărat, era de-a dreptul disperat. Varahil îl anunțase că va părăsi, pentru un timp, stațiunea Vulturi.

— Pleci singur? întrebase. Și eu?

— Tu rămâi. Am nevoie de tine aici, la *bază!* Când mă întorc...

Asta îl mai însenină puțin pe Hani. Se duse la instructor și ceru voie să meargă în oraș.

— Vreau să cumpăr câte ceva, explică.

I se îngădui să părăsească stațiunea și băiatul se grăbi spre autobuz. Ajuns în oraș, începu să privească pe la vitrine. Îi intrase în cap să cumpere o amintire pentru Varahil.

La o parfumerie văzu o trusă pentru bărbierit. O clipă fu tentat, apoi se răzgândi.

„Să nu creadă că-mi bat joc!” se temu.

Nu-l atrase nimic la raionul de jucării.

„Fleacuri! își spuse. Doar nu mai suntem copii!”

Trecu la librărie. În febra căutărilor, nici nu băgă de seamă că un bărbat bine îmbrăcat, cu răsuflarea cam scurtă și greoaie, se ținea scai de dânsul.

— Pardon! spuse *Unu* și intră înaintea lui Hani.

Nu se grăbea să cumpere. Trecu la vitrina cu noutăți literare. Văzând că băiatul se uită la stilouri, se apropie.

— Aș vrea pe acela: „Mont Blanc”, ceru Hani. Cât costă?

Vânzătorul zâmbea distant. Era sigur că băiatul cerea așa, ca să se distreze.

— Șase sute... aruncă din vârful buzelor.

Hani se retrase. În spatele său, *Unu* interveni:

— Ce vorbești, domnule?! Dar e enorm! Iată, eu am cumpărat două, din Arad. O sută de lei fiecare. Aur... 14 carate – și privește ce lucrătură!

Scoase din buzunarul de la piept un stilou splendid și-l arătă.

— E drept că-i din pachet, adăugă. Fără taxe de import totuși... Vrei să-l vezi? se adresă direct lui Hani.

Acesta îl luă cu oarecare sfială. Într-adevăr, o minune!

— Ești elev? întrebă *Unu*. Atunci, sigur că-ți trebuie!

— Nu pentru mine... îngână băiatul. Pentru un prieten care pleacă. O amintire...

Așa? făcu *Unu* mieros și cu bunăvoință. Atunci... știi ce? Îți cedez eu pe-al doilea. Mie nu-mi trebuie.

— Dar... încercă Hani încurcat și totuși bucuros.

— Niciun dar! Poftim! Îmi dai cincizeci de lei pe el.

Și *Unu* scoase al doilea stilou, identic cu primul. Ebonit cu incrustații aurii, în filigran. Penița de aur, marcată.

Hani nu mai ezită.

*

Directorul adjunct al stațiunii Vulturi se plimba agitat prin birou, în așteptarea lui Varahil și a instructorului. Dată fiind situația, îi convocase de urgență. În sfârșit, cei doi intrară în birou.

— Chestia cu branșamentul m-a dat peste cap, mărturisi directorul. Ai avut dreptate! i se adresă direct lui Varahil. *Hoții ăștia de visuri* voiau să știe cu cine vorbim. Ai vreo bănuială?

— Niciuna. Atâta doar că astăzi, la Agenția de turism, am avut impresia că aud aceeași respirație astmatică, pe care am auzit-o în receptor. Dar... poate că mi s-a părut.

— Ați aflat ceva?

— Nimic, oftă instructorul.

— Ați bătut drumul degeaba.

— Nu! protestă Varahil. Funcționarul oficiului ne-a dat o idee grozavă. Să ne adresăm *Institutului Cartografic.*

— Dar, murmură directorul. Institutul e la București.

— Plec cu trenul de 18. 26, replică băiatul ferm. Vă rog...

— De ce? Ne putem interesa telefonic.

— E mai sigur direct. După chestia cu branșamentul, nici nu mai am încredere în telefon. Ce-a aflat electricianul?

— Închipuiți-vă, legătura era făcută chiar în holul direcțiunii! făcu directorul. N-a putut urmări firul spion. Fusese desprins, probabil, imediat ce-ai întrerupt convorbirea.

— Asta înseamnă că avem de-a face cu niște indivizi specializați, completă Cristian.

— Tocmai de aceea nu pot să las băiatul să plece singur, se neliniști directorul. Ia stai! Tot am eu treabă la București. Te duc cu mașina.

Varahil zâmbi mulțumit. O plimbare de câteva sute de kilometri, în goana automobilului, nu putea să-l lase indiferent. Alergă să se îmbrace. Directorul se îndreptă spre Cristian:

— Am anunțat autoritățile și mi s-a spus să nu-l las nicio clipă singur, dar fără să simtă. La vârsta lui, un băiat ca el trebuie să vadă că-i acordăm toată încrederea. Că-l înțelegem. În rest, au ei grijă. După cum vezi, există un *Serviciu* special *pentru apărarea viselor!*

*

— ...Să nu cobori în gări...

— N-ai auzit? Plec cu mașina. Mă conduce directorul.

— Așa?! Hani rămase cu gura căscată: Mă, că mare ai ajuns!

Varahil zâmbi enigmatic.

— Ascultă, continuă Hani, bucuros că a găsit un prilej să-și ascundă sentimentalismul, un om mare trebuie să aibă un stilou serios.

— Am pixul!

— Ce ești tu? Puștan? Ești om mare!

— Dar ce, tu ești puștan?

— Ei... nu! mormăi Hani încurcat, că doar eu îs prieten cu tine. Dar... ce drac'am vrut să spun?

— Ceva despre un stilou...

— Așa! făcu Hani bucuros. Uite ce ți-am cumpărat!

Și repede, să nu se bage de seamă, îi întinse stiloul.

— Măi, măi! exclamă Varahil. Cred că te-a costat o avere!

*

Hani strânse buzele, misterios.

— Nu, că e de ocazie. Înțelegi... am și eu cunoștințele mele.

— Așa, da! admise Varahil, nu prea convins. Cunoștea el cunoștințele lui Hani. Dar nu pot să-l primesc. E prea frumos!

— Vrei să mă supăr?

Și Hani își cută fruntea. Iar când Hani își încrețea în asemenea fel fruntea...

— Mulțumesc! sări Varahil și-l îmbrățișă.

— Dă-o naibii de treabă! Doar suntem bărbați! protestă Hani, desprinzându-se.

*

— S-a făcut, spuse *Unu,* luând binoclul de la ochi. Stiloul meu a ajuns la băietanul care ne interesează.

— Ești sigur că-i el? vru să se convingă *Patru.*

— Nu mai întreba. Strângem bagajele. Deocamdată ne instalăm la motelul de pe șosea. *Cinci!* tu pleci înainte și închiriezi două camere. Mergi cu Fiatul. Eu, cu *Doi,* cu *Patru* și cu *Trei,* venim cu Dacia. Aducem și bagajele.

Erau sus pe faleză. *Cinci* plecă. Ceilalți rămaseră.

— Vedeți? le arătă Unu, dându-le binoclul, băiatul acela, căruia i-am vândut stiloul, a rămas pe loc. Se dezbracă, vrea să facă o baie. Și acum priviți aici!

Le arătă o tăbliță metalică, brăzdată de sute de liniuțe fine, care se încrucișau. Printre ele sclipea, jucăușă, o luminiță.

— Dacă stiloul ar fi rămas la el, ar fi în buzunarul hainei așezată pe mal. Luminița asta ar sta nemișcată. Cum observați, însă, ea se deplasează ușor spre nord-nord-est. E drumul pe care-l face celălalt băiat, cel pe care îl urmărim. Unghiul și coordonatele se înscriu automat pe cadranul de sus.

— Strașnică jucărie! exclamă admirativ *Trei.*

Banda *hoților de vise* începu pregătirea.

Când Varahil ajunse în fața biroului, directorul adjunct și mașina îl așteptau.

— Plecăm imediat, spuse directorul. Luăm masa de seară la București.

Directorul era vesel. I se comunicase că *Serviciul special* se va ocupa tot timpul de ei.

Se instalară comod. Șoferul demară lin și precis. Ieșiră din stațiune și intrară pe șoseaua națională.

— Au plecat! strigă *Unu,* în camera motelului în care de-abia se instalaseră. Direcția vest, deplasarea 60 km pe oră.

Peste câteva ore, pe șoseaua Ploiești-București, șoferul întoarse capul spre directorul adjunct:

— Mai avem un sfert de oră și am ajuns. Unde tragem?

— Hotel Ambasador! răspunse acesta.

În spate, la 5-600 metri, un automobil Dacia transporta trei bărbați: *Unu, Trei* și *Patru*.

— Ne apropiem, spuse *Unu* lui *Patru,* care conducea. Accelerează până la 50 de metri de ei. Nu e momentul să-i scăpăm din vedere.

2

Instalat confortabil în acceleratul pe care trebuia să-l părăsească la Predeal, Varahil perinda amuzat peripețiile zilei precedente. După masa de seară, la restaurant, neobișnuită pentru el, și după noaptea petrecută în camera plăcută a hotelului, dimineața luaseră drumul către Institutul Cartografic.

Recunoștea deschis că fără directorul adjunct al stațiunii Vulturi nu ar fi răzbit mai departe de biroul de informații și holul imens al Institutului, dacă ar fi ajuns și acolo...

Chiar în hol îi aștepta un bărbat. Varahil n-a observat când bărbatul i-a arătat legitimația directorului. Era de la *Serviciul special.* În mai puțin de jumătate de ceas, cu minimum de discuții și lămuriri, au pătruns în biroul decanului, și apoi, împreună cu acesta, în cabinetul documentar, inaccesibil unui muritor obișnuit.

— Iezerul Capra? a repetat un bărbat scund, cam greoi și cu un început de chelie. Să vedem toate indicațiile exacte.

Au trecut la o mobilă masivă și greoaie, plină de

manete, butoane și beculețe, așezate la peretele din fund, A bătut cu neașteptată îndemânare literele pe o serie de clape asemănătoare unei mașini de scris. A întors o manetă, a așteptat câteva secunde și a scos dintr-o cutiuță o fișă dactilografiată.

— Există, a spus cu glas egal și indiferent. O fostă așezare, un sat care a dispărut încă înainte de primul război mondial, o *zonă părăsită din cauza greutăților de aprovizionare. Pe malul unui iezer, altitudinea. 1420 m. Se poate ajunge, fie pornind din Azuga-Clăbucet-Pichetul Surpat, fie prin Predeal-Valea Iadului. Până la Azuga sau Predeal călătoria e confortabilă, apoi...*

Ridică din umeri.

Decanul îl rugă să-i înmâneze, dacă se poate într-un sfert de oră, o schiță turistică cuprinzând itinerarele posibile, pornind din București până la Iezerul Capra. Bărbatul scund și cu început de chelie răspunse că se poate, și se ținu de cuvânt.

Dintre cele patru-cinci trasee posibile, Varahil alese pe cel mai economic în ceea ce privește timpul. E adevărat: i se atrăsese atenția că o porțiune a itinerarului era aspră, cu urcușuri pieptișe pe cărărui de capre sau de vânători, cu surpătura și grohotiș. Va vedea el!...

Mai greu fusese să capete asentimentul directorului adjunct al stațiunii Vulturi, deși acesta știa foarte bine că Varahil făcuse numeroase excursii și cunoștea bine

Bucegii.

Dar directorul, la un semn al bărbatului care-i secondase tot timpul, încuviințase. Directorul era sigur acum că Varahil va pleca însoțit. Iar Varahil, de bucurie, nu mai avu timp să bage de seamă.

*

Își privi tovarășii de compartiment: două doamne trecute și un tânăr. Poate ăsta? Nu. *Umbra* nu se ține aproape de cel urmărit. Caută să treacă neobservat. Dacă într-adevăr era supravegheat de cel care furase rolele, sau de un om al lui, atunci urmăritorul era probabil instalat în același vagon, dar în alt compartiment. Varahil era sigur că directorul avusese grijă să anunțe Serviciul special. Totuși, *hoții de vise* puteau să-l urmărească. Băiatul se ridică, deschise ușa și trecu în culoar.

Tânărul din compartiment zâmbi: lui Varahil nu-i trecuse prin minte că acela ar putea fi *Locotenentul,* și că misiunea să se va termina la sosirea în Predeal, când urma să-l predea colegului său, *Căpitanul.* Deci *Locotenentul* nu risca, ocupând un loc în același compartiment cu Varahil, dacă-și deconspira identitatea.

Varahil nu străbătu vagonul zadarnic. Chiar în compartimentul de la ușă observă o siluetă lată în

umeri, îmbrăcată într-un costum elegant de șeviot[1]. Nu intră înăuntru. Era sigur că dacă s-ar fi așezat alături de călătorul bine îmbrăcat, ar fi recepționat o respirație ușor astmatică!

*

Când Varahil trecu prin fața compartimentului său, *Unu* se înjură singur, calificându-se drept cretin. Fără niciun motiv, legătura cu băiatul menținându-se continuu prin intermediul stiloului pe care Varahil îl purta în buzunarul interior al hainei, se urcase în același vagon de clasa I. Numai din comoditate, desigur.

„Am îmbătrânit! își mărturisi. Fac greșeli de începător!"

*

Varahil se întoarse la locul său din compartiment. Descoperirea că fusese urmărit, de la stațiunea Vulturi până la București, și de aici în continuare, îl neliniștea. Nu se gândea la siguranța sa, nu exista niciun motiv să i se întâmple vreo neplăcere. Dar, dacă nu izbutea să se descotorosească de urmăritor, l-ar fi dus pe acesta drept la Anta.

Varahil era sigur acum că nici persoana lui, nici planurile costumului său de imersiune subacvatică nu-l interesau pe domnul elegant și ușor astmatic. La

[1] Rasă de oi originară din Anglia, cu lână albă fină și cu firul lung.

început... poate. Dar, urmărindu-l, luase cunoștință de filmările lui Anta și, probabil specialist fiind, își dăduse seama, ca și Varahil, de fantastica inventivitate a acestuia. Ca să ajungă la el, să-i fure *visul,* se ținea acum scai de Varahil.

Există oare vreo posibilitate să-și „semene” urmăritorul? Ușoara încruntare, și apoi zâmbetul buzelor și ochilor lui Varahil înștiințaseră pe *Locotenent* că băiatul, care se întorsese vădit contrariat, rezolvase problema pe care și-o propusese. Se ținu, deci, gata la orice, nescăpându-l din ochi.

Dar Varahil, după ce aruncase o privire fugară asupra ceasului, rămase liniștit la locul său. Părea că nu-l interesa nimic, nici măcar peisajul, care, odată cu apropierea de Predeal, devenea din ce în ce mai prăpăstios și mai sălbatic.

Ceea ce fu gata-gata să-l înșele pe *Locotenent* era faptul că, fiind convins că nicio persoană din compartiment nu-i dă vreo atenție, băiatul era degajat și natural. În asemenea situație, nimeni nu putea să-i ghicească intențiile. Așa că, atunci când, zâmbind politicos celor două doamne, și silindu-se să-și tragă puțin picioarele, se ridică și trecu în coridorul vagonului, *Locotenentul* rămase la locul lui.

Băiatul stătea acum pe coridor, cu spatele la compartiment, uitându-se pe fereastră. *Locotenentul* oftă

și-și plecă trupul pe spate. Cu o noapte înainte fusese în misiune, și nu prea se odihnise... *Hoții de vise* mereu le dădeau de furcă.

Și deodată... intui ceva neobișnuit. Aruncă privirea spre coridor. Varahil nu mai era acolo. Trepidația vagonului se muiase, trenul își încetinea mersul.

Sări în picioare și, ca întotdeauna în astfel de împrejurări, se amestecă întâmplarea: doamna de lângă ușă se ridică și ea. *Locotenentul* vru să treacă, nu putu, strigă „Pardon!” și încercă s-o dea deoparte. Instinctiv, femeia se cambră și se împotrivi: câteva secunde prețioase pierdute!

În sfârșit, *Locotenentul* ajunse în fața ușii compartimentului și o deschise brusc.

— Prost crescut! zise doamna, așezându-și rochia.

Locotenentul n-o mai auzi.

Trenul încetinise, de parcă ar fi fost gata să oprească. *Locotenentul* se repezi la capătul vagonului, la ieșire.

Ușa era închisă, Varahil nicăieri.

„A sărit! gândi *Locotenentul*... Dar dacă... a simulat numai coborârea și s-a ascuns în alt vagon?”

Trenul începu să-și reia viteza. *Locotenentul* se repezi în lungul coridorului privind fugar, dar atent, înăuntrul compartimentelor, apoi deschise ușa toaletei. Nimeni!

„M-a dus!” mormăi el și, deschizând ușa vagonului, cu toate că trenul își luase aproape viteza normală, sări.

*

Varahil fusese trei ani la rând în tabără la Predeal și, cum era un mărșăluitor și cățărător entuziast și neobosit, cunoștea împrejurimile, pe o rază de peste douăzeci și cinci kilometri, mai bine decât propriile sale buzunare. De asemenea, știa că, înainte de a ataca panta abruptă a ultimilor zeci de kilometri, toate trenurile își încetineau viteza, în apropierea priporului[2] și haltei Scoroștea.

Acestea îi dădeau siguranța că ar putea scăpa de sub supravegherea bărbatului aceluia viguros, dar ușor astmatic. Firește, nu bănuia că poartă în buzunarul interior al hainei un emițător, care-i făcea cunoscută prezența oriunde și oricând.

De aceea, așteptă liniștit clipa potrivită și, când trenul încetini, își părăsi locul de la fereastră și se duse la ieșirea opusă compartimentului în care călătorea *Unu*, deschise ușa, coborî pe scară, închise și apoi sări.

Își calculase atât de bine saltul, și viteza era atât de redusă, încât parcă ar fi coborât pe peronul unei gări. Imediat ce ateriză, se pitulă. Nu voia să fie zărit.

Când ultimele vagoane ajunseră în dreptul său, trenul își reluase aproape mersul normal. Nu se ridică, dar privi după el. Și atunci văzu cum, le vreo două sute de

---

[2] Coastă de deal sau de munte, pantă abruptă; povârniș.

metri de locul unde se afla cineva sare din vagon. Auzi bufnitura și parcă și un vaier înăbușit.

Locotenentul gemu și înjură crunt. Nu-și luase elanul cum trebuia, și o durere ascuțită în laba piciorului drept îl străfulgeră până în creieri.

Rămase așa, trăgându-și răsuflarea și numărându-și bătăile inimii. Când, peste un minut-două, simți că se mai liniștise, încercă să se ridice. Durerea ascuțită reveni. Se târî până în cărarea de lângă terasament și rămase lungit.

Laba piciorului drept începu să zvâcnească.

„Fractură... sau numai luxație?” se întrebă scrâșnind.

Puse capul pe pământ. I se păru? Nu. Simțea vibrațiile unor pași care se apropiau.

Nu ridică fruntea. Pașii se opriră.

— Cine ești și de ce ai sărit din tren? auzi Locotenenții.

Glasul i se păru cunoscut. Cu un geamăt pe care nu și-l putu stăpâni, se întoarse. La câțiva metri, Varahil îl privea, neîndrăznind să se apropie. *Locotenentul* făcu un efort să se ridice, i se păru că piciorul crește, crește, simți flăcări și fulgere în tot trupul, și leșină.

*

În compartimentul său din vagonul de clasa I, *Unu* aruncă pe furiș o privire pe plăcuța indicatoare a aparatului de recepție.

„S-a întors la locul său, își spuse. Poate nu m-a

recunoscut!”.

Știa că se minte singur, că-și face iluzii. Observase clipa de șovăială în mersul băiatului, când acesta își fixase privirea spre el.

„Va trebui să-l chem pe *Patru*, își spuse. Eu îs deconspirat. Cu atât mai rău, *Patru* e o brută”.

Deodată luminița pâlpâi scurt și sări peste pătrat. Aparatul era atât de sensibil, încât marca până și deplasări de câțiva metri.

„A ieșit din compartiment. Merge de-a lungul coridorului. Poate la WC”, interpretă *Unu* saltul luminiței.

Rămase aplecat, privind atent plăcuța. La început nimic, apoi scânteierea roșcată se deplasă rapid și în linie dreaptă.

„Sud, sud-vest, 45-50-60 km pe oră”, citi *Unu* indicațiile de pe margine.

Întâi nu pricepu, apoi:

„A sărit din tren – i se lămuri fenomenul. Nu el aleargă, ci eu!”

De-abia atunci își dădu seama că numai cu câteva minute înainte viteza acceleratului scăzuse simțitor.

O privire aruncată pe cadranul ceasului îi spuse că peste douăzeci de minute vor ajunge la Predeal.

„Cunoaște locurile, m-a recunoscut și a sărit ca să fugă de mine! E convins că am rămas în tren, că m-a semănat!

Nici nu se putea mai bine! își spuse mulțumit. Poate că nu va mai fi nevoie să-l chem pe *Patru!"*

*

Când se trezi din leșin, *Locotenentul* văzu că nu mai e pe lângă cărare. Băiatul se muncise probabil mult ca să-l târâie sau să-l rostogolească într-un loc mai ferit, după ce-i desfăcuse cravata și gulerul, îi scosese pantoful și ciorapul de la piciorul drept. Acum sta și privea, cu o undă de mulțumire în ochi.

Locotenentul nu știa ce să facă și ce să zică. Încercă să se miște, dar durerea fulgerătoare îl făcu să geamă.

— Stați liniștit, tovarășe *Locotenent,* glăsui Varahil. Deci, Serviciul special era pe urmele mele prin persoana dumneavoastră.

Locotenentul își înăbuși geamătul și întrebă mirat:

— Mă cunoști?

Băiatul râse.

— O precauție elementară. Cred că și dumneavoastră ați fi făcut la fel. Erați leșinat și când v-am desfăcut gulerul și cămașa, am simțit în buzunarul hainei portofelul dumneavoastră. N-am stat pe gânduri...

— Bravo! făcu indignat *Locotenentul.*

Varahil râse iarăși, bine dispus.

— Cum? săriți din tren în viteză, cu riscul de a vă rupe gâtul, și vă mirați că am vrut să știu cine-i cel ce încearcă să se țină scai de mine? În orice caz, *hoțul de vise* a rămas

în tren.

— Dar dumneata de ce-ai sărit?

— Mărturisesc că nu din pricina dumneavoastră. Stăteați atât de cuminte în același compartiment cu mine, încât nu v-am bănuit nicio clipă. Dar, căutând „umbra” care bănuiam că a fost pusă pe urmele mele, am dat peste ea!

— Știi ce te rog, zise *Locotenentul,* du-te și-mi udă batista, să-mi înfășor piciorul. Izvorul este mai jos, după ridicătura aceea.

Varahil luă batista și se îndepărtă.

Locotenentul scoase iute aparatul de legătură, nu mai mare decât o tabacheră. „Alo! Vulturul! Alo! Vulturul! Treci pe recepție. Sunt la kilometrul 77. Băiatul se află cu mine. M-am accidentat. Anunțați-l pe *Căpitan.* Rămâneți pe recepție, să ascultați convorbirea cu băiatul”.

Așezându-se alături, Varahil bandajă piciorul *Locotenenții lui* și totodată îi povesti despre domnul cu respirația gâfâitoare pe care-l găsise necontenit în calea sa, nu numai la stațiunea Agenția de turism sau la București, dar chiar și în trenul care-l ducea spre Predeal! Nu spuse nimic, nici despre ținta călătoriei sale, nici despre ANTA, deși bănuia că *Locotenentul* știe câte ceva.

— Și acum? întrebă *Locotenentul.*

De data aceasta, Varahil îl privi cu oarecare milă.

— Va trebui să vă las aici. Nici n-am vreme, și nici nu vreau să puneți pe altcineva pe urmele mele. Cunosc ținutul și știu să mă păzesc și singur. Și apoi... înțelegeți: ANTA m-a chemat pe *mine,* nu pe altul!

Locotenentul îl privi uimit.

— De unde ai mai scos-o?

— Da, da! În tot timpul călătoriei am gândit, și am tot gândit. Iertați-mă dacă par încrezut, dar sunt sigur că ANTA a auzi t și chiar cunoaște unele performanțe ale mele în materie de costume autonome subacvatice. Dacă și-a trimis filmele la stațiunea Vulturi, a făcut-o, sunt sigur, știind că eu sunt acolo. Era încredințat că se va găsi cine să-i intercepteze apelul.

Locotenentul nu-l contrazise.

— Admițând că ar fi așa, ce concluzie tragi?

— Prima și cea mai importantă: nu dorește prezența unor persoane străine. Dacă aș veni întovărășit, l-aș decepționa și contraria. Nu știu cum aș putea apoi să mă apropii de dânsul și, recunoașteți, asta ar fi o mare pierdere.

— Recunosc, mormăi *Locotenentul,* mai cu seamă că nici nu am altă posibilitate. Ce ai de gând să faci?

— La câțiva kilometri de aici e o haltă. Voi merge până acolo pe traseul liniei și voi înștiința pe impiegat de starea și locul unde vă aflați. Apoi... Sunteți de

acord?

— Mult îți mai pasă de acordul meu! rosti necăjit *Locotenentul.*

— Acum vă las. La revedere! Sper să ne mai vedem.

— Cu siguranță, îi răspunse *Locotenentul.*

Când băiatul se depărtă binișor, *Locotenentul* continuă discuția cu centrul Serviciului special.

*

Intrat în sala de aștept are de clasa I a gării Predeal, *Unu* se așeză confortabil într-un fotoliu, de unde ușor putea supraveghea intrarea, și-și scoase plăcuța de comandă a postului său de recepție. Urmărind steluța roșcată care sălta ușor, observă că, în loc să se apropie de Predeal, se îndepărtează, încet dar persistent, către sud. Închise plăcuța, ieși, trecu la cabina telefonică și formă un număr.

— Da – i se răspunse – mașina e gata. Un ARO cam încet, dar puternic și bun cățărător pe drumuri accidentate. Așa cum s-a cerut.

Mulțumit, *Unu* ieși din cabină și părăsi peronul, îndreptându-se spre centru. N-avea bagaje. Părea un localnic sau un vizitator de mult instalat în cocheta stațiune de munte. N-avea nevoie să-și caute cameră la vreun hotel.

Cu puțin înainte de a ajunge la bisericuța cioplită în piatră cu înflorituri și ciubuce care, îmbrăcând ogivele

și turla zveltă, arătau începuturile barocului, coti pe o străduță liniștită și bine întreținută. Fără a suna, deschise poarta înaltă, făcându-se una cu zidul, și pătrunse într-o curte închisă, pardosită cu piatră.

ARO-ul îl aștepta. Deschise portiera din spate, se așeză pe banchetă și dădu instrucțiuni șoferului.

Mașina părăsi periferiile Predealului cu cel puțin un sfert de oră înainte ca oamenii *Căpitanului* să fi primit instrucțiunile ce-l priveau.

*

Varahil se ținuse de cuvânt. Oprind la haltă, anunțase că, în plimbarea sa prin împrejurimi, găsise lângă terasament un bărbat care sărise probabil din tren și se accidentase. Pretextând că trebuie să-i ajungă din urmă pe tovarășii care o luaseră pe alt traseu către Predeal, refuză să însoțească pe omul de serviciu de la haltă până la locul accidentului, dar îi dădu cele mai precise indicații. Apoi, fluierând vesel, porni înainte pe cărăruia care însoțea calea ferată.

Merse așa până ieși din raza haltei. Părăsi cărăruia și făcu un ocol, atât cât îi permitea lărgimea văii.

Știa precis unde se află. Dacă ar fi urmat traseul pe care și-l propusese la plecarea din București, la coborârea în Predeal ar fi luat-o pe Valea Râșnovei, până la întretăierea cu peretele lat și destul de ușor accesibil al Brădetului, pe care l-ar fi străbătut până la

Costișa Leucii, după care ar fi urcat spre Iezerul Capra. Acum, însă, se afla cam cu 20 kilometri mai jos și nu avea niciun rost să-și irosească timpul. Scoțându-și harta regiunii și studiind-o, găsi că cel mai bine ar fi să urce până la Tâmpele Scoroștei, să le treacă, tăind drept înălțimile, și apoi să coboare spre Valea Iadului. Nu-l înfricoșa numele, căci știa de când plecase că va întâmpina greutăți.

De aceea la București își luase echipamentul potrivit: ghete ușoare dar solide, cu crampoane speciale de duraluminiu, pantaloni din „piele de drac” – o țesătură numită așa pentru rezistența sa binecunoscută –, maieu, cămașă subțire, cu gulerul răsfrânt, și blazonul în al cărui buzunar interior purta stiloul dăruit de Hani. Drept alimente, deocamdată, câteva tablete de ciocolată, zahăr cubic, pastile de pemican[3]. Mai avea cu el o rezervă de spirt solidificat, un termos metalic plat și un cuțit cu lama puternică. Nimic care să se vadă, totul ascuns prin buzunare.

Soarele ardea sus, dar aici, la umbră și înălțime, căldura era suportabilă. Spre est, către brațul lung al Dobrotinei, cerul se întindea pur și strălucitor de albastru. Pădurea era plină de viață și zgomote.

Acum observă că lăstărișul ferigilor nu era cu

---

[3] Carne uscată și condensată la indienii din America.

adevărat negru, verdele țâșnea câteodată izbit de sulița albă a vreunei raze de soare. Doar când, deasupra, încrucișarea miilor de ramuri și rămurele închideau total drumul luminii, negrul precumpănea.

Deși domesticit, cuprins între cărări și drumuri, marcat cu benzi roșii și triunghiuri verzi și albastre, cu tăblițe indicatoare și semne pentru pădurari, peisajul păstra ceva din sălbăticia de odinioară: un pripor acoperit cu brazi zvelți, cu vârfurile înălțate ca sulițele unei armii în repaus, cădea aproape drept peste un podiș vălurit, din iarba căruia răsăreau, ici și colo, colți de stâncă golașă, încă neîmblânziți de roaderea vântului și a ploilor.

Nu mai stătu pe gânduri, nu avea vreme să admire. Până la apusul soarelui trebuia să fie la târla baciului Nediță, așezată la poalele Tâmpelor. Se cunoșteau din anii trecuți, Varahil fiind nu numai un entuziast mărșăluitor, dar și un admirator al talentului cu care baciul povestea legendele legate de steiuri[4], piscuri și pripoare – ca să nu mai vorbim de calitățile jintiței[5], cașului, urdei și laptelui acru de oaie, pregătite de acesta. Cu pasul larg și elastic, adulmecând cărările ca un adevărat muntean, se îndreptă într-acolo.

---

[4] Colț (ascuțit) de stâncă.

[5] Produs lactat preparat prin încălzirea lentă a zerului provenit de la scurgerea cașului.

Era mort de oboseală când ajunse. Oile se strânseseră între stănoage[6], câinii dădeau târcoale pe afară. Spre norocul său, deși nu-i era frică de dulăi, Varahil nimeri nas în nas cu Niță, mezinul baciului, care o pornise hai-hui, spre locuri numai de el știute. Flăcăul îl recunoscu, se bucură și, ca să-și arate prietenia, se întoarse din drum, călăuzindu-l și răcnind la câini.

— Sosești la vreme, acuși e gata mămăliga! strigă el bucuros.

Băiatul se miră. Niciodată nu se mânca pentru seară atât de devreme.

— Nu pentru noi. Avem oaspeți, îl lămuri Niță.

Varahil strâmbă din nas, dar n-avea ce face.

— Mulți? întrebă.

— Nu. Doi. Tatăl cu fiica, după cât se pare. Puștanca, așa... știu eu? Cam de vârsta ta.

Lămuririle îl liniștiră pe băiat. Greu de presupus că un urmăritor s-ar fi încărcat, pe drumurile care avea să le străbată, cu prezența unei fetișcane!

În fața colibei care străjuia târla[7] era pusă masa rotundă cu trei picioare. Baciul Nediță tocmai răsturna mămăliga în mijlocul ei. Ridică privirea, zâmbi larg, a bun venit, când văzu cine sosise și, ridicând ceaunul, se

---

[6] Bară de lemn sau de fier care desparte caii sau vitele în grajd.

[7] Loc neîmprejmuit și neacoperit unde se odihnesc vitele sau oile în timpul pășunatului; p. ext. Stâna cu toate dependințele ei.

dădu deoparte.

— Etete! rosti în vârful limbii. Ți-am mai adus aminte de noi, mânzule?

Varahil îi scutură mâna cu bucurie. Apoi văzu că lângă masă, pe scăunele înguste de lemn de paltin, se așezaseră musafirii. Bărbatul era scurt, îndesat, bronzat de soare și de vânt; fata brunetă, cu ochii mari adumbriți de gene lungi, părea o copilă – atunci când își apleca privirile și-și în crucișa brațele – dar aproape o domnișoară, când, ridica ochii și zâmbea din colțul gurii.

Băiatul îi salută politicos. Tatăl răspunse și-l pofti la masă, fata îi făcu loc.

— Și domnului Lambrinus îi plac munții noștri, zâmbi baciul spre musafirul mai vârstnic.

— Într-adevăr, încuviință acesta. Îmi petrec vacanțele mai mult pe creste. Eu și fata mea, Diana.

— Scuzați-mă, făcu Varahil, oarecum stânjenit că nu se prezentase încă. Eu am un nume cam ciudat. Numiți-mă Varahil.

Domnul Lambrinus încreți dintr-o sprânceană.

— E chiar numele meu! adăugă băiatul privind mai atent la Diana. Cum ați nimerit aici?

— Cine nu-l știe pe baciul Nediță, cașul și urda lui? întrebă admirativ Lambrinus. După cum văd, dumneavoastră sunteți cunoștințe vechi.

— Așa-i, încuviință Varahil, așezându-se la masa cu trei picioare. De unde veniți?

— De la Azuga. Avem de gând să pătrundem până la Diham.

— Oho! exclamă băiatul, privind cu milă pantofii de șevro[8], cu talpă subțire, ai domnului Lambrinus.

— Dar dumneata? se interesă acesta.

— De la Predeal. Mâine mă întorc în tabără.

— Locuiești în tabără? întrebă Diana.

— Nu tocmai...

Lui Varahil îi era silă să mintă.

— Întreb, fiindcă dacă stați mai mult, s-ar putea să ne mai întâlnim.

Varahil mormăi ceva neinteligibil și masa se termină în tăcere. Apoi baciul Nediță le arătă culcușurile. Băiatul refuză patul din colibă și preferă să doarmă afară. Eră o seară frumoasă, caldă, și apoi voia să plece înainte mult de ivirea zorilor.

Adormi repede, însă mulțimea întâmplărilor și impresiilor de peste zi îi agitau somnul și-l făcură să se trezească ușor neliniștit. Privi cadranul ceasului. Nu trecuse de miezul nopții. Se ghemui și se întoarse pe o parte; zadarnic. Aruncă păturile, lăsând să pătrundă prospețimea nopții.

---

[8] Piele moale și subțire (prelucrată din piele de capră, de oaie etc.) din care se confecționează încălțăminte, mănuși, genți etc.

Atunci i se păru că aude șoapte. Nu era prea departe de peretele târlei.

Zidul era subțire, construit din nuiele și pământ amestecat cu bălegar. Fără să vrea, băiatul ascultă. Furios, vru să se întoarcă, își auzi însă numele.

— ...el este, spunea cineva de după perete. Nu sunt încă sigur, dar...

— Trebuie să ne ținem pe urmele lui.

Varahil își auzi bătăile inimii. Cu teamă se ridică. Strânse pătura, o făcu sul și o culcă în locul său. Își culese ciorapii, haina și pantofii din iarbă, și se furișă la adăpostul țarcului. În clipa aceea ușa târlei se deschise. O umbră albă se ivi în noaptea înstelată.

Varahil. Fără să mai aștepte, se strecură pe lângă gardul țarcului, îl trezi pe Niță și-l rugă să-l apere de câini.

*

— Da... da. Indicația inexactă. A fost... nu s-a lăsat prins în cursă... Ne-a scăpat.

Unu stinse furios becul portativ de emisie-recepție.

„Dobitocul!” mormăi.

Părăsise mașina. Drumul se îngustase într-atâta, încât devenise o cărăruie impracticabilă. Nu se grăbea. Stiloul care nu părăsea buzunarul interior al bluzonului lui Varahil îi indica poziția exactă a acestuia. Încercase să-l oprească în drum... Nu izbutise. Cursa pe care i-o

întinsese fusese o încercare de a-l întârzia, dacă Diana l-ar fi putut reține eventual. Dar cei doi, acoliții săi, așa-numitul Lambrinus și fata care se dădea drept fiica lui, nu apucaseră să facă nimic.

„Dobitocul!” repetă încă o dată.

*

A doua zi dimineața, *Căpitanul* știa că zadarnic mai așteaptă intrarea lui Varahil în Predeal. Urma băiatului fusese complet pierdută, imediat după ieșirea din defileul Ursului. Nicio nenorocire, fiind cunoscută ținta finală – Iezerul Caprei. Urmărirea lui Varahil pe drum părea a fi avut doar un rol preventiv.

Deci *Căpitanul* trecu pe acasă, își informă prietenul și colaboratorul, *Locotenentul,* și se echipă pentru drum. Cu harta înainte, își dădu seama că Varahil are un avans substanțial.

*

Situația, în acel început de dimineață senină și strălucitoare ca picătura de rouă, se prezenta astfel:

Undeva, la câțiva zeci de kilometri, un iezer de munte, iar pe o bârnă, Varahil înaintează cu precauție, având tot muntele pe umeri și o vâlcea șăgalnică și șerpuitoare la picioare. Încet, încet, pierzând teren dar știind că-l va recuperă, *Unu* își menajează răsufletul și-și folosește cunoștințele de fost alpinist încercat, pe un traseu care, acum zece ani – gândește cu amărăciune –

n-ar fi prezentat nicio dificultate. Domnul Lambrinus abia se ținea după Diana – fiica sa, cum i-a prezentat-o băiatului – la câteva ore de urcuș față de bârna lui Varahil. *Căpitanul* își termină echiparea și dă ultimele instrucțiuni unui bărbat tânăr, slăbănog, neras și cu un umăr ușor coborât față de celălalt.

Și, hăt, departe, altcineva se pregătește să intre în joc. Un biet pion acum, nu se știe însă dacă, ajuns pe ultimele pătrate ale tablei de șah, nu va deveni piesa majoră a partidei. Hani, mai vesel și mai nerăbdător ca niciodată, urcă scărița care duce la CABINA ELICOPTERULUI. Serviciul special trimisese un elicopter să-l ia și pe prietenul lui Varahil.

3

Cărăruia care șerpuise. Încingând masivul, cobora acum. Ceea ce-l descurajase la început fuseseră numeroasele răscruci. Din pricina lor, mereu nu era sigur că alesese drumul bun; una dintre cărărui i se părea ca e cea căutată, mergea pe dânsa. De ce? N-ar fi putut spune. Avea însă încredere în instinctul său de orientare.

Îi venea câteodată să tragă la sorți, dar se răzgândea, mustrându-se: n-avea decât s-o țină către apus! Ușor de zis, însă cu atâtea ocolișuri și încingături?...

Soarele sta aproape să se culce. Cel mult o jumătate de

ceas și lumina se va transforma în semiobscuritate, apoi, așa cum se întâmplă la munte, întunericul va cădea brusc. Lui. Varahil nu-i era propriu-zis teamă. Ar fi vrut însă să-și facă culcușul pe o platformă mai largă decât cea pe care să târa, și mai cu seamă ar fi vrut să ajungă, să se termine cu această orbecăială, să zărească Iezerul, chiar în strălucirea stelelor dacă nu se putea altfel.

Încă o bifurcare. Se angajă, fără să mai judece, pe cărăruia din dreapta. Parcursese vreo sută de metri, *când se opri brusc: auzi în față zgomotul, unui șuvoi de apă care sărea, probabil din stâncă în stâncă.*

Se întoarse și găsi, la vreo douăzeci de metri în spate, o biată potecă de capre. Se târî pe ea cum putu, și, deodată, ajunse la marginea unei măguri.

Jos, strălucea oglinda de argint a unui lac de munte. „Am ajuns... am ajuns!"

Aceste cuvinte i se învârteau în minte fără oprire și fără rost. Doar știa că trebuie să ajungă, și totuși...

Se așeză și privind, aproape nu mai găsi oglinda de adineaori. Fața lucioasă se ștersese odată cu ultimele pâlpâiri de lumină, și acum o pată cenușie, întinsă, puțin mai deschisă decât negrul munților îmbrăcați în codru, îi luase locul.

Revenindu-și, începu să coboare. Cu precauție, ținându-se de crengi și de colțuri de stânci, intră într-un fel de podiș pe care-l simțea orizontal sub picioare. O

umbră neagră îl făcu să se oprească. După ce privirea i se obișnui, deslușí zidurile unei vechi locuințe dărăpănate.

„Am ajuns la vechea așezare de odinioară”. Își spuse.

Ruinele se arătau din ce în ce mai numeroase. Bucăți de fundații, ziduri năruite. Așezarea fusese destul de întinsă, dar era prea întuneric ca să-și poată da seama. Nu se zăreau limitele podișului pe care se construise, iar Varahil înțelese că, undeva înaintea lui, trebuie să se afle cărări sau chiar un drum care să ajungă la malul iezerului. Apucă pe una care se curba spre dreapta.

La capătul buclei, zări două-trei luminițe. Câteva căsuțe mici, spoite în alb, ceea ce le dădea oarecare luminozitate, se ridicau la câteva sute de metri înaintea sa.

„Nu sunt singur, își spuse, și grăbi pasul. Or fi localnici.

Se opri după vreo sută de metri. Își dădu seama că lumina venea de la două clădiri apropiate – una mai mică, alta mai mare.

Cea mare părea goală. Câteva dintre ferestre, destul de largi, erau lipsite de rame, și sticlă. Vântul sau cine mai știe ce le spărsese. Se apropie. În odaia mobilată sumar nu era nimeni.

Alături, în casa mică, se vedeau umbre trecând prin fața perdelelor. Varahil se gândi că e mai bine să-i

cunoască pe locatari a doua zi, pe lumină. Pătrunse printr-una dintre ferestrele sparte în prima clădire. Dibuind, găsi un ungher oarecum adăpostit. Se cocoloși cum putu și se pregăti să doarmă.

*

Domnul Lambrinus ajunsese, în sfârșit, din urmă pe Diana. Aceasta se oprise, nemaiîndrăznind să înainteze. Cel care se dăduse drept tatăl său o apucă de braț.

— Nu-i vreme de pierdut, mormăi. *Unu* nu-i mulțumit.

Fata își trase mâna cu nerăbdare.

— Ei și? N-are decât să-și exercite singur ordinele. Ce-s eu vinovată dacă băietanul ăsta ori e un sălbatic, ori un somnambul?

— Bine, bine, fu de acord domnul Lambrinus. Sper că suntem pe drumul cel bun. De fapt, pe noi ne interesează să punem mâna pe invenția celuilalt, și cred că suntem aproape. După câte îmi dau seama și după indicațiile recepționate de *Unu*, băiatul s-a oprit pentru noapte. Noi am ocolit puțin, ca să-l avem într-o latură. Nu trebuie să ne simtă. Dacă totuși ne va observa, nu va putea spune că l-am urmărit. Munții sunt ai tuturora și, de altfel, ăsta-i drumul care duce la Diham. Ține minte, ăsta-i țelul plimbării noastre.

În timp ce vorbeau își pregăteau sacii de dormit. Se vârâră într-înșii, și curând adormiră.

*

Unu consultă Inca o dată plăcuța receptoare, pe care o ținea rezemată de genunchi, așa cum stătea pe jumătate lungit, sprijinit de trunchiul unui pin. Luminița, care jucase toată ziua în zigzaguri spre apus, era acum nemișcată.

„S-a culcat, își spuse. Vorba e, a ajuns? Ei, am să văd eu mâine”.

Așa cum stătea, nu era prea departe de casa în care Varahil își găsise adăpost peste noapte. Destul de rezistent, deși ușor astmatic, evitase ascensiunile și coborâșurile obositoare, grație unui drumeag, cunoscut de localnici, dar netrecut pe hărțile turistice.

Deodată tresări. Auzise un zgomot de pași și de pietricele rostogolite. Cineva urca spre dânsul.

„Vreo fiară?” gândi.

Era ascuns de umbra pe care o arunca pinul între el și luna care răsărise. Vedea, fără să poată fi văzut.

Zgomotul, ușor și acum, se apropiase. Cineva se ridică de după o îngrămădire de bolovani și ramuri. *Unu se* ghemui cât putu lângă trunchiul pinului.

Silueta apărută aștepta, imobilă. Asculta, probabil Două-trei minute. Apoi silueta se mișcă și, sprintenă, străbătu luminișul care se găsea în stânga lui *Unu*. Acesta îl putu observa bine la lumina razelor de lună.

Silueta se apropie de un stejar scorburos – singurul

stejar, de altfel, în această împărăție a brazilor. Băgă mâna într-o scorbură de sus și scoase un obiect pătrat și mic. *Unu* auzi o pocnitură, de aparat pus în funcțiune, apoi un bâzâit ușor. Omul începu să vorbească repede, dar pe șoptite, cu buzele aproape lipite de aparat. Nu se putea înțelege.

„Asta-i, vasăzică?! se minună în gând. Se pare că nu suntem singuri! Cine ar putea să fie ′? Oare TOT?

Nu-l cunoștea personal pe Tot, îi ignora chiar înfățișarea fizică. N-avea despre el decât vagi informații. Știa doar că există, că venise de pe meleaguri îndepărtate, ca și el, și că era un mare și temut participant la o afacere necurată. Asta-i era de ajuns. De asemenea, știa că nici Tot, asul așilor, așa cum se spunea pe acolo, nu-l cunoștea pe el. Așa că erau oarecum la egalitate.

Dar chiar înainte de a afla eșecul Dianei și a lui Lambrinus. Avusese o presimțire. Intuise, în primul rând, că „afacerea” era prea mare pentru el și mica sa echipă, apoi că nici nu era atât de simplă cum crezuse. Îi lăsase pe *Doi* și pe *Trei* la București. *Patru* – alias Lambrinus – se dovedise un idiot. Trebuia deci să lucreze singur. Nu se putea bizui nici măcar pe *Cinci.*

Bărbatul din fața sa terminase. Se auzise același țăcănit ușor de la început: închisese aparatul. Ridică mâna și-l așeză de unde îl luase. Apoi părăsi luminișul...

Unu așteptă mult, peste un sfert de oră. Când fu sigur că nimeni nu mai este pe aproape, că singurătatea e deplină. Ieși din umbră și se apropie de stejar. Îl privi cu atenție și-și fixă și câteva puncte de reper. Nu vârî mâna în scorbură. Se ghemui doar și, instinctiv, își trase capul între umeri.

Aproape nu simți lovitura. I se păru că se *află în mijlocul unui vulcan în erupție. Picioarele i se muiară și, fără niciun geamăt, se prăbuși.*

*

Varahil se trezi odată cu zorile. Deși dormise îmbrăcat – scosese doar bocancii – aerul proaspăt al dimineții de munte îl făcu să se zgribulească. Se întinse. Își frecă, spre a-și dezmorți, mușchii picioarelor și ai gâtului, și se ridică.

Odaia era încă plină de umbrele nopții, afară însă se luminase. Fără să se apropie prea tare de deschizătura din perete, care demult, foarte demult, fusese o fereastră, încercă să se orienteze, să cuprindă cât mai larg cu privirea.

Din fericire, dacă fereastra pe care intrase era orientată către un șir de ruine și către casa mică din față, care închidea astfel orizontul, cea prin care privea acum se deschidea spre vale. Jos se întindea iezerul.

Spre deosebire de alte lacuri pe care le cunoștea, cocoțate în craterele vulcanice ale unor vârfuri de

munte, Iezerul Capra era întins, cuprinzând mai multe zeci de hectare. Forma ovală era zdrențuită de intrânduri, piscuri ce se furișau în lac ca niște gâturi și capete de șarpe, broderii de stâncă, precum și – ici-colea – de adevărate plaje de nisip. Băiatul băgă de seamă că cel puțin două pârâiașe își vărsau puținele ape în iezer și înțelese că, primăvara, zăpada topită dezlănțuia adevărate cascade.

„Ar fi vremea să plec în căutarea lui ANTA, își spuse Varahil, încercând să-și descâlcească părul. Și n-ar strica să-mi spăl ochii și să mănânc ceva”.

Nu găsi că e nevoie să se ascundă. Venise la Iezerul Capra cu un scop precis, scop pe care nu dorea să-l divulge, dar care-i va cere să cerceteze și să pună întrebări puținilor localnici care mai rezistau singurătății. Sări iarăși pe fereastra pe care intrase și se îndreptă spre căsuța din față. Aceasta era spoită, curată, ba, mai mult, avea și un gard de ostrețe. Ca pretutindeni la munte, portița era înlocuită cu un pârleaz.

Deși soarele de-abia se arătase, gospodarul era în curte. Îl privi intrând, întrebător, dar cu bunăvoință. Băiatul, după ce dădu politicos „bună ziua”, îi spuse că e un excursionist în căutare de priveliști frumoase și e în drum spre Diham.

— Nu-i pe aici un băiat, excursionist și el, venii mai demult? Un prieten al meu, ANTA? întrebă.

— Un băiat? Nu, răspunse omul. Excursioniști mai sunt... și la mine locuiește unul... Dar e bărbat matur. Unde stai?

— Deocamdată, nicăieri. Am sosit aseară, la căderea întunericului, și am dormit cum am putut, într-o ruină. Acolo – arătă casa din față.

— N-ai văzut lumină la noi?

— Ba da, dar n-am vrut să vă stingheresc. Sunt obișnuit să dorm pe unde apuc.

— I-auzi vorbă?! Dacă vrei să mănânci ceva, intră în casă.

Varahil mulțumi și intră. Din sala din față porneau trei uși: două pe lături și una drept înainte. Din stânga se auzeau glasuri. Băiatul ciocăni.

— Intră, auzi un glas de femeie.

Intră într-o bucătărie foarte curat întreținută. La o masă pătrată, lângă fereastră, un bărbat își lua micul dejun: ochiuri, brânză de oaie și feliuțe de pastramă. Pâine curată de casă. Lângă plita din fund, o femeie măruntică păzea laptele pus la fiert.

— Iertați-mă că dau buzna așa, spuse Varahil, dar soțul dumneavoastră...

— Nu e soțul, e fratele meu, replică femeia. Hai, șezi, nu te sfii. Și dumnealui ia masa la noi.

Bărbatul se întrerupse din mestecat și îl privi zâmbind. Varahil îl găsi simpatic. Cu tâmplele ușor

încărunțite, era subțiratic și avea prestanța unui atlet. Figura însă îi era de adevărat intelectual.

— Ia loc, îl îndemnă și acesta. Vei avea tot ce dorești: ouă, brânză sau lapte. Mă numesc Alecu. După câte văd, ai descoperit stațiunea...

— Stațiunea?! întrebă mirat Varahil.

— Da, stațiunea, adică... viitoarea stațiune. O stațiune climaterică liniștită, dar luxoasă, cu tot confortul. Suntem convinși că vom atrage mulți turiști în trecere.

— Vreți să construiți un hotel, aici, la Iezerul Capra?

— Da, de ce te miri? Cunoști hotelul de la Sfânta Ana?

Varahil se așeză la masă, mulțumi gazdei care-i adusese același dejun ca și lui Alecu, plus o cană cu lapte fierbinte, și dădu afirmativ din cap.

— Agenția de turism vrea să construiască așa ceva și aici, un hotel mare. Eu sunt, cum s-ar zice, în prospecțiune. Sunt arhitect.

— Și credeți că e posibil?

— De ce nu? E adevărat că lipsește mâna de lucru, dar o vom putea aduce. Locul l-am și ales. La capătul fostei așezări, pe podișul care se ridică deasupra lacului.

Varahil vru să spună ceva, mai mult din politețe, dar fu întrerupt. Pe sală se auziră zgomote de pași, unii șovăitori, împleticiți, alții apăsați, gemete și înjurături. Ușa se deschise și în bucătărie intră stăpânul casei, purtând aproape pe brațe un om care de-abia își putea

mișca picioarele. Era cu capul descoperit, și numai fața roșie, congestionată, dar și enormul cucui din creștet arăta că se lovise sau că fusese lovit cu o extremă violență.

Mai mult după îmbrăcăminte și lărgimea umerilor, decât după respirație, care acum devenise în mod firesc horcăitoare și șuierată, Varahil recunoscu pe urmăritorul său, pe care era sigur că-l lăsase într-un compartiment din acceleratul ce alerga spre Predeal!

*

Era aproape de amiază. După toată tevatura, eu aducerea și instalarea accidentatului, Varahil se înțelesese cu Apetrei, stăpânul căsuței unde luase dejunul, și cu sora acestuia. În vechea așezare mai erau câteva locuințe, dar așezate la depărtări mari, și niciuna dominând plaja. Deocamdată prezența domnului astmatic nu prezenta niciun inconvenient. Fusese dezbrăcat cu grijă, i se spălase rana, peste care i-au pus apoi comprese, și fusese vârât în pat. Varahil spera să-și rezolve toate problemele înainte ca *hățul de vise* să poată acționa.

Coborî până la mica plajă de pe malul iezerului, în stânga satului. Socoti că ANTA era locatarul vreuneia din celelalte căsuțe. Nu încercase să-l caute, convins fiind că singur va coborî spre plajă.

Sufla un vânt capricios și circular, așa cum bate de

obicei într-o căldare. Soarele aurea ruinele vechii așezări și transforma suprafața iezerului într-un cearșaf uniform, ușor încrețit spre maluri. Simțea zgomotul valurilor mici, care fie lingeau nisipul, fie se spărgeau de intrândurile stâncoase. Trebui mai întâi să treacă peste o îngrămădire de bolovani și stânci, dar în curând ajunse la nisipul fin, umezit de valuri ușoare. Fu mirat să observe că atât înălțimea cât și lungimea valurilor întreceau cu mult dimensiunile pe care și le închipuise.

Această constatare îl contraria. Se gândise să caute și să găsească plaja unde fuseseră îngrămădite pietrele care alcătuiseră literele rebusului. Se gândi la prietenul său „Hani... ce o fi făcând acum Hani?"

Picioarele i se scufundară în nisipul umed și reveni la situația prezentă: „Dacă vântul bate des și atât de capricios, apoi slabă nădejde să mai găsesc literele. Valurile sunt prea mari și prea puternice, ca să nu le fi spălat sau afundat în nisip. Totuși..."

I se întâmplă atunci un lucru care i se păru straniu, Soarele ardea și împrăștia generos sulițele de lumină. O lumină puternică, strălucitoare, încât nu vedea nimic la câțiva pași. Se credea singur pe malul iezerului, când, deo dată, înaintea sa se ivi o fată, parcă ar fi ieșit din pământ. Cu o clipă înainte nu putuse distinge nimic, și... acum, iat-o!

Cu picioarele goale, își ducea pantofii în mână. Bine

bronzată, avea părut șaten, decolorat de soare. I se păru că e imposibil să se încrucișeze, așa, pe mica plajă, și să nu-i spună nimic, dar ea i-o luă înainte:

— Salut, Făt-Frumos!

— Salut! răspunse, dar fata se întunecă la față.

— De ce te strâmbi? Nu trebuia să te salut?

— O, nu! Mi-am amintit de cineva și... și...

— Ești singură?

— Da, locuiesc pe aici. Vin în fiecare zi pe plajă.

— Îți place să te bălăcești în apă?

— Cum să nu... Aștept... aștept pe cineva.

Fără să ști de ce, o idee nebunească îi trecu prin minte. Dar dacă...

*

„Ce-o fi făcând acuma Hani?" gândise, Varahil cu puțin timp înainte. Și orice i-ar fi putut trece prin minte, dar că Hani se afla în cabina unui elicopter care, părăsind fâșia îngustă a dealurilor, intrase în regiunea subcarpatică montană, asta... nu.

Și totuși așa era – primul mirat, dar încântat, fiind chiar Hani.

Ajuns înapoi la stațiunea Vulturi, pe directorul adjunct începuse să-l cuprindă neliniștea. I se părea că nu făcuse îndeajuns pentru siguranța lui Varahil. Acei necunoscuți – cine or fi fost ei și ce gânduri rele or fi ascunzând – dacă reușiseră să le asculte convorbirile

telefonice și intraseră să fure rolele, l-ar putea pune în primejdie pe Varahil. Chemase pe instructorul Cristian și-l puse în temă, arătându-i îndoielile.

— Și dacă cei în drept nu mă vor fi luat suficient în serios? De treaba asta le arde lor, să urmărească un copilandru? N-aveam dovezi destul de grăitoare...

— Nu le-ați vorbit de invenția lui Varahil, de ANTA? De role? De Iezerul Capra?

— Ba da, totuși.

— Atunci... ce vă mai frământați? Știu ei ce au de făcut!

— Într-adevăr. Am anunțat telefonic și pe părinți. Ne-au lăsat să acționăm cum credem mai bine. Au nădejde în băiat, le-am spus că va fi supravegheat.

— N-aveți nicio teamă, Odată ce știe Serviciul special, nu-l lasă ei la voia întâmplării.

— Fără îndoială. Nici noi nu-l lăsăm, răspunse directorul, încă îngrijorat. De altfel, dacă ne-au luat cu adevărat în serios, chiar azi trebuie să treacă pe aici un elicopter, care pleacă la Predeal, și-l ia și pe Hani.

— Cum?!... izbucni mirat instructorul.

— Ce te miri?! Le-am vorbit și lor despre prietenul lui Varahil, și-au zis că da, e mai bine să fie împreună acolo. Am aranjat eu toate, numai să vină... Știi ce? Treci pe la magazie și echipează-l pe Hani, să fie. Oricum, pregătit. Eu am și vorbit cu el.

*

Și așa, Hani urcă în cabina elicopterului.

— Credeți c-ați făcut bine? întrebă instructorul, încă nedezmeticit.

Directorul zâmbi:

— Știu eu ce știu. Am doar și eu doi băieți cam de vârsta lor. Lesne le vii de hac la fiecare în parte. Dar când sunt împreună, nici dracul n-are ce le face!

*

Unu stă întins pe pat, cu jumătatea superioară a trupului ridicată și sprijinită de perne și de spătar. Pe creștet are încă un prosop ud. Alături, pe un scaun, un lighean larg, plin cu apă rece ca gheața. Din când în când, ridică prosopul de pe cap, îl înmoaie în apă, îl stoarce și-l așază ușurel pe cucuiul care s-a tras mult, dar încă se cunoaște.

Nu știe cine l-a lovit, nici măcar dacă individul avea intenția să-l scoată complet din circulație, ucigându-l, sau numai să-i servească un avertisment. După violența loviturii, *Unu* înclină să creadă că doar o mișcare instinctivă, asemănătoare saltului animalelor hăituite, la care s-a adăugat, desigur, căptușeala dublă a caschetei sale, l-a scăpat de la moarte.

Cine? Întrebare grea. N-a distins trăsăturile omului care vorbise la aparatul ascuns în scorbură. Să fie același? Posibil. Poate că s-a oprit și a așteptat în umbră,

spre a fi sigur că nu a fost urmărit. Poate, dar *Unu* își amintește că a lăsat să treacă un sfert de oră înainte de a se aventura spre scorbură. Cine să pândească atâta vreme, mai cu seamă un om grăbit și în locul acela, de altfel pustiu?

Atunci? Un altul ca el? Care?

*

— Mă cheamă Varahil, spuse băiatul.

Fata se schimbă la față. Încremeni o clipă, apoi se înroși.

— Tu!... tu... murmură. Își reveni. Nu te-ai supărat că te-am tutuit?

— De ce? se miră Varahil. Îmi face plăcere.

— Eu sunt...

— Da, știu.

— Sunt Anta.

— Corespondenta stațiunii noastre Vulturi. De ce nu ai iscălit cu numele întreg? Am crezut tot timpul că ești băiat.

— Mi-era teamă că, știind că sunt fată, nu mă veți lua în serios. Și voiam atât de mult să-l ajut...

— Pe cine? întrebă Varahil.

— Pe el... răspunse evaziv fata. *Visul* lui este măreț.

Varahil nu insistă.

— Unde locuiești? schimbă vorba.

— Sus, într-o căsuță pe deal, la margine. La niște

oameni foarte primitori. Acolo e mai comod pentru mine.

— Comod?

— Da, nu înțelegi? Am nevoie de un loc retras, de discreție. Altfel, nu l-aș putea ajuta! Cum l-aș întâlni fără să fiu observată, cum aș fi, putut să trimit rolele?...

— Bună dimineața, Anta, se auzi o voce.

Cei doi tresăriră. Varahil se răsuci și văzu un necunoscut.

— Bună dimineața, domnule Arbore, răspunse Anta.

— Așa da! aprobă necunoscutul. Văd că ți-ai găsit un tovarăș aproape de vârsta ta. Vă plimbați?

Se apropie și întinse o mână largă și puternică.

— Mă numesc Arbore. Sunt pe aici de aproape o lună, și mi se pare o eternitate. Mă bucur când văd fețe noi. Ai venit astăzi?

— Da, adică aseară. Mă cheamă Varahil.

— Rămâi mai multă vreme? Nu așteptă răspunsul și continuă: Eu m-am săturat de sălbăticia asta!

— Sunteți silvicultor?

— Ba nu, agronom, inginer agronom. Trimis special, pentru studierea posibilităților de selecționare a semințelor de conifere.

— Am impresia că Iezerul Capra se populează, remarcă Varahil. Dimineață am întâlnit încă doi vizitatori. Despre unul nu știu ce să spun, nu prea era în

stare să se recomande, dar celălalt, un inginer arhitect, vorbea despre clădirea unui mare complex turistic.

— A, vorbești de Alecu? Un tip simpatic, adevărat, dar, sincer să fiu, nu prea cred cele ce spune.

— Atunci... Și în definitiv... de ce ar minți?

Agronomul își frecă palmele gânditor:

— Știi ce cred eu? spusele lui sunt necesare pentru a motiva începerea, în curând, a unor săpături secrete.

— Secrete? se minună Anta, pe care cei doi o cam uitaseră.

— Da, secrete! confirmă Arbore. O fi el prospector, cum îi place să-și spună, dar de cu totul altă natură.

— Așa, de unul singur? întrebă neîncrezător băiatul.

— Dar nu-i singur... N-ai știut?

— Nu. Ați uitat că de-abia am sosit?

— Așa-i. Și nici nu mi-ai răspuns: stai mult aici?

— Depinde. Poate câteva zile. Cred c-am să plec spre Diham.

— Ce-aș mai pleca și eu! oftă Arbore, îndepărtându-se.

— Îl cunoști de mult? întrebă Varahil, urmărindu-l cu privirea.

— De câteva zile, de când am venit aici. Dar nu-mi place. Nici lui Tim nu-i place!

— Cine-i Tim?

— Ei... Tim e Tim. El v-a trimis rolele. *Visul* e al lui.

— Cum, nu tu?

Varahil era uimit. Fata începu să râdă:

— Eu le-am trimis, dar în numele lui. Nici nu mă pricep, și habar nu aveam nici de tine, nici de stațiunea voastră.

Băiatul se opri. Apucă fata de mână și o sili să se așeze la adăpostul unei stânci.

— Stai și lămurește-mă. Cine-i Tim și de unde mă cunoaște?!

Și așa află Varahil câte ceva din povestea Antei, a unchiului ei Tim și a misterioaselor role!

*

— Cum să găsesc o baltă, în mijlocul oceanului acesta de păduri! mormăi pilotul elicopterului. Ne învârtim de mai bine de trei ore, și degeaba. Trebuie să ne întoarcem la bază.

— Și atunci?... întrebă Hani înspăimântat.

— Numai până la Predeal. Nu mai avem carburanți.

Băiețașul oftă, liniștit oarecum. Dacă-i vorba numai de Predeal...

Aparatul făcu un viraj, motoarele huruiră asurzitor Hani privea în jos ia minunata priveliște a covorului țesut în verde de toate nuanțele. Fire argintii, repezișuri de ape și puncte cenușii – vârfuri golașe – înlăturau monotonia.

— După ce luăm carburanți, revenim?

— Da, o să mai facem o încercare. După câte mi s-a spus trebuie să fie undeva pe aici. Mi s-au dat coordonatele precise, dar degeaba. Undeva trebuie să fie o greșeală.

Greșeala era în rucsacul lui Hani, bine legat de polița de deasupra busolei. Cum tocmai înainte de plecare făcea „niște experiențe" pentru găsirea unui *perpetuum mobile* – experiență în care piesa de rezistență era un magnet potcoavă de vreo jumătate de kilogram – nu putuse rezista tentației și-l vârâse în rucsac. Poate că pe drum, sau acolo, la Iezerul Capra, îi vine vreo idee. Ce face dacă n-are magnetul?

Până una-alta, magnetul devia sensibil indicatorul de direcție. Nu era de mirare că nu găsiseră iezerul.

Deodată se auziră câteva rateuri. Pilotul privi neliniștit indicațiile cadranelor.

— Ce este? se foi Hani.

— Nimic important, dar trebuie să aterizăm.

Căutară și găsiră un loc curat. Între două văioage. Lin de mai mare dragul, elicopterul se lăsă la pământ. Pilotul tăie contactul. Paletele orizontale se rotiră din ce în ce mai domol, apoi se opriră. Hani se pregăti să coboare:

— Îmi mai dezmorțesc picioarele, spuse.

Își luă rucsacul. Cine știe ce pietre, flori sau semințe extraordinare se găsesc pe aici!

— Nu te îndepărta. În câteva minute suntem gata.

Bine, făgădui băiatul, deja cu nasul în ierburi, printre stânci.

Găsi o bucată de rocă bătută în paiete strălucitoare de mică. Încă o admira când:

— Hei! se auzi strigat.

Se ridică mirat. De după un tufiș, pe cărăruie, venea un bărbat. Nu era localnic. Îmbrăcat într-un echipament complet de alpinist, avea o toporișcă-piolet în mână.

„Vreun turist!, gândi Hani.

— Ce faceți aici? întrebă bărbatul.

Hani își spuse că avea o intonație poruncitoare, ca a unuia care știe să comande. „Poate o fi vreun profesor!" se trezi elevul din el.

— Nu știu... răspunse. Pilotul spune...

— Unde-i pilotul?

— Acolo, înăuntru.

Bărbatul se apropie de cabină.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Un fir defect.

— Vă așteptam.

Pilotul se opri din lucru și-l fixă pieziș.

Bărbatul zâmbi, vârî mâna în buzunarul bluzei și scoase legitimația Serviciului special. O întinse pilotului.

— Am un pasager. L-ați văzut, tovarășe căpitan.

Hani se apropie, purtând în mână o frumusețe de piatră. Se opri lângă *Căpitan* și-și desfăcu rucsacul. Scoase magnetul. Ca să așeze roca dedesubt.

— Ce-ai acolo? urlă pilotul.

Și până ce Hani să înțeleagă ceva, îi smulse magnetul din mână și-l aruncă peste stâncărie.

— Poftim de mai aterizează la punct fix! mormăi Dacă indicatorul mai are vreo deviere, te arunc și pe tine, ai înțeles?

Avaria fiind reparată, deviatorul indicatorului înlăturat, *Căpitanul* hotărî să se întoarcă și el la Predeal. Vor pleca a doua zi cu toții, și de data aceasta cu siguranță că vor găsi Iezerul Capra și pe Varahil. Pentru oricine altcineva, acolo, în munte, n-avea. U să știe, eventual, decât că Hani aterizase cu elicopterul. Tar Hani, alături de Varahil, era oricum „suspect” pentru cei interesați în povestea asta Cu atât mai bine pentru Căpitan!

Și-apoi, oricum evenimentele trebuiau precipitate.

4

Varahil aștepta de o jumătate de oră pe Anta – care-i dăduse întâlnire după interesanta și încă misterioasa discuție pe care o avuseseră cu o zi înainte – și pe arhitectul Alecu. Arhitectul, cu care se întâlnise și la

prânz, și la masa de seară, se invitase să-i arate amplasamentul viitorului hotel turistic. Băiatul căutase să se scuze:

— Am o întâlnire, am găsit-o pe Anta, o veche prietenă.

— Cu atât mai bine, înlăturase obiecțiunile Alecu. Veniți amândoi!

Nu mai avu ce spune. De altfel era încântat. Între altele voia să verifice o ipoteză a sa.

Zări în sfârșit pe Anta care se îndrepta spre el. Purta o rochiță de uniformă, ușoară, și i se părea prea mare pentru dânsa. Rochița era ieșită la culoare, dar foarte curată. O așteptă în tăcere.

— Vai! exclamă fata, privindu-i spatele.

Varahil voia să facă pe interesantul. Se plimbase toată ziua de ieri și dimineața de astăzi, în pantaloni scurți, fără cămașă. Făcuse baie pe soare, și pielea umerilor și a spatelui luase culoarea și strălucirea roșiilor.

— Te doare?

— Nu! minți eroul. Asta-i metoda mea pentru a mă bronza într-un timp record.

Fata își mușcă buzele, ca să nu râdă, dar tăcu. Din fericire pentru amândoi, sosi arhitectul. Plecară împreună.

Arhitectul era îmbrăcat cu un pantalon de flanelă albă și o cămașă de o foarte frumoasă culoare bordo.

Făcură câțiva pași, și arhitectul, scoțând foi de calc din servietă, le întinse planurile. Apoi desenele.

— Vedeți, faleza va rămâne, desigur. Acolo, lacul și plaja. Dar o vom lărgi. Vom avea piscine și cabine. Asta jos. Iar sus, la ultimul etaj, terasă pentru băi de soare, băi de aburi.

— Glumiți?! strigă Anta.

Arhitectul începu să râdă:

— Nu, nu, și mărturisesc chiar că-mi pare rău. Am nu numai impresia, dar și siguranța că vom urați peisajul pe o rază de cel puțin câțiva kilometri.

— Nu vă necăjiți, îl consolă în glumă Varahil. E peisaj berechet în jur! Nu asta trebuie să vă neliniștească. Mă tem însă...

— Ce anume?... făcu arhitectul interesat.

— Mă tem că încă nu s-au realizat pompele care să ridice până aici apa necesară acestui adevărat Babilon!

— Ce știi dumneata!... zise misterios Alecu.

Varahil tăcu. Îi păru rău că făcuse această observație.

— Ei, acum duceți-vă și vă plimbați. Eu mai am de lucru, scurtă arhitectul întrevederea.

— Ce l-o fi apucat? întrebă mirată Anta.

Amândoi coborâră, unul după altul, cărăruia care ducea de la marginea podișului până la iezer. Din când în când, Varahil se oprea și părea că măsoară cu privirea.

— Cam la ce înălțime față de lac crezi că se ridică podișul? întrebă băiatul.

Anta se opri, încercă să aprecieze, se încurcă în stânci și prăvălituri și renunță.

— Nu știu.

— După mine, la cel puțin două sute de metri.

— Ei, și?

— Tu îți dai seama câte lucruri trebuie pentru ca un hote] ca cel descris de Alecu să funcționeze?

Așezată acum la umbra unei stânci, Anta se juca cu o crenguță.

— Îmi închipui.

Nu prea se vede. Altfel n-ai sta atât de liniștită.

Fata sări în picioare.

— Vrei să spui că...

— Da, am impresia că Arbore avea dreptate. Prietenul Alecu e arhitect cum sunt eu mitropolit.

— Atunci?... făcu Anta cu spaimă în glas. Tim?!

— Nu numaidecât... răspunse băiatul, care nu voia s-o sperie. Totuși, nu strică să-l vedem cât mai curând. După cele spuse de tine, am înțeles că, deși este un om de geniu, un avertisment în plus nu strică. De *hoții de vise* trebuie să ne păzim.

Fata se ridică și începură iarăși coborâșul, până la un drum care era destul de larg și încă impracticabil, cel puțin pe porțiunea care se desfășura în fața lor; desigur

fusese tăiat în stâncă.

Anta trecu înainte, mergând prin mijlocul drumului. La un moment dat, Varahil se opri. I se păruse că, din spate, aude zgomotul unui motor de automobil.

— Automobil, aici? Imposibil!

Băiatul nu-și putu imagina pe unde ar fi putut fi adus După câte știa, nu exista niciun drum de mașini, care să lege Iezerul Capra fie cu Valea Iadului, fie cu Dihamul. Acesta era încă unul dintre motivele pentru care nu credea în povestea hotelului turistic.

— Cât mai avem? întrebă.

— Încă un kilometru. Ai obosit?

Varahil zâmbi, ridicându-și umerii.

— Nu, nu încă...

Se opri iar, ascultând. De data aceasta nu mai auzi bătăile motorului.

— Poate... mi s-a părut...

— Poate! consimți bucuroasă Anta.

Dar Varahil era sigur că nu se înșelase. Nu era momentul însă să o spună sau să-și piardă timpul făcând socoteli.

— Mai avem mult până la cărare? Aici suntem prea descoperiți.

— Încă puțin. Dacă vrei, putem să alergăm.

— Bine.

Anta începu să fugă. Varahil, după dânsa. Peste

puțin, fata părăsi drumul, intrând într-o cărare care cobora aproape perpendicular. Înainte de a se avânta pe treptele de stâncă, Varahil se opri. Duduitul de motor se auzea iar. Acum, mult mai aproape și mai puternic.

— Stai! strigă băiatul. Rămâi acolo și nu mișca!

Sări și el între pereții de stâncă și de vegetație. I se păru zadarnic să meargă mai departe. Era gata să creadă orice. Nu știa cine-i omul acela cu respirația gâfâindă, care probabil acum stătea în pat cu compresă rece peste creștet și ceafă, dar era sigur că nu-i un turist oarecare, accidentat întâmplător. Știa că pe el îl urmărește încă de mult. Era, așadar, unul dintre *hoții de vise.* După cum era sigur că arhitectul Alecu nu era nici arhitect, și nici nu se numea Alceu. Și poate că nici domnul Arbore nu-și dăduse numele și profesiunea reale. Un adevărat rebus cu *hoți de vise!* Cel puțin dacă ar fi fost și Hani!

*

— Deci ne-am înțeles. Nicio vorbă nimănui, nici măcar lui Varahil. Îmi promiți? Nu, mă cunoști și nu te cunosc. Știi să te prefaci?

— Las' pe mine! îl asigură Hani cu toată convingerea.

— Peste câteva minute aterizăm. Ne despărțim, și gata, zise *Căpitanul.*

— Bine.

Hani era încântat. „Asta aventură! își spunea. Colaborator cu un *Căpitan* de la *Serviciul special pentru*

apărarea viselor”.

— Elicopterul se roti o dată deasupra fostei așezări, apoi coborî în capătul dinspre apus, nu departe de locul unde arhitectul Alecu își propusese să ridice stațiunea. Imediat ce atinse pământul, *Căpitanul* sări și dispăru în haosul de stânci, ruine și vegetație.

Hani își luă rămas bun de la pilot, își încopcie[9] rucsacul și coborî. Un semn cu mâna și gata. Elicopterul luă înălțime și se îndreptă spre Predeal.

Atunci îl văzură Anta și Varahil, și înțeleseră că acesta fusese zgomotul de motor, care lor li se păruse a fi al unui automobil.

— Am spus eu că Iezerul Caprei se populează! mormăi Varahil. Cine știe cine și câți vor mai fi venit!

— Ce facem? întrebă Anta.

Varahil reflectă. Ca să ajungă acolo unde voia să se ducă, trebuia să ia barca, să străbată câțiva kilometri, apoi să sară în apă. Nimic compromițător, dar, după intrarea în apă, nu mai puteau să apară la suprafață o bună bucată de timp. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi dat alarma – sigur că s-au înecat. Asta dacă ar fi fost de bună credință. Iar dacă ar fi fost dintre cei care umblau după *visele* lui Tim...

— Ne întoarcem, spuse. E prea multă mișcare.

---

[9] A îmbina două piese de tablă, introducând limbile uneia în golurile corespunzătoare ale celeilalte, după care limbile astfel montate se răsucesc.

Într-adevăr, nu făcură nici zece pași când:

— Ia te uită! strigă o voce. Tânărul nostru prieten.

Lambrinus și Diana ieșiseră dintr-o cărare care suia înspre creste. Cărăruia, neumblată, inundată de iarbă și buruieni, șerpuia în depărtare, către un tăpșan pe care se vedeau ruinele unei case mari.

— Bine ați venit! le ură Varahil, apropiindu-se.

Anta se ținea în rezervă. Diana zâmbea, arătând o bucurie exagerată – socoti băiatul.

— Ce bine-mi pare că te văd! strigă ea. Îi prinse mâna și i-o încătușă în palmele moi. Acolo... la stână, de-abia ne-am cunoscut. Nu-i așa?

Cuvintele aveau un subînțeles evident. Anta roși.

— Eu plec... Ne vedem mâine.

— Stai strigă Varahil și-și smulse mâna. Prin minte îi trecu un mic vicleșug din copilărie: Unde pleci? Ai uitat?...

O apucă pe Anta de umeri, o întoarse și-i șopti repede la ureche:

— Fă-te că nu înțelegi. Ăștia... și bărbatul și fata, sunt tot de teapa lui Alecu. S-au ținut după mine de la Predeal. Credeam că am scăpat, și când colo!... Ajută-mă!

Fața Antei se lumină. Totuși...

— Juri? întrebă.

— Jur!

— Da, da! strigă acum Anta cu ochi strălucitori. Așa-i, uitasem. Stai la nea Apetroaie. După-masă, trec să te iau.

Plecă, săltând într-un picior. Pe cei doi nici măcar nu i-a salutat.

— Drăguță copilă! făcu Lambrinus.

— Cam sălbatică! strecură, printre dinți, Diana.

— Ați tras undeva? Sau sunteți numai în trecere? întrebă Varahil, întrerupându-i brusc.

Află că sunt în drum spre Diham, așa cum spuseseră și la stână, și că, auzind despre existența unui lac de munte, au făcut un înconjur ca să-l vadă. De-abia au sosit „nu și-au căutat gazdă...”

— Poate fi loc acolo unde stai dumneata, încercă Lambrinus.

— Nuu! răspunse băiatul, afișând părere de râu. Ar fi fost, dacă n-ar fi sosit ieri încă un turist. Accidentat, o căzătură pe stânci. L-au primit de nevoie. Și așa ne-am cam înghesuit. Dar... mai sunt câteva case locuite. Poate... unde stă Anta, adăugă zâmbitor.

— Găsim noi! îi tăie Diana vorba, repede. Ne mai vedem, nu?

— Sigur!

Băiatul le strânse mâinile și plecă. Destui de agale și gânditor. Căci, la buzunarul de la piept al hainei domnului Lambrinus, observase un stilou al cărui capac

semăna, ca două picături de apă, cu cel al stiloului pe care-l primise cadou de la Hani! Să fi fost o *coincidență*?

*

„Vasăzică, ăsta-i *Iezerul Caprei,* monologă în gând Hani. Varahil trebuie să întâlnească aici pe cineva, pe unul Anta. Eu... eu trebuie să-l găsesc pe Varahil, să nu mă despart de el o clipă măcar, și să-l păzesc”.

Își aruncă rucsacul pe umeri și o porni voinicește.

„Ca să-l găsesc, trebuie să-l caut, își dezvoltă raționamentul. Nu printre ruine, deși după cât îl cunosc eu pe Varahil... Totuși, nu cred. Astăzi nu-i nici Old Shaterhand[10], nici Robin Hood”.

Bătu la prima casă locuită. Se informă. Află îndată: Varahil trăsese în gazdă la Apetroaie, în capătul celălalt al așezării. Porni într-acolo.

Găsi casa, intră și întrebă. Bucuros că ajunsese la capătul cercetărilor, își scoase rucsacul, așezându-se pe prispă.

— Loc de găzduit? Da’... nu prea mai avem, îi răspunse sora lui Apetroaie. Dar dacă zici că ți-e prieten, ai să dormi împreună cu dânsul.

— Ce prieten, frate! hotărî băiatul. Unde-i?

---

[10] Old Shatterhand este un personaj fictiv în romanele western ale scriitorului german Karl May (1842-1912). El este prietenul și fratele de sânge german al lui Winnetou, șef fictiv al tribului Mescalero al apașilor. În Eurowestern-ul cu același nume din 1964, el este personajul principal pe care îl joacă Lex Barker.

— A plecat dis-de-dimineață, îl lămuri zâmbind femeia. A coborât spre iezer.

— Aha! Atunci mă duc și eu. Pe unde s-o apuc?

— Ba nu, stai, c-acuși, acuși trebuie să vină. Nu de alta, da-i gata masa. Și dacă zici că rămâi la noi...

Hani, însă, nu vru să știe de nimic. Doar n-o să mănânce singur!... Lăsă rucsacul pe prispă și, fiindcă se făcuse cald, își scoase bluzonul. Salută frumos și plecă.

N-avea cum să se rătăcească. De cum dădu colțul, văzu oglinda verzuie a iezerului. Îi rămânea doar să găsească cărarea. Nu mai fu nevoie. Auzi pași, și când privi, contemplă chipul fericit al lui Varahil:

— De unde ai căzut?...

— Din lună. Direct din lună, pe o rază albăstrie. Și m-am strecurat prin hogeag.

— Cum ai venit?

— Călare pe Pegas.

— Asta-mi mai trebuia! mai avem în case, anul căzut în cap! Ce cauți aici?

— Pe tine, răspunse Hani, de data aceasta serios. M-a trimis directorul cu un plic și cu misiunea să te supraveghez. Am venit cu elicopterul. O ocazie... Dacă nu era magnetul, ajungeam de ieri.

— Care magnet? întrebă Varahil, zăpăcit.

— Lasă să-ți spun eu. Acum, hai acasă.

— Ai și început cu supravegherea?

— Ba nu, da-i gata masa.

— Aha! făcu Varahil, și intrară în curte, apoi în casă.

*

Unu se simțea refăcut, Compresele, somnul, masa bună făcuseră ca puterile să-i revină. S-ar fi putut da jos din pat, prefera însă să facă încă pe bolnavul.

Din fericire, agresorul se mulțumise numai să-l lovească, fără să-l răpună. Poate că era grăbit, sau fusese deranjat.

Unu avea pe un scaun fără spătar valijoara mică și elegantă de călătorie. Nu conținea decât un schimb, pasta și periuța de dinți și o pijama nouă. Aparent. Căci dacă deschideai compartimentul secret, admirabil camuflat, găseai plăcuța metalică cu releuri și beculețe. De cum își venise în fire, se încredințase că era acolo. Unul ca el trebuia să fie foarte bine dotat.

Acum dorea să se informeze, să știe unde se găsește Varahil. Cobori din pat și scoase plăcuța. Un declic, și beculețul se aprinse. Luminița scânteie pe un mic pătrat, deplasându-se în limite foarte restrânse.

„E aici! se bucură *Unu*. După somnul de după-amiază, voi declara că sunt restabilit, că nu mai am nimic. E timpul să trec la acțiune... Trebuie să-i chem pe *Patru*”.

Întoarse un dispozitiv și reglă lungimea de undă. Iarăși un declic De astă dată se aprinse o luminiță verde.

Curios, în același pătrățel în care înainte se aprinsese luminița roșie.

„Patru e aici!” constată.

Stinse. Vârî plăcuța în fundul dubiu al valizei și se întoarse în pat. Rămase pe gânduri.

„Patru e ambițios, reflectă. O adevărată brută, dar nu lipsită de inteligență. Și apoi... are relații. Când am refuzat să-l iau în echipă, șefii mi l-au impus. Posibil să știe despre afacerea asta cam tot atâta cât știu și eu... dacă nu mai mult. Atunci... n-ar fi imposibil ca agresorul meu...”

Poate că ceea ce lucra acum era intuiția. Învățase, în lunga și aventuroasa lui carieră, să nu-și bată joc de anumite imbolduri nelămurite – uneori subtile și nebuloase, alteori brutale, directe, ca acum de pildă!

Simțea că trece printr-o mare primejdie, fără s-o poată defini. I-o spunea un fel de instinct neprețuit, moștenit poate de la maică-sa – fire instabilă, neurastenică. Acest simț deosebit făcuse dintr-însul, ca și din Tot, unul din maeștrii aproape legendari ai profesiunii lor.

Capul său, cu cucuiul abia vizibil, oscila în ritmul gândurilor. O cută i se săpase între sprâncene și colțurile buzelor erau lăsate. Îl tulburau presimțiri negre.

Dintr-o dată gândurile lui *Unu* luară o altă întorsătură. Până acum chibzuise că poate Tot, cine știe

prin ce întâmplare miraculoasă, pus în cunoștință de cauză despre „afacerea” sa, se introdusese pe fir, căutând să-i sape pământul de sub picioare și să-i sufle câștigul. Dar dacă... da, dar dacă el fusese acela care se amestecase în „afacerea” lui Tot?

Ipoteza era de reținut, și *Unu* medită adânc. Problema devenea nu numai foarte serioasă, ci și extrem de periculoasă. „Misiuni” ca aceea pe care o avea el de îndeplinit, se pedepsesc în această țară cu mulți ani de închisoare, dar Tot pedepsește intrusiunea în „afacerile” sale, întotdeauna, cu moartea.

Unu își frecă ușor cucuiul din creștetul capului, și se cutremură.

*

În bucătăria care servea și de sală de mese, nimeni. Agripina era, probabil, pe afară. Băieții intrară și se așezară pe laviță.

— Care sunt instrucțiunile? Mă cunoști, sau nu mă cunoști? întrebă Varahil.

— Cum să nu te cunosc? Crezi c-am aterizat în cap?

— Nu. Ce zice directorul? Care-i tactica? Ce ți-a spus?

— Nu mare lucru. Mi-a dat plicul și mi-a cerut să veghez asupra ta.

— Atunci înseamnă că mă cunoști, îmi ești prieten.

— Mai ai obraz să te îndoiești? Tu ce crezi?

— Nu-i vorba de mine. E vorba de ce trebuie să creadă

ceilalți. *Banda hoților de vise* este aici. Trebuie să fim prevăzători.

— Aha! înțelese Hani. Uite plicul. Citește-l cât nu-i nimeni.

Varahil îl luă, îl deschise și scoase o foaie de hârtie.

— Ce scrie?

— *„Ți-l trimit pe Hani. Nu face prostii*!" citi băiatul, tare. Mai bine nu mi-l mai trimitea.

— De ce? Ai de gând să faci prostii?

— Cu tine alături, n-ar fi de mirare, îl repezi Varahil. Ascultă: aici mai locuiesc încă doi. Este unul Alceu care se dă drept arhitect. Cică ar fi venit să clădească un complex turistic. Mă îndoiesc însă...

— Deci face parte din bandă?

— Ai mai văzut tu hotel fără apă și fără lumină? Am cercetat terenul. Apa nu poate fi adusă decât din lac. Cum?

Mani ridică din umeri.

— Al doilea, urmă Varahil, a nimerit aici cu coșcogeamitea cucuiul în creștet. Spune că ar fi alunecat și ar fi căzut. Frumoasă căzătură! Numai puțin, și acolo ar fi rămas!

— Ei, și ce? Nu se poate?

— Ba da, dar vezi că e o veche cunoștință de a mea. M-a urmărit pretutindeni. Și pe litoral, și în tren. Până în Predeal. Așa că...

— Înțeleg. Atenție mărită. Și cu Anta ce faci? l-ai găsit?

— Găsit. Este o fată. După-masă ne ducem la dânsa. Știu unde stă.

— Asta-i bine. O fată, zici?

Hani nu putu continua. Ușa se deschise și în bucătărie intră arhitectul.

— Parcă are cauciuc sau labe de pisică, mormăi Hani. Nici nu l-am auzit când a ajuns la ușă.

— Prietenul meu. M-a ajuns din urmă... fu nevoit Varahil să facă prezentările.

Agripina intră și ea. Începu să meșterească la cuptor. Peste câteva minute toți se așezară la masă.

— Cine mă ajută să-i duc mâncarea domnului de dincolo? întrebă gazda.

Hani se repezi. Era curios. Intră împreună cu Agrippa în odaia accidentatului. Nu rămaseră mult. Dar când se întoarseră, Varahil băgă de seamă că Hani își cam pierduse pofta de mâncare.

„Varahil avea dreptate, *banda hoților de vise e în plen*”, gândi Hani.

*

Domnul Lambrinus, sau *Patru,* cum îi spunea *Unu,* stătea lungit pe burtă în dosul unui stei de stâncă. Privea prin binoclu suprafața iezerului. Mai bine spus, o mică și șubredă barcă împinsă nepriceput, cu salturi

și zigzaguri, de eforturile a două perechi de lopeți.

De la depărtarea aceea, Diana, care se ascundea și ea în dosul stâncii și-și ridica din când în când capul, vedea ambarcațiunea ca pe o jucărie manevrată de niște copii la marginea unei bălți. De-abia putea distinge trei puncte, dintre care două se zbuciumau la vâsle și unul stătea nemișcat pe pintenul de dinapoi.

— Ne pierdem vremea, căscă ea.

Patru nu-i răspunse. Diana se plictisi să mai observe și începu să culeagă flori din iarbă.

— Vino-ncoace! se auzi strigată. S-au oprit la cascadă.

— Ce-i de mirare? Acolo m-aș fi oprit și eu.

Într-adevăr, șubreda barcă se oprise, legănându-se primejdios la vreo douăzeci-treizeci de metri de una dintre puținele căderi de apă care, sărind la început din treaptă în treaptă, se răspândea, la câțiva metri de suprafața lacului, într-o cortină de sulițe, scânteieri și spumă.

*

— Am ajuns, spuse Anta – silueta care stătea nemișcată pe pintenul de dinapoi al luntrii. Opriți. Tu, Varahil, pregătește-te.

— Și eu?! icni Hani, ținând cu amândouă mâinile vâsla, perpendicular în apă, ca să oprească avântul bărcii.

— Tu rămâi și păzești barca. Altfel o iau valurile, și

nu-i chip să ne întoarcem înot până în sat.

— Veto! strigă Hani.

— Ce dracu', tot nu știi că mă cheamă Anta!

— Nu Veta, ci *veto!* Nu știi ce înseamnă? În ce clasă ești?

— Ce te privește?

— Veto înseamnă că mă opun. Nu pot să-l părăsesc pe Varahil. Citește instrucțiunile.

— Acolo spune să nu facem prostii, i-o reteză băiatul.

— Și cele verbale?

— Nu ne privesc, nu le-am auzit. N-aveai decât să le aduci imprimate pe bandă de magnetofon!

— Stați mult acolo? se dădu bătut Hani.

— De unde vrei să știu?

— Și în timpul ăsta... eu ce fac?

— Pescuiește. De ce ți-ai luat undița cu tine?

— Bine, se consolă Hani. Dar vă previn că tot înot o să trebuiască să ajungeți până la mal. Când vă întoarceți n-o să mai aveți loc. Barca o să fie plină cu pește.

Între timp Varahil și Anta rămaseră numai în costume de baie. Săriră amândoi deodată, punând în mare primejdie echilibrul bărcii.

*

— Au sărit în apă! strigă Lambrinus către Diana.

— Pe căldura asta, ce vrei să facă?

— Celălalt a rămas. Băiețașul care a sosit azi cu

elicopterul.

— N-o fi știind să înoate, ripostă Diana indiferentă.

— Iei totul prea ușor. Nu ne ajungea unul de urmărit, acum a mai picat și ăsta... Felul în care a venit ne-a dat peste cap de tot.

*

Hani căută pe fundul bărcii și ridică undița pe care o împrumutase de la Apetroaie. Alese o rimă groasă și o vârî în cârlig. Aruncă apoi momeala în iezer și se așeză pe bancă atent, cu ochii la plută.

Anta și Varahil ajunseră la câțiva metri de căderea de apă.

— Fii gata! strigă fata. Ne dăm la fund, și apoi – drept înainte!

Și se scufundă. Băiatul își umplu pieptul cu aer, își dădu drumul, și când crezu că e la vreun metru-doi de suprafață începu să înoate. Auzi zgomotul cataractei deasupra sa, o trecu și se simți mai liniștit. Aproape imediat, mâinile sale, întinse înainte, atinseră nisipul de pe fundul apei. Se ridică și se trezi într-o pungă făcută de mal, suprafața apei și perdeaua duruitoarei[11]. Nu era întuneric. O lumină difuză îi învăluia și estompa totul.

— Aici! auzi glasul Antei.

Fata, care cunoștea locurile, intrase în crăpătura largă

---

[11] Obiect care produce un zgomot puternic.

ce pătrundea în munte. Din câteva aruncături de brațe, Varahil fu lângă ea.

Rămase înmărmurit, copleșit de admirație. În fața sa, ziua strălucitoare era estompată de perdeaua de apă. Nu se vedeau detaliile. Dar razele de soare, străbătând când într-un loc, când în altul, după capriciile cine știe cărei întâmplări, făcea ca lumea de aici, ca și cea de dincolo, să se Coloreze divers, cu toate nuanțele curcubeului. Anta însăși, cum stătea în picioare, dreaptă și zveltă, prinsă în costumul de baie și cu pletele picurând de apă, părea o statuie a altei vremi și a altor pământuri. Simțindu-se privită, își strânse brațele la piept.

— Ce te uiți așa? Haide! îi aruncă peste umăr, intrând în crăpătură.

Varahil își reveni. După câțiva pași ieși din valuri și înțelese că se afla în pragul unei peșteri săpate, cine știe eu câte milenii înainte, de capriciile unui șuvoi.

— Dă-mi mâna, o auzi. Dacă pătrundem înăuntru, nu se mai vede.

— Și Tim? Stă pe întuneric?

— Nuu! Ai să vezi tu.

Varahil apucă mâna micuță a fetei, și, așa, înaintară – câțiva zeci de metri. Dincolo de o cotitură, zări lumină.

*

— Ce dracu! strigă Lambrinus. Cât stau la fund? N-au

mai ieșit la suprafață!

— Cine? întrebă Diana, făcându-și vânt cu pălăria.

— Cei doi. Băiatul și fata. Stau sub apă de atâta timp.

— Și barca?

— Barca e acolo. Băiețașul pescuiește.

— Atunci, asta e. Cei doi sunt în dosul bărcii, de aceea nu-i vezi. Nu mai face pe interesantul.

Patru înjură printre dinți. Diana zâmbi nevinovat.

— Admirați peisajul? auziră ei o voce în spate.

Se întoarseră. *Patru* lăsă binoclul să atârne în curele.

— Iertați-mă dacă vă deranjez. Sunt Arbore, inginer... inginer agronom. Sunteți în trecere probabil. Nu v-am mai văzut pe aici.

— Da, spuse Lambrinus, suntem în trecere... Ne ducem la Diham.

— Ce oameni fericiți! Eu sunt obligat să putrezesc aici, să studiez dracu' știe ce și să fac un raport. Un raport pe care, bineînțeles, n-o să-l citească nimeni. Mă bucur să văd chipuri noi. Când plecați?

— O! exclamă Lambrinus, luat pe nepregătite, nu chiar atât de curând. Vom mai sta câteva zile... Dacă vom găsi unde să găzduim.

— Mai sunt câteva case de locuit. Asta... până ce domnul Alecu va termina de construit faimosul său hotel.

— Cine-i domnul ăsta?

— Nu-l cunoașteți? Credeam... Alecu este inginerul arhitect care-și închipuie, sau ne obligă pe noi să ne închipuim, că vreo sută de turiști ar putea să plătească măcar costul rețelei de lumină electrică de la Predeal și până aici.

— Nu înțeleg... se miră Diana.

— Dragă duduie... și tonul lui Arbore deveni mieros, întrebați-l pe... hm... unchiul...

— Tatăl, răspunse *Patru*, tatăl. Mă numesc Lambrinus, iar dânsa e fata mea, Diana.

— Încântat, se aplecă ceremonios agronomul... Așadar, întrebați-l pe tatăl dumneavoastră cât costă un kilometru de rețea electrică instalată. Pe teren obișnuit, nu pe coclaurile astea. Și înmulțiți cu distanța până la Predeal...

— Deci, ne sfătuiți ca, cel puțin deocamdată, să ne căutăm locuință la un gospodar! scurtă vorba domnul Lambrinus. Mulțumim, așa vom face.

Și ca să arate că socoate întrevederea încheiată, se întoarse spre lac și ridică iar binoclul.

— Drace! strigă deodată. Barca! A dispărut și barca!

*

Frica îl cuprinse pe *Unu* mai târziu. Revolverul îndreptat asupra sa părea atât de mic și de depărtat, încât *Unu* îl contemplă cu un aer de incredibilitate calmă și detașată.

— Ce e? întrebă.

Bărbatul care intrase în cameră, subțire și elegant, cu chipul teșit sub un ciorap subțire, tras peste cap, rânji.

— Bravo! Îți făceai somnul?

Vocea era egală, moale. Pe *Unu* îl trecură fiorii.

— Ce vrei? Cine ești?

Unu fusese prins pe picior greșit. În pat, dezbrăcat și fără nicio armă. N-avea nicio șansă.

— Ce vreau? Îmi ești atât de drag, încât te-aș strânge de gât. Dar... poate am să mă mulțumesc cu câteva informații.

Ochii bărbatului erau anormal de dilatați. Strălucirea lor, chiar prin transparența ciorapului, îl făcu pe *Unu* să înțeleagă că agresorul său era cuprins de o furie oarbă. O furie care l-ar fi putut ucide, dar de care, poate, s-ar putea servi. Unde îi erau hainele? Pistolul, și mai cu seamă cuțitul de aruncat? Dacă ar fi putut ajunge până la ele...

Celălalt făcu un pas înainte. Pricepându-i parcă ghidurile, se apropie de scaunul pe care hainele îi erau frumos aranjate.

— Spune! scrâșni. Cum ai aflat?

— Ce să aflu?

— Despre povestea... cu iezerul... *Iezerul Capra.*

Unu se simți mai bine, mai sigur pe sine. Dacă ajungeau să discute... poate...

— Din întâmplare, spuse, pe litoral. Am văzut performanțele băiatului și l-am urmărit. Apoi, l-am auzit discutând cu un instructor de-al lor. Planurile noului său costum subacvatic autonom, cu mult superior celor existente, erau ușor de sustras, dar erau o simplă teorie. Apoi...

— Apoi, ce?

Întrebarea trosni ca o pocnitură de bici. *Unu* se grăbi, trecu peste detalii.

— Urmărindu-l, am pus mâna pe role. Așa am aflat de costumul celuilalt, al lui Anta. Am raportat șefilor – îi interesa. Aceștia mi-au dat mână liberă. Varahil a pornit încoace, eu după dânsul. Eram convins că sunt singur pe fir, până... până am primit lovitura în creștet...

Unu vorbise cu ochii la gura rece a pistolului. Acum ridică privirea. Văzu că atitudinea celuilalt se modificase. Ochii nu-i mai străluceau ca la pisici... sau ca la tigri. Se destinsese, mai mult chiar, lăsă arma în jos:

— Așa, vasăzică. Ești sigur că nu mă minți?

Unu ridică din umeri. Simțea că își putea permite.

— Ce-aș câștiga? ripostă.

— Poate câteva zile, câteva ceasuri de viață. Bine, sunt tentat să te cred. N-am nevoie de explicații. Și un cadavru, acum. Și aici, ar putea să fie o complicație. Nu te bucura însă peste măsură. Te îmbraci și pleci. Imediat. Înțeles?

— Cine ești? întrebă *Unu*. Ești...

— Fără nume! reteză celălalt. Altfel sunt obligat să trag.

Unu se îmbrăcă la repezeală. Observă că fusese ușurat atât de revolver cât și de cuțit. Când... nici nu băgase de seamă.

— Haide! i se porunci. Rămân în spatele tău. Pot să trag și cu dreapta, și cu stânga. La drum!

— Unde?

— Undeva, într-un colțișor unde să nu ne supere nimeni. Când îți voi spune să te oprești, te oprești, că altfel...

Unu ieși din cameră, străbătu coridorul, apoi curtea. Peste tot pustiu. Sări pârleazul. Nu îndrăznea să privească peste umăr.

— La dreapta! auzi și se supuse.

Ridică o coastă, gâfâind. Nu mai putea. Se opri, așteptându-se să fie îmbrâncit. Nimic. Se întoarse. În spatele lui... nimeni!

5

Hani își supraveghea atent pluta. Câteva zvâcnituri slabe îi dădură speranțe și-l făcură să uite de Anta și de Varahil.

„Ce-aș mai râde să agăț vreun crap de trei kile”! își

spuse, gata să lase bățul undiței și să-și frece mâinile de bucurie.

Dar crapul nu se arătă. Hani uitase că un asemenea soi de pește nici nu sălășluiește în apele de munte.

Avu norocul însă să agațe un clean. Destul de mărișor. În focul bucuriei și al eforturilor de a-l trage și a-l arunca în barcă, nici nu-și dădu seama că se apropie prea mult de cascadă.

Și așa se petrecu drama.

Pluta pâlpâi, la început slab, apoi se afundă. Hani încremeni. Iarăși veni la suprafață și iar se cufundă, de astă dată adânc și oblic. Băiatul se aplecă, apoi se ridică în picioare, primejduind echilibrul bărcii. O zvâcnitură și Hani căzu pe spate. Picioarele lui împinseră barca drept înainte și deodată se trezi potopit de stropi mari de apă. Fără să-și dea seama, se zbătea ca să se întoarcă, dând drumul undiței. Valurile cascadei cădeau peste dânsul, gata să umple barca. Hani nu mai știu ce face. Destul că se trezi ud leoarcă, înăbușit de ploaia care cădea de sus, încercând zadarnic să se ridice. Mii de tobe îi huruiau în urechi.

Și apoi... valul de apă se subție și nu-l mai stropi decât o pulbere fină. Zgomotul asurzitor al duruitoarei rămăsese în spate. Hani făcuse – în barcă și la suprafață – același drum pe care Anta și Varahil îl făcuseră pe sub apă.

*

Stăteau toți trei într-o grotă uscată și spațioasă, luminată de becuri destul de puternice. Scaunele erau înlocuite cu cutii din lemn de brad, dar masa-birou era o adevărată masă de inginer proiectant. Pe latura rabatabilă, ridicată oblic, erau fixate cu pioneze planuri pe hârtie de calc. Deasupra, un bec și mai puternic, care se putea ridica sau coborî, făcea posibilă perceperea celor mai mici detalii.

Varahil privi becurile, minunându-se.

— Acumulator „Gigant”, explică Tim. Am cinci. De ajuns pentru trei luni de lumină continuă. Mai cu seamă că, înainte de a mă culca, stâng.

— Cum ați descoperit grota?

Tim zâmbi. Anta stătea lângă el, în picioare.

— E o poveste veche. Acum câțiva ani. Vizitez de multă vreme Iezerul Capra, care-mi place prin pitorescul și singurătatea lui. Privind cascada, ale cărei ape, dacă te uiți atent, vezi că fac un salt pe o ieșitură largă de stâncă, mi-am zis că dincolo de perdeaua lichidă trebuie să fie o boltă uscată. Am trecut, așa cum ați trecut și voi, și am găsit-o Explorând-o, am dat peste crăpătură, și apoi peste grota asta. „Un adăpost admirabil!” mi-am zis. Și deși afară sunt destule ruine care încă te mai pot adăposti de vânt și ploaie, am ales-o drept locuință. Încet, încet, am mobilat-o. N-am avut

greutăți decât la aducerea acumulatoarelor.

Tim – sau, spre a-i spune numele întreg, inginerul electronist Anatol Musceleanu – era un bărbat în vârstă, bine legat și foarte simpatic. Ochii verzi îi erau jucăuși și explicau devotamentul cu care îl privea Anta. Nici Varahil nu-i putu rezista. Se simțea atras și înclinat către confidențe.

— Am studiat rolele trimise de Anta. La început n-am înțeles, apoi mi-am dat seama de extraordinara importanță a invenției dumneavoastră. Un lucru mi-a rămas nelămurit. De ce mi le-ați trimis?

Inginerul nu răspunse imediat, apoi zise:

— *Visul* meu era să realizez un costum de mari performanțe în ceea ce privește iuțeala, adâncimea și autonomia. Este un instrument de explorare a adâncurilor, folositor întregii omeniri. Nu se mai poate pune problema unui monopol. Este un *vis* al întregii omeniri. Așa cum nu poți, nu-ți este permis să monopolizezi formula penicilinei sau a vitaminelor. De aceea eram și sunt decis să trimit planurile – imediat ce încercările și probele practice vor fi terminate – mai multor reviste de specialitate, spre publicare. N-am făcut-o încă, din două motive.

Varahil tăcu, așteptând. Tim continuă:

— Primul: aceste probe nu sunt încă terminate. Al doilea: în timpul încercărilor mele am descoperit ceva

fantastic!... În fundul iezerului. Trebuie să mă conving întâi eu.

Nu termină. Dintr-odată, toate becurile, chiar și cel de deasupra mesei de lucru, se stinseră.

— Nu vă mișcați și nu faceți zgomot, șopti Tim. *Cineva a intrat în coridorul care duce la grotă!*

*

Dacă Arbore sau Lambrinus, sau măcar Diana, care tot nu făcea nimic, ar fi întors spatele iezerului și ar fi privit înspre stâncile din apropiere, ar fi văzut o curioasă excrescență care se ridica și se cobora fără întrerupere. De la depărtare, părea o grămadă de găteje[12], adunate cine știe cum și de cine, mișcate de vânt. S-ar fi putut întreba, însă, mai cu seamă Lambrinus, om cu experiență, dar poate și Arbore, cum de se mișcă, de ce nu alunecă de pe creasta stâncii.

Explicația le-ar fi putut-o da *Căpitanul* care, fără nicio milă pentru frumusețea sa de echipament turistic, sta întins pe burtă în dosul stâncii și privea printre ramurile care-i serveau drept camuflaj.

Urmărise barca încărcată cu cei trei prieteni, cu mult înainte de a observa că dinspre pădure se strecoară un bărbat, evident străin de localitate, și o duduiță, destul de nostimă – găsi el. În grabă, se trăsese după un colț și-

---

12 Creangă subțire și uscată care servește la aprinderea focului; vreasc.

și fabricase paravanul acela primitiv. Socotise întâi că Lambrinus și Diana nu fac altceva decât să admire iezerul. Dar interesul prea accentuat al lui Lambrinus îi trezise suspiciunea.

Când Arbore se apropiase tiptil, *Căpitanul* lăsase barca din ochi. I se păruse că noul venit n-avea intenții tocmai pașnice. Schimbul de replici, însă, îl liniști. Întoarse iar binoclul către lac, și astfel prinse tocmai clipa în care Hani, fără voia lui, străbătea perdeaua cascadei. La început fu nedumerit și neliniștit, apoi se lămuri. Încetă să mai privească iezerul și-și mută interesul către Lambrinus și Diana.

N-avea niciun motiv să-i suspecteze. Era adevărat că drumul foarte aspru făcea localitatea prea puțin cunoscută și în afara itinerarului turiștilor, dar prezența a doi-trei străini n-avea nimic neobișnuit. Toată dimineața și-o petrecuse în investigații discrete. Aflase, astfel, că în vechea așezare mai erau case locuite, că exista un drumeag destul de ușor care ducea la Muscel și că așezarea avea trei oaspeți: o fată, un inginer agronom trimis de minister și un arhitect. Auzise și de planurile arhitectului, și-l încercase aceeași îndoială ca și pe Varahil.

Misiunea sa era încurcată și ingrată. I se cerea deocamdată să asigure securitatea băiatului, însă i se atrăsese atenția și că Iezerul Capra era sediul unui

visător genial.

*

Inginerul agronom își luă rămas bun de la cei doi și păși spre sat, cu capul vârât între umeri și cu mâinile bălăbănind în aer, așa cum îi era obiceiul. *Căpitanul* nu se hotăra: pe cine să urmărească? Nu știa nici dacă trebuie să urmărească pe cineva. Văzu că și bărbatul, și fata, părăsesc locul unde se opriseră; intenția lor era evidentă: voiau să ajungă la malul iezerului. Se uită după Arbore și șuieră încetișor. Ieșit din raza de vedere a celor doi, agronomul își ridicase capul și-și luase mersul decis și repede al unui om întreprinzător.

Căpitanul părăsi deci adăpostul improvizat, își vârî binoclul în cutia de piele atârnată de umăr și se luă după acesta.

*

— În asemenea condiții, nu puteți părăsi grota decât în timpul nopții, spuse Tim.

Emoția provocată de pătrunderea unui intrus în peștera săpată sub stâncă trecuse. Toți rămaseră nemișcați, când deodată se auzise vâjâit ca de frunze scuturate de furtună, un „Aoleu!” – țipăt mai mult de ciudă și surprindere decât de durere – și apoi luminile se aprinseră.

Atunci văzuseră că în plasa asemănătoare

prostovolului[13] folosit de pescari – care automat căzuse asupra nepoftitului – se zbătea un băiat. Varahil îl recunoscu după voce.

— Hani! Ce cauți aici? Nu ți-am spus...

— Mi-ai spus, dar ce era să fac? M-a atras aici o balenă... cu tot cu barcă!

— Nu mai spune prostii.

— O fi fost vreun delfin, o lăsă mai moale Hani.

— Delfini în lacuri de munte?! Delfinii trăiesc numai în mare.

— Și ce? Nu putea fi adus? protestă băiatul, încercând să se descurce din plasă.

— Stai liniștit, îi spuse Tim. Te desfac eu.

Meșteri puțin și Hani scăpă din captivitate.

— Măi, să vezi! începu, apoi își aduse aminte că nu sunt singuri.

Anta făcu prezentările. Hani se așeză pe o ladă, ca un copil cuminte.

— ...Delfin nu, dar ceea ce a pățit prietenul nostru s-ar putea explica prin ceea ce am văzut eu. În fundul lacului – interveni Tim. Tocmai voiam să vă spun, adică să-ți spun ție, Varahil, fiindcă Anta știe că, într-una din plimbările mele subacvatice, am întâlnit un înotător

---

[13] Unealtă de pescuit formată dintr-o plasă conică, prevăzută la marginea exterioară cu greutăți de plumb care o trag la fundul apei și o strâng, formând în apă un sac în care e prins peștele.

subacvatic. Noroc de un bolovan uriaș de stâncă, prăvălit cine știe cum și aflat în apropiere. M-am ascuns și l-am privit. Vă închipuiți curiozitatea și temerile mele. El nu m-a observat, sunt sigur. Dădea ocoale largi în jurul a ceva ce părea a fi un fel de adâncitură în fundul lacului. Știți, iezerul nu are peste tot aceeași adâncime. Localnicii spun că în unele locuri are peste o sută de metri.

— Dar cum au putut măsura? întrebă Hani.

— Destul de ușor. Lestezi o sfoară subțire și trainică, prevăzută din zece în zece metri cu flotoare ușoare, și-i dai drumul în adânc. Când unul dintre flotoare nu mai este atras sub apă, știi că ai atins fundul. Măsori sfoara, și gata.

— E posibil să aibă asemenea adâncimi?

— Sigur că da.

— Deci... spuneți că ați întâlnit un înotător subacvatic... tresări Varahil.

— Da, s-ar putea să fie același care a tras barca dincolo de cortina cascadei. O fi oare un *hoț de vise* – cum le zici tu? întrebă apoi, gândindu-se la cele povestite de Varahil, când intrase în grotă, însoțit de Anta.

— Nu, se simți dator Hani să restabilească adevărul. N-a fost om, și nici măcar delfin. A fost o mreană. Dar ce mreană!

— De unde știi? îi tăie entuziasmul Varahil.

— Fiindcă am prins-o! Acum stă agățată în cârlig și se bălăcește în fundul bărcii.

— Da' ce, în barcă este apă?

— Nu v-am spus c-am trecut, pe sub cascadă? Barca e plină până aproape de margine.

— Și hainele noastre?! strigă Varahil.

— Lasă că nu-i mare lucru. Nici ale mele nu pot să spun că-s chiar, chiar uscate! răspunse nepăsător Hani, privind la șuvoiul de apă care se scursese sub lada pe care sta.

— Ia dezbracă-te, și dă-le să le stoarcem. Până atunci, mă duc să le aduc pe ale lor, se oferi Tim.

— Aduceți și mreana, îl rugă Varahil. Tot n-aveți dumneavoastră alimente proaspete.

— De adus, o aduc, dacă merită, dar o s-o mâncăm împreună. Fiindcă... în asemenea condiții, tot nu puteți părăsi grota decât în timpul nopții.

*

Unu își recăpătă sângele rece. Reflectă și socoti că situația era, într-adevăr, destul de încurcată, dar nu disperată.

„Dacă ar fi vrut să mă ucidă, nu-l împiedica nimeni și nimic", își spuse.

Deci era Tot, așa cum credea cu fermitate *Unu,* și nu-l găsise vinovat de intrusiune în afacerile sale, Ăsta însemna că amândoi urmăreau două țeluri cu totul

diferite. Probabil că pe Tot nu-l interesa costumul de înot subacvatic – și ajunsese la concluzia că *Unu* nu știe ni mic despre afacerile sale. Cum, de altfel, nici nu știa! Dar acum... *știind că nu știe,* era tentat să afle câte ceva.

Da, dar... de obicei printre oamenii de soiul lor bântuie o mortalitate destul de ridicată... Trebuie prudență. Numai în felul acesta *Unu*, deși nu era mai tânăr, izbutise să supraviețuiască. Era prudent să se amestece în afacerile lui Tot?

Nehotărât, *Unu* se așeză pe un stei de stâncă. Nu spre a se odihni, ci spre a chibzui. Stând așa, cu ochii aproape închiși, fără să privească în jur, nu-l zări pe inginerul agronom Arbore.

Acesta se opri. *Căpitanul,* citind în atitudinea și privirea sa o anumită hotărâre sinistră, din câțiva pași micșoră distanța care-l despărțea de agronom.

*

— Acum, spuse Tim, că v-am pus în temă, cum s-ar zice, iar hainele s-au uscat de mult, puteți pleca. Afară trebuie să fie întuneric beznă. Luna răsare târziu.

— Păi... cam degeaba s-au uscat hainele, oftă Hani. Nu trecem iar pe sub cascadă?

— Așa-i, însă iată ce veți face. Vă dezbrăcați, vârâți toate hainele într-un sac de plastic, pe care vi-l dau și... treceți!

— Planul e bun, admise Varahil.

— Ca tot ce face unchiul Tim! supralicită Anta.

Inginerul zâmbi, le strânse mâinile și-i conduse.

— Nu uitați, le spuse. Nu mai veniți ziua, și nici cu barca. *Hoții de vise* sunt cu ochii pe voi. Dacă cercetați marginea vestică a platoului, găsiți cărarea care duce la o plajă situată la câteva sute de metri de cascadă. Porniți de acolo înot. O să se poată?

— Eu și Varahil înotăm mai bine decât mreana pe care am mâncat-o!

— Atunci ne-am înțeles. Vă aștept mâine seară.

Își luară rămas bun. Așezară sacul – bine legat, ca să nu între apa – în lada bărcii, apoi suiră pe rând. Luară lopețile, îi făcură vânt – și, cât ai clipi, trecură pe sub dușul cascadei.

Ajunși sub cerul spuzit de stele, făcură un cerc, îndreptându-se, după cum li se păru, către cărare.

— Vrei să iei tu conducerea? propuse Hani lui Varahil.

— Nu. Lasă barca în derivă. Hai să facem o baie.

Anta îl privi întrebător.

— Nu știai că e mai caldă noaptea decât ziua?

Fata primi. Se duse la capătul bărcii și se săltă, gata să-și dea drumul. Băieții se așezaseră unul la o latură, și celălalt la alta, spre a menține echilibrul.

— Acum! comandă Varahil. Și toți săriră. Barca nici nu se clinti.

— Bravo! exclamă admirativ Hani.

Varahil își umplu plămânii cu aer, se dădu peste cap și plonjă cât putu mai adânc. Hani înota, se scufunda, ieșea la suprafață, arăta tot ce poate. Anta făcea pluta. Hani făcea valuri și răspândea în toate părțile stropi de apă. Se simțea bine.

Deodată Anta dispăru. Varahil nu apăruse încă la suprafață. Hani se neliniști. Dacă cumva...

Era să strige când capul lui Varahil ieși de sub apă, la câțiva metri de el.

— Salut!

— Unde-i Anta?

— A dispărut ca și tine.

Începură s-o caute, înotând în cerc. Un strigăt subțire și stins îi făcu să se oprească.

— Anta! urlă Varahil.

— Anta! țipă și Hani. Dar, uitând să dea din mâini, se afundă și înghiți un gât de apă.

În aceeași clipă, trupul alb și zvelt al fetei apăru în stânga lor.

— Repede! porunci Varahil. Repede!

În spatele fetii se ivi o umbră fosforescentă, uriașă.

— Rechin! gâfâi Hani.

— Prostule! mormăi Varahil, repezindu-se spre fală.

I se părea că nu mai ajunge, că se mișcă în vis. Ce să facă? În fața lui, Anta bătea apa cu furie, scâncind

printre dinții încleștați.

Ajunse la băietan și vru să-l apuce. Acesta se feri, sări în lături și se repezi cu pumnul ridicat asupra monstrului fosforescent care urmărea fata.

— Te omor! urlă.

Se ridică, bătând apa cu picioarele, și izbi, cu pumnul strâns, din toate puterile. O durere violentă îi crispă umărul. Parcă lovise o scândură.

Hani se repezi și el. Venind dintr-o parte, izbi monstrul în mijloc. Acesta se îndoi. Hani crezu că e un pește uriaș, văzu însă casca, asemenea aceleia de la costumele cosmonauților. Era transparentă, probabil din sticlă incasabilă, și băiatul simți parcă privirea ochilor aspri și dușmănoși.

— Un scafandru! strigă. *Un hoț de vise!*

În aceeași clipă, monstrul se roti și dispăru în adânc.

Anta ajunsese la barcă și se agăță de ea.

— Ce facem? întrebă Hani.

— La barcă! Înoată!

*

— Bună ziua, rosti *Căpitanul* când ajunse la câțiva pași de agronom. Nu știți cumva o locuință pe aici?

Arbore se întoarse brusc. Mâna care-i alunecase reflex în buzunar se imobiliză, apoi ieși goală. Masca aspră a feții se destinse repede.

— Locuință?... spuse, lungind cuvântul. Cum nu! îl

măsură pe *Căpitan* cu zâmbetul pe buze.

Căpitanul se hotărî fulgerător. N-avea niciun rost să se ascundă. Dacă adversarii săi erau de talia pe care o bănuia, mai bine să joace pe față. Cea mai bună măsură era să precipite evenimentele.

— Sunt de la Serviciul special, se recomandă.

— Aha, făcu agronomul și-i strânse mâna. Nu adăugă nimic.

Porniră împreună spre capătul estic al așezării, făcându-se și unul, și celălalt – că nu observă pe *Unu* care rămăsese în același loc și în aceeași poziție. *Căpitanul* era tăcut: se întreba care era motivul pornirii asasine pe care o citise în privirile și gesturile agronomului. Arbore, dimpotrivă, își revenise și, cu bonomia și volubilitatea care-i păreau caracteristice, îl punea la curent cu toate avatarurile sale.

— ...Așa, mă cheamă directorul general al Institutului. Mă duc. Și gata, am intrat în capcană. Auzi dumneata, la vârsta mea să alerg pe coclauri: selecționarea semințelor de conifere!... Degeaba le-am spus: „Nu mă pricep, sunt agronom, nu silvicultor". Parc-aș fi vorbit la pereți! A doua zi, ordin de serviciu, avans de deplasare, mașină, și gata! Înmormântat de viu!

— Sunteți de mult aici? întrebă *Căpitanul.*

— Oh! De-o eternitate!

Căpitanul se opri. Privi în jur. Jos, lacul strălucea în toată splendoarea țesăturii de aur pe care o aruncau razele soarelui. Împrejur – poem de culori, de tonuri și de forme. Înseși ruinele vechii așezări măreau farmecul peisajului.

— Ce nu vă place?

— Dumneavoastră puteți pleca oricând, sunteți un oaspete, un turist, nu?... Nu sunteți în misiune?

Căpitanul zâmbi:

— Nu, nu, slavă domnului!

— Vedeți? Asta e deosebirea. Două-trei zile? Fermecător! O săptămână? Acceptabil. Peste două săptămâni? Îngrozitor.

— Cine vă oprește să plecați?

— Și cercetarea?... Raportul?

— O indispoziție... nu vă priește altitudinea... inima, vârsta. Nu mai sunteți tânăr! Iertați-mă că mă amestec, dar dumneavoastră ați început confidențele. Eu aș zice... să plecați!

Vocea gravă a ofițerului era îmblânzită oarecum de surâsul buzelor și de atitudinea bonomă. Arbore se opri și-l privi lung.

— Ei... dacă și șeful ar zice ca dumneavoastră...

— Aveți un șef, vasăzică.

— Mai mulți, mai mulți!

— Așa e: șefii sunt șefi!

Ajunseră. Agronomul sări un pârleaz, cu o ușurință care-i dezminți înfățișarea obosită. Intrară în curte și apoi în casă.

*

Unu rămăsese multă vreme așezat pe pragul de piatră, urmându-și gândurile:

...Așadar, situația era aceasta și trebuia s-o ia ca atare. Tot îl dibuise. Întâmplător? Mai mult ca sigur. Când? Chiar în momentul intrării sale la Iezerul Capra. I-o dovedea lovitura pe care o primise în creștet, violentă, dar deliberat neprimejdioasă. Își aminti cuvintele lui: „Nu am nevoie de complicații. Și un cadavru, și aici, ar putea fi o complicație!" Așa cum își mai spusese, aceasta însemna că Tot era trimis *„acum și aici"* – sublinie *Unu* mental – pentru o anumită activitate. Iar activitatea lui Tot...

Căută să-și amintească ceea ce știa despre dânsul...

De-abia ieșit din adolescență, în anii celui de-al doilea război mondial, intrase în slujba celui mai mare și mai teribil șef al unei bande care se ocupa cu sustrageri de planuri și alte materiale secrete. Cu aptitudini deosebite în asimilarea limbilor străine, în câțiva ani de război străbătuse mapamondul. Furturile de soiul acesta erau foarte rentabile. Tot era specialist în *vise urâte* – cum le-ar fi denumit Varahil, dacă l-ar fi știut pe Tot și activitatea lui din timpul războiului.

Nici *Unu* nu se considera mai prejos. Numai că lui îi plăcea să fure *vise frumoase,* ca acela al lui Tim. Avea și el meritele sale de serviciu necunoscute poate de prea mulți, dar care-i cereau o anumită autoritate și o anumită răspundere: nu putea părăsi o treabă începută!

Da, dar a-și continua „misiunea" însemna... însemna oarecum să se amestece în afacerile lui Tot. Acesta îi dăduse îndeajuns să înțeleagă că Iezerul Capra era „tabu", era propriul său teren de vânătoare. Deci, aici existau și *alte „afaceri".* Îi ceruse să părăsească localitatea, imediat și necondiționat! Și Tot avea două mari avantaje asupra lui *Unu.* Primul: era mai tânăr.

Unu își frecă gânditor bărbia. Era oare ăsta, într-adevăr un avantaj?

Își cunoștea slăbiciunile. Știa că nu mai este atât de rapid. Că nu mai ține la marșuri forțate, că. Are o respirație gâfâită și ușor astmatică.

Da... Dar *Unu* era printre puținii care se lăudau că nu rezolvaseră nimic prin forță fizică. Chiar în tinerețe. Reflexele sale mai încete, îi lăsau timp de gândire. Pentru dânsul „misiunea" pe care o avea de îndeplinit era ca o partidă de șah.

Rar se ducea la cinematograf la filme de aventuri. Folosirea violenței – chiar trucată – îl exaspera. Așa că...

Al doilea avantaj al lui Tot era acela că îl cunoștea, pe când el nu văzuse decât o siluetă înaltă, subțire și

elegantă, fără a-i desluși fața.

Unu îi văzuse mâna întinsă, cu degetul arătător fixat pe lungul țevii Lugerului, și cu degetul mare lăsat puțin în jos. Și observase – darul de a sesiza cele mai mici detalii în situațiile cele mai neobișnuite îl considera ca pe unul din principalele sale atuuri – că Tot era fumător pasionat de țigarete... Atât degetul mare cât și cel arătător erau colorate maro.

Nu era mare lucru. Aproape toți bărbații fumează și au degetele pătate. Dacă adăugăm însă – își spuse *Unu* – că unghia groasă a degetului mare de la mâna dreaptă era roasă cu dinții – desigur un tic al lui Tot, poate singurul său tic. Atunci aceste două degete ar fi putut servi la identificare. Bineînțeles, cu condiția ca *Unu* să fie destul de aproape ca să-i vadă degetele...

Pe de altă parte, dacă urma să-și îndeplinească „misiunea”– și *Unu* nu înțelegea să abandoneze – atunci era nevoit să se amestece într-o oarecare măsură în treburile lui Tot, fie și numai pentru că nu putea să părăsească încă Iezerul Capra și pentru că acum, imediat, trebuia să se întoarcă în odaia pe care o părăsise. Trebuia să-și recupereze valiza cu prețioasa plăcuță indicatoare. Iar dacă trecea peste ordinul expres al lui Tot. Ce mai conta în ce măsură se amesteca în treburile lui? Ceea ce nu-i plăcea era că trebuia să se bage într-o afacere cu *vise urâte.*

Se ridică de pe piatra unde stătuse, și se întoarse.

Ajuns la pârleaz, *Unu* privi în curte. Nimeni. Doar dinspre grajduri se auzeau zgomote. Poate Agripina. Intră în tindă, apoi în odaie. Privi, apoi căută înfrigurat. Trusa sa de voiaj, al cărei fund dublu ascundea plăcuța receptivo-emițătoare, dispăruse.

*

Cei doi băieți se întoarseră târziu acasă. O conduseseră pe Anta, o lăsaseră să asculte spășită morala gazdei, și căutaseră să pătrundă tiptil în camera lor. Reușiseră, deoarece ușa de la intrare nu era încuiată niciodată.

— Ascultă Varahil, începu Hani. Tu ce crezi?

— Nu cred nimic. Sunt liber cugetător.

— Nu mai spune! Știi la ce mă gândesc? La rechinul acela.

— Nu ți-am spus că pe aici nu-s rechini?

— Atunci... la scafandru... sau ce-o fi fost. Ce făcea în lac?

— Se scălda.

— Îmbrăcat în costum?

— I-o fi fost frig.

— Știi ce cred eu? Ăsta era șeful *hoților de vise!* N-ai văzut ce ochi fioroși avea?

— Cum voiai să-i aibă, când l-ai pocnit cu coarnele în burtă?

— Da' ce? Eu îs vițel?

— Nu, că viței n-au coarne.

— Eu cred că ăsta era scafandrul de care vorbea Tim!

— Ei, și?

— Ai vorbit cu Tim?

— Despre ce?

— Despre *visul lui.*

— Da, e minunat, Hani. Ai să vezi tu! Se pricepe Tim!

— S-o fi pricepând la costume, dar la rebusuri nu se pricepe. El a trimis rolele?

— El. I le dădea Antei, a cărei gazdă e fochist de locomotivă. În fiecare sâmbătă le depunea la București. De aceea nu apărea nicio urmă de Iezerul Capra pe fraht[14]. Știi că Tim e unchiul Antei.

— Bine, și de ce le trimitea?

— N-a spus el? În ultimul timp i se păruse ceva suspect. Se temea pentru *visul* lui.

— Și de ce numaidecât nouă, la Vulturi?

Varahil tuși, cu modestie.

— Tim mă cunoaște. A auzit de *visul* meu, de cercetările mele în domeniul costumelor subacvatice. Apoi... aflase din revista „Cutezătorii" de plecarea mea la stațiune. Neavând altă cale, și-a încercat norocul. Și-a

---

[14] Document comercial care însoțește o încărcătură sau o marfă transportată pe căile ferate sau aeriene și în care se menționează mărfurile, expeditorul și destinatarul, stația de destinație și taxele respective; scrisoare de trăsură.

închipuit că poate una din role îmi va cădea sub ochi. Ceea ce s-a și întâmplat.

— De ce n-a anunțat forurile științifice? sau... Serviciul special?

— L-ai auzit singur. Se credea în siguranță deplină. Și-a amenajat grota așa cum ai văzut. Nimeni nu putea să intre fără știrea lui, mai mult, fără să fie făcut prizonier de plasa în care te-ai prins și tu. Nu-l vizita decât Anta, și numai după căderea întunericului. Și nu-și părăsea adăpostul decât pentru experiențele și plimbările sale subacvatice. Până într-un anumit moment secretul a fost desăvârșit.

— De ce spui: până într-un anumit moment?

— Pentru că Tim nu putea să fie absolut sigur că nu fusese zărit de scufundătorul cu care ne-am întâlnit și noi, și pe care el l-a zărit de mai multe ori, dând târcoale unei anumite regiuni a fundului lacului. *Atunci* de-abia s-a gândit să-și ia măsuri de siguranță.

— De ce n-a înștiințat *atunci* Serviciul special?

— Ce să le spună? Că în lacul în care face el incursiuni se mai plimbă și altul?

— Bine, dar *visul* lui...

— Visul său atunci era încă în proiect, necontrolabil. S-ar fi putut să fie un simplu vis. Nu-i convenea să se facă de râs.

— Dar... de ce să te înștiințeze totuși pe tine? El, un

om de știință... tu, abia...

— Taci. Lasă-mă să dorm. Nu uita că a trecut de miezul nopții. Trezești vecinii. Și află că nu el, ci Anta a făcut asta. Știa de la Tim și din revistă despre mine, și ce s-a gândit? Poate aș putea face eu ceva... *Visul nostru* se asemăna, așa că la mine s-a gândit Anta...

— Halal prieten! Când te gândești că mie nu mi-ai suflat o vorbă acolo, la Vulturi, despre *visul tău,* și nici despre role. Mie, mă, să nu-mi spui?

— Ei, lasă asta acum, culcă-te, n-auzi?

Hani, resemnat și oarecum lămurit, închise gura și se cocoloși mai bine. Cum îi plăcea lui. Deodată, însă...

— Varahil! strigă, sărind în sus. Știi pe cine avem vecin de cameră?

— Pe cine? mormăi băiatul care era gata să adoarmă.

— Ascultă, spuse Hani, cu voce misterios șoptită, ieri, când am intrat cu gazda în odaie la vecinul de alături... Cel care stă în pat, care, spuneai tu, s-a lovit sau a fost lovit... Ei bine, știi cine-i domnul? E cel care mi-a vândut stiloul pe litoral!

— Care stilou? întrebă, încă buimăcit, Varahil.

— Ei, care?! Stiloul pe care ți l-am dat când ai plecat. Amintire... nu-ți mai aduci aminte? Ce-ai făcut cu el?

— Doamne! strigă Varahil, fără să mai țină seama dacă nu trezește vecinii. I l-am dat lui Tim să-și noteze ceva. A rămas la el! Deci nu era o coincidență că

Lambrinus avea și el unul?!

Varahil zvârli cearșaful și sări din pat. Alergă la haine.

— Ce faci? îl întrebă Hani.

— Nu vezi?

— Cum să văd în bezna asta?

— Mă îmbrac. Trebuie să ajung la Tim. Să-i spun.

— Ce să-i spui? Că ți-am dăruit un stilou?

— Stilou, pe dracu'! Mi-ai dăruit un post emițător-spion!

6

Luna eră ușor voalată de coada subțire a unui nor, dar lumina permise totuși bărbatului care, stând în picioare, scruta largul iezerului, să vadă valurile formate deodată la câțiva metri de țărm, și apoi umbra groasă ca un butuc ce se îndrepta spre mal. Ajunsă acolo, umbra se ridică, așa cum se ridică trunchiul unui stâlp pe care muncitorii vor să-l îngroape în pământ – și pândarul recunoscu silueta, de mult familiară, a șefului.

Se repezi, și într-o îmbrățișare stângace îl trase pe uscat. Costumul subacvatic, terminat cu o capsulă transparentă – poate de sticlă încasabilă, poate din material plastic – îngreuia mișcările înotătorului. Acesta făcu semn să i se demonteze capsula.

— Ați reușit, domnule? întrebă omul care așteptase la

țărm.

— Nu, ba am avut și pierderi.

— Klop? întrebă celălalt cu spaimă în glas. Ce s-a întâmplat?

— Nu m-am dumerit îndeajuns, răspunse șeful, ținându-și capsula în mâini și având capul în afara costumului. Eram acolo, în fața afurisitei aceleia de adâncituri unde se găsesc containerele cu materiale secrete. Țineam grapa și tocmai voiam s-o aruncăm când Klop s-a muiat, s-a îndoit și a căzut cu fața în jos. Am încercat să-l apuc, dar n-am izbutit. Cât pe ce să mă prăbușesc și eu. L-am văzut ducându-se la fund. N-am încercat Să-l agăț cu grapa. Era, desigur, mort. M-am întors...

— Dar dacă... dar dată... bolborosi pândarul, înăbușindu-se.

— Ascultă, Bobby, n-am nicio îndoială în această privință. Dar dacă tu crezi... du-te. Nu te opresc.

Bobby bătu în retragere:

— Nu, domnule, așa e, domnule, cum spuneți dumneavoastră. Desigur, Klop e mort... era mort, vreau să zic.

Șeful, după ce sorbi cu voluptate aerul răcoros al nopții, începu să-și demonteze costumul.

— Cheamă adăpostul prin radio și anunță-i pe Zet că ne întoarcem, porunci. Am rămas doar trei. Cam puțini

pentru ce avem de făcut.

— Renunțați? întrebă Bobby privindu-l stupefiat.

— Asta nu! Numai că va trebui să încercăm altceva. Pescuitul cu grapa nu dă rezultate.

*

Căpitanul se înțelesese în după-amiaza aceea pentru cameră cu gazda lui Arbore, sub privirile satisfăcute ale acestuia. Își lăsase acolo cele câteva bagaje de mână pe care le avea, lepădându-și bluzonul, și plecase prin sat. Mai mult în calitate de turist, decât de anchetator. Știa că nu are de aflat mare lucru. Cu bărbații localnici nu se întâlni. Doi lucrau la o fabrică și veneau acasă o dată sau de două ori pe săptămână, ba poate și mai rar. Al treilea, Apetroaie, își petrecea cea mai mare parte din timp la târlă, iar ultimul, un neisprăvit, i se spunea *Braconierul,* bătea de la o vreme pădurile. Nimeni nu știa ce caută; agronomul spunea despre dânsul că ar fi o bună călăuză, pescar priceput în apele de munte și un bun cunoscător al tuturor soiurilor de plante și de arbori care acopereau cărările. *Căpitanul* nu-l găsi acasă.

Locuința neîngrijită a Braconierului – gata-gata să se dărâme – lipsa gardurilor, dar mai cu seamă a animalelor de orice fel: nici oaie, nici capră, nici câine măcar, îl încredință pe *Căpitan* că omul trăia singur. Pătrunse fără mare greutate într-o tindă largă – ușa era prinsă doar în clănțăul de lemn de tisă – și de acolo într-

o odaie mai mare, apoi într-una mai mică. Pereții scorojiți și crăpați, lutul vălurit și murdar de pe jos, masa negeluită, pe care era întinsă o bucată de ziar vechi, toate aveau un iz de părăsire și zădărnicie. Înăuntru era întuneric și aer stătut, ochiul de geam aproape nu se distingea, prin plasa firelor de păianjen și a prafului.

Căpitanul ieși afară, strănutând și căutând aerul. Trecu în drum și apoi o luă spre munte. Ajuns sus, de unde domina întreg iezerul, își căută un culcuș și se întinse.

Malul de dincolo apărea irizat în pâcla albastră-verzuie a depărtării. Se distingeau încă ascuțișurile golașe, acoperite mai jos de cercul arborilor. Intrândurile negre spărgeau linia dreaptă și numai rare fire argintii, bătând în roșu din cauza razelor unui soare care se culca, arătau pârâiașele. Venea seara și ofițerul oftă.

Luciul apei nu descoperea nicio urmă de înotători sau de barcă. Cei trei copii dispăruseră de mult, parcă se lăsaseră în adânc. Dispariția nu-l impresionase prea mult pe *Căpitan*. Copil fiind, crescuse pe malurile Oltului de Sus, cu numeroasele sale căderi și mori de apă. Se jucase și el, ascunzându-se după o perdea care făcea bulboană. Îl mirase doar intrarea bărcii sub pânza de apă, ceva mai devreme, când îi urmărise cu binoclul.

Se gândi că n-ar strica să-i cunoască și pe ceilalți doi,

pe inginerul acela care acredita ideea năstrușnică a clădirii unui hotel de lux, acolo unde numai apa ar costa o avere, și pe celălalt, aflat în gazdă la Apetroaiei, despre care nu i se spusese mare lucru. Se vede că și mijloacele de informație ale agronomului Arbore erau limitate „

Se întinse, se ridică și porni spre celălalt capăt al așezării. Grăbi pasul – voia să ajungă pe lumină.

Sări pârleazul. Dinspre grajd, auzi vocea Agripinei:

— Cea, vacă!

„Mulge laptele” își spuse.

Intră în casă. Nimeni în mica bucătărie-sufragerie. Sub sobă, surcelele și lemnele erau așezate la uscat.

Își scoase pălăria și și-o răsuci în mână. Auzise că „turistul” găzduit acolo fusese – nimeni nu știa să spună cum – accidentat. Se poate oare intra așa, buzna, în odaia unui accidentat?

Deschise ușa din dreapta și păși într-un fel de antreu, din care porneau alte două uși. De după cea mai apropiată se auzeau voci. Tiptil se apropie.

— ...Uite ce, *Patru,* mie nu-mi spune gogoși. L-ai întâlnit, sau nu, pe Tot?

Cel care vorbea manifesta o oarecare iritare.

— Nu... nu cred – veni răspunsul. N-am întâlnit decât pe imbecilul acela de agronom.

— Tot e destul de deștept ca să poată juca la perfecție

pe imbecilul. Cum arăta?

— Ca să spun drept, nu i-am dat prea mare atenție. Un bărbat cam în vârstă, slab, nervos, plin de ticuri, cu umerii căzuți și sătul de locurile astea. Se pare că singura lui dorință e s-o șteargă cât mai curând de pe aici...

— Se pare... Portretul ăsta șters se poate aplica oricui, deci și lui Tot. N-ai observat, fumează?

— Nu știu... răspunse *Patru,* tot cu nesiguranță în glas.

Vocea lui, cum observă *Căpitanul,* deși răgușită și cu ezitări, era aspră și rece.

— ...și la urma-urmei, *Unu,* ce vrei? De ce mi-l arunci pe Tot în spate? El se ocupă cu alte afaceri.

— Fiindcă l-am întâlnit. Fiindcă nu s-a dat în lături să vină aici, în camera mea, și să mă amenințe!

— Deci, l-ai văzut, nu?

— Văzut... am văzut o siluetă. M-a amenințat, m-a scos cu sila din casă și m-a jefuit. Să nu uit, unde ți-e stiloul?

— Aici, la piept, în buzunarul interior al bluzonului.

— Scoate-l! Scoate-l și fărâmă-l! strigă cel căruia i se spunea *Unu.*

— Dar...

— Niciun dar, dobitocule! Nu înțelegi că plăcuța receptoare este în mâna lui Tot, și te poate repera

oriunde și oricând?

Se auzi un foșnet de stofă mototolită, apoi tropăit de picioare.

— Așa! spuse *Unu*. Acum răspunde și caută să fii o dată în viața ta sincer și cinstit. N-am să mă supăr. Ce preferi? Să te retragi?... Să te raliezi lui Tot?... Sau să rămâi mai departe sub ordinele mele? Nu câștigi destul?

Fu un moment de tăcere, apoi vocea cealaltă, pe care *Căpitanul* o identificase deja ca fiind a lui Lambrinus, răspunse, tot atât de dură, dar tot atât de șovăitoare ca și mai înainte:

— Știi că nu mă pot retrage...

— Bine, după câte am înțeles, situația rămâne neschimbată. Unde e Diana?

— Cine știe pe unde o mai fi umblând!

— Leapădă-te de dânsa, ai înțeles?

— Dar...

— Nu înțelegi? Nu mai e vorba să urmărim un băiețandru sau să furăm o invenție oarecare. Dacă pornim împotriva lui Tot, și altă cale n-avem, nu mai e loc pentru fetițe sentimentale. E luptă de bărbați, ce dracu'!

— Bine, consimți *Patru*. Mâine o expediez.

— Ar putea să fie prea târziu, dar, oricum, tot e ceva. Acum plecăm. Adică plec eu, *mă dau la fund*. Tu rămâi aici, în locul meu. Sper...

Căpitanul nu mai ascultă. Trecu în bucătăria-sufragerie și se așeză pe un scaun, lăsând ușa tindei deschisă. Voia să-i vadă pe cei doi bărbați, și dacă se va putea să le și vorbească. Auzi ușa.

— Este cineva acasă? întrebă cu voce tare.

Se auziră șoapte scurte, apoi zgomot de pași. Doi bărbați se încadrară în ușă. Unul dintre ei era acela pe care-l văzuse împreună cu fata, cercetând iezerul cu binoclul. Celălalt, înalt, cu umerii lați, îmbrăcat într-un costum ele gant, corespundea îndeajuns descrierii pe care i-o făcuse *Locotenentul* despre urmăritorul lui Varahil.

Acesta înaintă, intrând în cameră.

— Ce doriți? întrebă.

— Sunt străin, călător, răspunse *Căpitanul*. Îmi plac locurile astea și aș vrea să rămân. Nu știți, n-aș găsi aici o cameră de locuit? întrebă, deși inginerul Arbore îl dusese la gazdă – dar nu găsise un argument mai bun care să justifice prezența lui acolo.

— Nu cred, vorbi *Unu*. E adevărat că eu plec, dar în locul meu rămâne dumnealui. Mi-e cunoscut și a venit înaintea dumneavoastră.

— Mă rog, mă rog! se scuză *Căpitanul*. Dacă nu-i...

Se ridică îndreptându-se spre ușă.

— Apropo... se opri. Când și cu ce plecați? Dacă nu găsesc locuință și mergeți pe jos, aș putea să vă

întovărășesc o bucată... în orice direcție.

— Locuință veți găsi, nu se poate să nu găsiți! reteză *Unu*. Cât mă privește, sunt grăbit, nu pot să aștept. Bună ziua.

Porni pe urmele lui *Patru* care deschisese ușa casei. *Căpitanul* se așeză din nou pe scaun, fluierând încetișor.

*

— Dacă ești cuminte, nu te amenință nicio primejdie. Vorbi bărbatul, liniștit fără să ridice tonul, dar sec.

Diana își mușcă buzele și se încordă ca să nu tremure. Stătea în picioare, rezemată de un brad uriaș. Era conștientă de primejdie.

— Cine ești? întrebă vocea seacă și liniștită.

— Diana. Locuiesc în București.

— Diana!

Vocea seacă marcă un început de enervare. Necunoscutul zâmbi.

— Așa da! vocea se îmblânzi ca rägetul unui tigru amuzat. *Cine este șeful tău direct?*

— *Patru*. Ăsta-i numele conspirativ. Lambrinus – numele cu care se recomandă.

— Ce cauți aici și ce rol ai tu?

— Urmărim un băiețandru, Varahil, în legătură cu o invenție nouă.

— Rezultate?

— Până în prezent egale cu zero, în ceea ce ne

privește. Nu știu însă ce rezultate va fi obținut *Unu*.

— *Unu?*

— Da, *Unu*, șeful întregii misiuni.

— Ce misiune aveți?

Diana îi spuse despre costumul subacvatic. Se mai liniștise și vocea începuse să-i sune mai sigură și mai naturală. Până când... până. Când își dădu seama că, deși vorbește înșirând nume și amănunte, ochii ei nu se pot dezlipi de gura pistolului îndreptat asupra ei. Tremurul o zgâlțâi iarăși. Încercă să-și mute privirea. Dacă... începu să se bâlbâie. Nu mai știa ce spune. Se opri, auzind un gâlgâit înăbușit. Adversarul ei râdea!

— Ai observat? Da! Am proteză la piciorul stâng!... Ghinionul tău!

— Nu, nu!... Eu...

Fură ultimele ei cuvinte. Surdina atașată revolverului făcu ca pocnitura să semene cu zgomotul sfărâmării unei nuci. Diana începu să lunece și se culcă la rădăcina bradului secular.

*

Căpitanul părăsi gospodăria lui Apetroaie, fără să încerce să-i urmărească pe cei doi: *Unu* și *Patru*. Știa că ultimul se va întoarce și prin el îl va găsi și pe cel dintâi. Gânditor se întreba cine o fi acel Tot și ce urmărește. Se îndreptă spre capătul de vest al așezării. Ar fi Vrut să se întâlnească cu agronomul. Nu-l găsi la gazda din

comună și, după ce fumă o țigară, ieși iarăși pe uliță.

Se întunecase, și *Căpitanul,* privind iezerul, își spuse că băieții ar putea să se întoarcă de-acum. Vru să coboare spre mal, când auzi pași repeziți în dreapta sa. Uitându-se, văzu o Umbră care se apropia alergând. Se trase repede din drum, și prin față trecu în goană un bărbat tânăr încă, îmbrăcat în portul localnicilor, dar fără căciulă. Ridică din umeri și coborî. Așteptă zadarnic vreo jumătate de oră. Pe lac, nici urmă de barcă.

Revenind la gazdă, masa era gata. Întrebă de agronom, dar femeia îi spuse că n-a venit – așa cum obișnuia, de altfel, întârziase – și că îi lasă pâine, brânză și pastramă, pe masa din bucătărie.

După ce mâncă, ofițerul vru să treacă în camera sa, apoi se gândi că n-ar fi rău ca de acum să ia contact cu Varahil, să aibă o mică explicație cu el. Ar fi vrut să întâlnească și pe cealaltă pasăre rară, pe inginerul arhitect. Plecă iar spre gazda băieților. Lângă casa lui Apetroaie auzi pași, se feri după gard și-i văzu pe Varahil și pe Hani furișându-se înăuntru. Cum la bucătărie nu se aprinse lumina, chibzui că băieții trecuseră direct în camera lor și că n-ar dori să se știe că au sosit atât de târziu. Mai zăbovi câtva timp lângă pârleaz, apoi făcu cale-ntoarsă.

Înainte de a se culca, își dădu seama, după mâncarea

neatinsă de pe masa din bucătărie, că agronomul nu se înapoiase încă. Își privi ceasul brățară. Era ora 23,40.

*

Varahil se îmbrăcă în grabă. Hani nu se lăsă mai prejos.

— Tu rămâi.

— Crezi?! Nu știi instrucțiunile! Niciun pas fără mine! mai cu seamă că lacul e plin de lighioane și de... cascadori.

— De unde ai mai scos-o și pe asta?

— Știu eu ce spun. M-am îmbrăcat... gata!

Ieșiră în vârful picioarelor, se strecurară ca două umbre prin ogradă și săriră pârleazul. Apoi începură să alerge spre iezer.

— Ți-aduci aminte ce a spus Tim? Ne apropiem de mal până la cascadă. Apoi intrăm în apă.

— Bine! confirma Varahil, pe care aerele de șef ale lui Hani începuseră să-l irite. Și... bagă de seamă, ține-te bine după mine. N-aș vrea să-mi pierd vremea căutându-te!

— Cine vorbește! Cine pe cine a căutat? Dacă nu eram eu să aduc barca până la cotlon și apoi să izbesc subacvaticul ăla tocmai la momentul potrivit, unde ai fi acum?

— Acasă, în pat!

— Și dacă n-aș fi rezolvat rebusul?

— Ai dreptate! se dădu bătut Varahil. Să nu ne mai certăm. Acum o luăm la dreapta.

Ajunseră la malul stâncos al lacului într-un loc necunoscut, în care muntele aruncase bucăți de stâncă în apă. Luna se ridicase însă și-i călăuzea oarecum în vălmășagul dinților de piatră. Hani trecu în frunte, aplecându-se să nu depășească înălțimea steiurilor.

— Dacă ne pândește cineva? întrebă printre dinți.

Trebui să se oprească însă. Un perete de piatră lega apa de munte. Nu era chip de urcat și până la cascadă mai era încă destul.

— Sau găsim vreo portiță, sau intrăm în apă și ocolim stânca înot.

— Și hainele? întrebă Hani. Le lăsăm aici?

— Nici gând. Intrăm îmbrăcați.

— Mai bine căutăm o portiță.

Hani porni, apoi se întoarse, obligându-l pe Varahil să-l urmeze. După câtva timp de bâjbâieli, descoperi un fel de cărăruie și începu să urce. Nu era prea ușor, mai cu seamă pe întuneric. Muntele ascundea lumina lunii. Din când în când, bolovani mai mari sau mai mici se desprindeau, rostogolindu-se.

— Mai încet! îl certă Varahil. Parcă trece o turmă de bivoli!

— Și apoi nu suntem decât doi... mormăi Hani.

Se opriră să răsufle. Nu se auzeau decât zgomotele

nopții, respirația lor șuierătoare, un ușor zgomot de valuri, freamăt de frunze și, din când în când, strigătul vreunei păsări de noapte.

Varahil trecu în față și continuară escaladarea. Încă puțin și ajunseră în vârf, pe un fel de podiș, suspendat deasupra iezerului. Ridică fruntea deasupra, dar își trase repede capul înapoi:

— Stai!... îi suflă lui Hani. *Nu suntem singuri.*

— Ce?!

— Acolo, sus, de partea cealaltă, înspre munte...

— Ce facem?

— Pândim! răspunse laconic Varahil. Nu ne-a văzut pe mal, cred. Se pare că acum a sosit. Nu ne-a simțit nici când ne-am ridicat. El însuși făcea destul zgomot sau era prea departe.

— Cine crezi că este?

Varahil ridică din umeri. Hani nu vedea nimic.

— Dacă nu ne caută pe noi, nu poate fi decât înotătorul subacvatic. Tim spunea că n-a fost zărit când l-a întâlnit sub apă, dar eu nu sunt atât de sigur.

— Și ce crezi că vrea?

— *Visul, visul* lui Tim!

Tăcură îndelung, apoi ridicară amândoi, încetișor, capetele. În lumina lunii, întregul podiș se desfășura în fața lor. Nimic, nicio siluetă, nicio umbră.

— Ești sigur că ai văzut ceva? întrebă Hani în șoaptă.

— Sigur. Era acolo, înspre sat.

— Ce facem? Mai stăm. Mergem înainte, sau ne întoarcem?

— Cum să ne întoarcem? Și Tim?

Hani vru să se ridice. Varahil îl opri.

— Nu. Merg eu înainte. Tu aștepți. Dacă cineva pândește, mă va vedea și se va lua după mine. Și atunci... tu îl vei urmări.

— Și ce să fac?

— Ce vei crede că e mai bine. Strigă, sau... pocnește-l c-o piatră.

— Asta, dă! făcu satisfăcut Hani, începând să bâjbâie primprejur, ca să găsească bolovanul potrivit.

Varahil se ridică și începu să străbată platoul. Partea cea mai rea, în rolul de momeală, este că niciodată nu știi dincotro vine primejdia. Nici măcar nu știi dacă există o primejdie. Umbra pe care o zărise, și care acum dispăruse, putea deci să se găsească înainte, în spate sau pe latura dinspre sat. Și dacă apărea înaintea sa, cum îl mai putea ajuta Hani?

Terenul era prăpăstios: tufe de iarbă încâlcită, bolovani, coți de stâncă, spărturi și crăpături. Înainta încet și pe bâjbâite, tulburând destul de tare liniștea. Oricine s-ar fi apropiat de el, ar fi provocat același zgomot. Ciuli urechile.

Își închipui că aude zgomote diferite: pași, clinchet de

armă, murmure, și chiar o respirație greoaie și înăbușită.

O clipă, mintea sa o lua razna, și deodată, fără să aibă nici măcar timpul să strige, simți că își puse piciorul în gol! Alunecă, se lovi la genunchi și se prinse cu mâna de o tufă. În același moment auzi, de astă dată clar, cu toată situația critică în care se afla, un zgomot înăbușit, un horcăit ușor și apoi o prăvălire surdă.

Atârnat de ramurile tufei, Varahil ridică ochii. Deasupra sa distinse făptura lui Hani care, întinzându-i mâna și ajutându-i să se ridice, bâlbâia ceva fără întrerupere.

Varahil ieși din crevasa în care era gata să cadă și se așeză la pământ. Lângă dânsul, lungit și nemișcat, recunoscu pe domnul bine îmbrăcat și ușor astmatic care îl urmărise tot timpul. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, *Unu* găsise prilejul să adoarmă de două ori în urma unor lovituri primite în creștet!

*

— Cum merge, Zet? întrebă șeful de-abia intrat în adăpost. I-ai dat de capăt?

Adăpostul era o adevărată minune. Aici era sediul lui Tot. Săpat în stâncă, probabil prin lărgirea și amenajarea unei grote sau poate numai a unei crăpături adânci, avea pereți capitonați, nelăsând stânca să apară. Era împărțită, prin panouri grele, în trei camere, dintre care

una, mai mare, era locuința lui Tot. În prima cameră, cea de la intrarea mascată sub o adevărată pădure de crengi, mușchi, ferigă și iederă, un bărbat slab, dar musculos, îmbrăcat într-o salopetă albastră, care-i lăsa brațele goale, sucea și răsucea un geamantănaș plat, pe care dacă *Unu* l-ar fi văzut. I-ar fi recunoscut...

— Unde-i Klop? întrebă Zet fără să-și lase lucrul.

— Ce-ai cu dânsul?

— Am nevoie de trusă. E în sacoșa lui.

— Ia-ți-o singur, răspunse indiferent. Singur. *Klop nu mai vine.*

Zet ridică încet fruntea. Avea o figură masivă, dar obișnuită. Doar ochii verzi îi împrumutau ceva aparte.

— Accident?

— Da.

— Regretabil. Știi ce cred eu. Tot? Nu avem nici forțele și nici mijloacele necesare să aducem containerele la suprafață. De la început eram prea puțini. Pe Bobby nu putem conta la imersare. Și acum... dacă și Klop e mort...

— Termină-ți treaba! urlă Tot. Lasă inițiativa și hotărârile în seama mea! Conținutul containerelor alea înseamnă mulți bani.

Zet rămase liniștit. Numai brațele i se lăsară în jos, atârnând moale în lungul coapselor. Dar pe frunte, în stânga, o vână i se umflă, roșie ca o lipitoare.

Tot văzu, se încruntă, apoi ezită. Nu putea să se lipsească de Zet. Într-adevăr, rămăseseră doar doi, pe Bobby nu se putea conta.

— Iartă-mă... mormăi, dând încet din mâna dreaptă. Sunt nervos, nervos și obosit.

Zet se crispă, apoi se liniști. Lipitoarea dispăru de pe frunte, lumina verde a ochilor pâlpâi și se stinse.

— Nu-i nimic, spuse. Mă duc să-mi caut trusa.

Trecu în odaia de alături. Tot își aprinse îngândurat o țigară. După puțin timp, Zet se întoarse.

— Dacă nu-i chip, folosește cuțitul, zise Tot.

— Nu, zise celălalt. E păcat. Îi găsesc eu clenciul.

Într-adevăr, mâinile abile ale tehnicianului deschiseră fundul dublu și scoaseră plăcuța metalică.

— Ce-i asta? se apropie Tot.

— Parc-ar fi un tablou de comandă miniatural.

După câteva minute de studiu, începu să apese sau să învârtească cele câteva butoane. Deodată fațeta se lumină. O luminiță roșiatică sclipi nemișcată, săltând scurt.

— Un post de urmărire! exclamă Zet. Excelent realizat!

— De urmărire? Pe cine?

— Asta nu știu, dar se poate afla. Vezi cifrele acestea de pe cadran? Indică direcția și distanța. Iată și coordonatele!

— Dă-mi-o! ceru Tot. Și poți să montezi iarăși scripetele. Dacă plăcuța asta este ceea ce cred eu, ne va ajuta foarte mult.

*

— Lasă-l aici, și fuga! strigă Varahil.

Se ridică și alergă așa cum putu, spre marginea opusă a platoului. Acolo, mai mult datorită norocului și cu ajutorul lunii, găsi cărăruia care cobora. Hani îi gâfâia în spate. Mai mult în patru labe și de-a rostogolul, ajunseră jos.

— L-ai lovit rău? întrebă Varahil.

— Depinde de rezistența bostanului. Eu am dat cât am putut. De ce întrebi?

— Sper că nu și-o reveni curând în fire ca să ne pândească unde ne ducem.

— Nu cred. Și acum mă doare brațul! se spovedi Hani. Chiar mi-e teamă să nu-l fi omorât...

După încă vreo două sute de metri de alergat pe nisipul malului, ajunseră în apropierea cascadei.

— Aici!

Se dezbrăcară și-și ascunseră hainele după un bolovan.

— De n-ar fi șerpi... se temu Hani.

— O să vedem noi la întoarcere.

Intrară în apă fără zgomot, își dădură drumul la adânc și începură să înoate. Ajunseră la cascadă, se

lăsară iar la fund și, depășind pânza de apă, trecură dincolo. Se îndreptară spre gura grotei și ieșiră afară. Intrară în tunel.

— Parcă era mai multă lumină, remarcă Hani.

— După ce trecem de colț, îl îmboldi Varahil.

Trecură cotlonul, dar nu văzură strălucirea becurilor.

— Poate că doarme. Bagă de seamă pe unde calci, să nu ne cadă plasa în cap.

Dădură peste plasă jos, sfâșiată. Pe bâjbâite înaintară până la biroul de proiectare, care, știau, se afla în mijlocul grotei. Îl aflară sfărâmat, ca și lăzile ce serveau drept scaune.

Mâna lui Varahil întâlni un cilindru metalic. Își dădu seama că e o torță electrică. Mai mult din obișnuință apăsă pe buton. Se aprinse.

Acum își dădură seama de întinderea dezastrului. Ori încotro proiectau lumina, vedeau numai sfărâmături. Tim... nicăieri.

*

Cu câteva ore mai înainte, inginerul Arbore mergea preocupat printre copacii pădurii de pe versantul nordic al Iezerului Capra. Masivul se îmbrăcase în umbră și liniște. Inginerul nu-și dădea seama că străbate un cerc, în centrul căruia se găsea un brad uriaș.

„Trebuie să mă întorc, își spuse. E imprudent...”

Continua, însă, să meargă. Piciorul lovi un con lucios,

desprins din vârful unui pin. Se uită la el, îl ridică și îl vârî în buzunar.

„Semințe!... semințe de cai verzi!...”

Un râs interior, tăcut, îi gâlgâi în gâtlej. Se întoarse cu fața spre centrul cercului parcurs, spre brad. O fată, parcă, zăcea nemișcată la rădăcină. Arbore se apropie.

La trei pași se opri.

„Doarme, spuse. Nu, nu doarme!”

Poziția era prea nefirească. Picioarele, unul întins și celălalt îndoit sub dânsa, trunchiul contorsionat spre pământ, rochia prea ridicată. Și apoi, alături, iarba care ar fi trebuit să devină neagră în preajma înserării, bătea într-un roșu închis.

„Moartă!”

Arbore făcu un pas. Îngenunche binișor și, fără să țină seama de cheagul de sânge care unea pieptul fetei cu balta roșie de pe iarbă, o ridică și o rezemă de copac. Întinse piciorul chircit, trase și potrivi rochia. Se ridică și-și privi mâinile năclăite de sânge. Apucă frunzele câtorva ramuri și le frecă în palme, scuturându-le jos.

Atunci auzi foșnet, nu prea departe. Se întoarse scurt, vioi, și printre tufișuri zări doi ochi care-l priveau înspăimântați. Făcu semn într-acolo, chemându-l. Celălalt însă o rupse la fugă. Agronomul recunoscu după silueta și claia de păr pe *Braconier*.

„Dobitocul!” Și fără să mai arunce vreo privire Dianei,

care într-adevăr acum părea că doarme, porni pe urmele *Braconierului.*

Dacă ar fi așteptat câteva minute, uitându-se după *Braconier,* care străbătea în fugă meandrele așezării aproape părăsite *Căpitanul* s-ar fi întâlnit cu tovarășul său de locuință. Agronomul nu se mișca atât de repede ca *Braconierul,* dar, scrutând împrejurimile, sărind cu o ușurință remarcabilă peste dărâmături, izbutea să se țină destul de aproape de el. Așa grăbit cum era, se observa la agronom o ușoară șchiopătare a piciorului drept, invizibilă la mersul obișnuit.

Braconierul părea că nu știe încotro se îndreaptă. Ajuns aproape de cărarea care cobora spre iezer, șovăi, apoi, făcând un ocol, se întoarse spre pădure. Dacă cineva ar fi putut să-l privească de aproape, i-ar fi izbit privirea sa îngrozită.

Arbore schimbă imediat direcția. Apucă pe o cărăruie laterală și câștigă câțiva zeci de metri. Când *Braconierul* intră din nou în pădure, agronomul era imediat în spatele său.

Ciudat, deși îl urmărea atent, părea că nu vrea să-l acosteze. Acum l-ar fi putut striga. Nu o făcu. Îl lăsă să se afunde în pădure, mulțumindu-se să-l urmărească îndeaproape.

Se întunecase de-a binelea. *Braconierul* părea că are ochi de pisică. Găsea luminișul și cărarea. Ocolise pe

departe bradul sinistru unde-l pândise pe agronom, și acum încet, încet, într-o curbă largă, se apropia de lac. Când *Braconierul* rezemat de un colț de stâncă, își trăgea sufletul înainte de a coborî spre mal. Agronomul era la numai câțiva metri în urmă.

*

— Ce s-o fi întâmplat? întrebă Hani.

Varahil tăcea, îndreptând lumina torței electrice în toate colțurile.

— Acumulatorii... spuse. Urmărește firul.

Era rupt la vreo doi metri. Găsiră și celălalt capăt. Apucându-l cu băgare de seamă, Varahil făcu la unul un cârlig, și la celălalt un laț. Apoi, ținându-le de partea izolată, vârî cârligul în laț. Se făcu lumină. Se aprinseseră becurile mari din tavan.

— Așa, da! zise Hani.

— Te mulțumești cu puțin. Pe aici parc-au trecut tătarii.

— Or fi trecut!

— Lasă-te de glume! Unde-o fi Tim?

Hani parcă ar fi căzut în transă.

— Maestre, spuse, ce-i cu celulele dumitale cenușii? Pune-le la lucru.

— Să începem cu începutul! zise Varahil.

Hani îl aprobă.

— Care-i începutul? întrebă apoi.

— Plasa. Mecanismul a funcționat. Deci Tim n-a fost luat prin surprindere.

— De unde știi?

— Nu vezi? E sfârtecată cu cuțitul. Crezi că treaba asta se poate face în liniște și imediat?

Hani se vârî sub plasă și începu să caute.

— Nici urmă de sânge, hotărî. Tim n-a murit.

— Nici nu era în intențiile sale. Pun rămășag c-a părăsit grota.

— Pe unde? Pe aici nu putea trece.

— Grota mai are o ieșire. Tu nu știi, nu erai aici când mi-a arătat-o Tim.

— *Și planurile? Visul lui Tim?*

— Le-a luat cu el, asta-i sigur. N-ai decât să te uiți împrejur. Crezi că mai sfărâmau totul, dacă le găseau?

— De ce spui: *„le găseau”?*

— Au fost cei puțin doi. Privește aici: unul a lovit lada cu cuțitul, celălalt cu un fel de ciocan.

— Ai dreptate, consimți Hani. Și Tim?... Unde o fi acum?

— Probabil în iezer...

— În iezer?!

— Ce te holbezi așa? Și-a luat cu el costumul, înțelegi? Unde putea să se ascundă, până una alta? Gata, plecăm! hotărî maestrul. Nu mai avem ce face aici.

— Și stiloul? își aminti Hani. Dacă l-o fi luat cu el?

Varahil însă văzu câteva sfărâmături strălucitoare pe podeaua grotei.

— Uite-l!

*

Cu mișcări sacadate, ca în transă, *Unu* se ridică. Lovitura îi anihilase simțurile, nu știa încotro pășește. Numai o întâmplare norocoasă îl făcu să întoarcă spatele lacului și prăpastiei. Trecu printre stânci și intră în pădure. Vegetația îl înăbușea. Mergea, nu putea decât să meargă. Se învârtea pe o cărăruie pietroasă, neținând seama nici de frunzișul care-i biciuia fața, nici de ramurile care-i trosneau sub picioare. De câteva ori se împiedică și îngenunche în iarba înaltă. Deasupra, copacii se împreunau, cerul rămânea invizibil. Respirația îi era din ce în ce mai greoaie. Căzu, se ridică însă. I se părea că n-a ajuns destul de departe. Nu știa cine îl gonește și de ce fuge. Întâlni un pârâiaș de munte. Trecu prin el, cu apa până la glezne. L-ar fi putut sări, dar nu mai știa să sară.

Ritmul mersului se răi; înainta continuu pe o potecă presărată cu capcane. Când colți de piatră, când sfărâmături, când ramuri aruncate de pădure. Nu le înlătura cu mâna, ci cu pieptul.

Nu spunea un cuvânt, nu gemea și nici nu înjura măcar. Încetul cu încetul însă, dinții încleștați se relaxară, bubuiturile din urechi încetară, durerea din

creștet și tâmplă slăbi, frica dispăru. În locul lor îl cuprinse oboseala, o oboseală grea, ca de leșin. Ar fi vrut să se culce, să doarmă, și totuși mergea mai departe.

Deodată. Îi trecu prin minte că trebuie... că poate să se oprească. Se opri, se clătină și privi împrejur. De-abia atunci zări poiana și distinse arborele. În mijlocul luminișului, la aproape cincizeci de metri, își ridica tulpina groasă și dreaptă. Nu mai văzuse unul la fel. Era înalt, enorm și acoperit cu întreg întunericul nopții. Dacă ar fi putut să ajungă până la dânsul... „Voi putea, voi putea!” își porunci. Ajunse, se sprijini de trunchi, apoi se lăsă să alunece și intră direct într-un somn greu, ca în comă. Alături, Diana dormea de asemenea, dar fără deșteptare și fără întoarcere.

*

În grotă se auziră pași repezi, dar ușori.

— Stinge! șopti Hani.

— Nu. E prea târziu, și nici n-am vedea cine vine.

Se pitiră, unul după un acumulator „Gigant”, celălalt după spărturile biroului. Împiedicându-se în plasa tăiată, pe care băieții nu o dăduseră deoparte, apăru... Anta.

— Tu mai lipseai! strigă plin de ciudă Hani, oțărându-se. Nu poți să dormi liniștită?

— Poartă-te frumos, Hani! îl certă Varahil.

Anta se oprise și parcă voia să-și domolească, cu

mâinile strânse la piept, bătăile inimii.

— Varahil! strigă, ești... sunteți aici?

— Și unde ai fi vrut să fim? interveni iar Hani.

— Mi-a fost frică...

Deodată începu să plângă. Fără suspine. Lacrimile se adunau grele sub pleoape, se prelingeau pe obraji. Lui. Hani îi fu într-adevăr rușine:

— N-am vrut...

Varahil se apropie, cuprinse umerii fetei.

— ...Tim, suspină de astă dată... a venit... a venit la mine. A bătut în geam... dormeam... I-am auzit. Am crezut că ești tu... că sunteți voi. Am deschis fereastra, mi-a spus că a fugit... că-l caută să-l prindă, să-i fure *visul.* Voia să vorbească numaidecât cu voi... cu tine. Știam unde stați, mi-ați spus aseară. M-am dus și nu v-am găsit, n-am găsit pe nimeni. Agripina nici nu știa dacă v-ați întors. Atunci... mi-a fost frică și am venit încoace...

Anta tremura. Rochia i se lipise de trup. Înotase îmbrăcată.

— Ți-e frig, spuse Varahil, căutând cu ochii vreo pătură cu care s-o acopere.

— Așa-i trebuie! mârâi Hani.

— Ce te-a apucat? Ce-ai cu dânsa?

— Nu-mi plac fetele care se amestecă în treburi de bărbat.

Varahil zâmbi, Anta se supără. Supărarea-i goni lacrimile.

— Acum... ce facem?

— Mergem să vorbim cu Tim.

Străbătură tunelul, intrară în apă, trecură pe dedesubt perdeaua cascadei, înotară și ajunseră la mal.

— Ada hainele, spuse Varahil lui Hani.

Acesta căută o cracă și, precaut, se trase de sub stâncă.

— Scutură-le! Să nu-și fi făcut cuibar în ele vreo viperă.

Precauție inutilă. Se îmbrăcară la repezeală și porniră pe urma Antei. Aceasta cunoștea o cărare mai scurtă. Se lumina de ziuă.

Ajunseră și se repeziră în casă. Lampa era aprinsă, dar odaia goală.

— Domnul acela, unchiul dumneavoastră, a plecat. Da... dar nu singur. Cu domnul agronom Arbore, îl lămuri gazda, trezită din somn.

7

În acea după-amiază dinaintea nopții în care Varahil și Hani aveau să descopere dispariția lui Tim din grotă, părăsind ograda lui Apetroaie, *Unu* și *Patru* se despărțiseră.

Unu îi dădu celuilalt indicațiile pe care le putuse

prinde din scurta sa convorbire cu cel pe care-l credea Tot. *Unu* dispăru pe o cărare care urca spre munte. *Patru* se îndreptă gânditor către gazdă. Socotea să o găsească pe Diana și să-i comunice imediat hotărârea șefului.

Șef... în realitate șeful era el. *Patru*. Aceasta era hotărârea de ultimă oră a șefului cel mare, care conducea „misiunea" privind sustragerea costumului subacvatic. Aparenta subordonare ascundea pe de o parte recunoașterea celui ce fusese odinioară *Unu*, vasta sa experiență, și mai cu seamă faptul că îl știa capabil de „joc dublu". Prezența lui *Unu* la conducerea furtului era o garanție împotriva lipsei de scrupule a celorlalți. Dar șeful suprem nu-și ascundea că *Unu* a îmbătrânit, și mai cu seamă că e depășit în metode și rapiditate. *Unu* avea complexe și-și făcea probleme, ceea ce nu se putea spune despre *Patru*.

Domnul Lambrinus zâmbi bine dispus, apoi se încruntă. Era de acord cu dispozițiile lui *Unu* de a o îndepărta pe Diana. Fata devenise un balast și ușura identificarea. Apoi...

Da, *Patru* începu să se gândească cu oarecare plăcere la o eventuală colaborare cu Tot. „O afacere completă – scoți bani din amândouă părțile", gândi Lambrinus. În primul rând, nimic nu-l oprea ca, operând cu Tot, să-și îndeplinească propria misiune. Va fi obligat să împartă, dar și Tot va fi obligat s-o facă. Lambrinus știa că nu va

fi în pierdere.

O clipă se gândi să anunțe chiar pe șeful cel mare de eventualitatea acestei colaborări. Renunță însă. Era prea timpuriu. Mai cu seamă că cel mai greu pas de făcut era acela al luării de contact cu Tot. Un singuratic! Forța, dar și slăbiciunea lui!

„Nu cred că are prea mulți oameni cu dânsul”, își spuse.

Domnul Lambrinus, ca și *Căpitanul,* făcuse investigații. Știa că la venirea sa nu erau în sat decât doi străini și o fată. La care se mai adăugase apoi *Unu,* el și Diana.

E adevărat că ascunzișuri sunt sumedenie, dar oamenii trebuie să mănânce. Pe o rază de câțiva zeci de kilometri, nicio posibilitate de aprovizionare. Un urmăritor sau cineva care avea de dat o lovitură surpriză putea să se ascundă, aducându-și cu dânsul alimente concentrate, pe câteva zile, în cel mai bun caz pentru o săptămână. Tot, însă, se pare că lucrează la o „afacere” de mari proporții. Asta cere pregătire și timp. „Destui complici ascunși nu poate să aibă”, conchise. Deci are nevoie de oameni, are nevoie de ajutor...

Perspectiva îi surâse și, bine dispus, sări pârleazul în ograda gazdei sale. Nu era însă nimeni acasă.

Contrariat, se întoarse în drum: „Unde o fi zăpăcita?” Își aminti de mania Dianei de a culege flori și buruieni.

Înconjurând un grup de ruine, intră între stânci și pădure.

Se întuneca. Umblase multă vreme în neștire, muncit de gânduri.

Fără să vrea strânse din umeri. Îl năpădi o ușoară neliniște, care creștea odată cu umbra. Fără să aibă simț de echipă, presimțea că orice cădere a unuia sau altuia dintre tovarășii săi îl atinge și-i slăbește poziția. Începu să strige: „Diana! Diana!” – și grăbi pasul.

Se opri transpirat. Începutul de noapte era cald și parfumat. Dar teama îl gonea, și iuți și mai mult pasul.

Acum, noaptea era splendidă. Fără să-și dea seama, se apropiase de lac. Cărăruia pe care o găsise urca și cobora fără încetare, nefiind altceva decât o panglică de teren lipsit de arbori, dar nu și de rădăcini sau sfărâmături de piatră. Căzu de câteva ori și începu să înainteze mai prudent, pipăind cu vârful piciorului.

Și deodată, golul din fața sa se lumină. O lumină greoaie, difuză, mai bine-zis o părere de lumină. Suficient, totuși, pentru ca Lambrinus să-și dea seama că ajunsese la marginea pădurii. Jos se întindea iezerul.

Înaintă cu precauție. Se afla sus, la peste o sută de metri de suprafața lacului. În oglinda apei străluceau stelele. Nenumărate și pâlpâitoare. La dreapta sa, însă, acolo unde bănuia că e malul, *Patru* zări altceva decât lumina unei stele. Era lumina intensă a unei lanterne.

*

Fata era gata-gata să plângă. Varahil îi strânse mâna.

— N-ai de ce să te neliniștești. Nu ești singură!

Se luminase bine de ziuă. Gazda, care venise după ei în odaia Antei, stinse lampa și deschise fereastra. Mirosea a fum și gaz.

— Ce facem? întrebă Hani.

— Îl căutăm! sări Anta.

— Ba, tu să faci bine să stai acasă și să te culci! Copiii n-au ce căuta la o asemenea treabă!

— Cine vorbește! Parc-ar fi mult mai mare decât mine.

Hani îl privi pe Varahil, care zâmbea.

— Sunt băiat, și n-am păr în cap la câte anchete de astea am luat parte. Întreabă-l pe maestru.

Maestrul fu de aceeași părere, dar Anta nici gând să asculte.

— Dacă nu vă anunțam eu...

N-avură încotro.

— Cel puțin schimbă-ți rochia. S-a lipit pe tine, mormăi Hani înciudat.

Fata roși, dar era mulțumită, însemna că va lua și ea parte.

— Cum trece dincolo, o ștergem, îi șopti Hani lui Varahil.

Speranță zadarnică. Anta trecu într-un colț, se

întoarse cu spatele, își lăsă rochița să cadă și-și trase alta peste cap. Cum s-o ștergi?

— Unde-l căutăm?

— Dacă ar fi fost singur, l-am fi căutat în lac sau în pădure, interveni Varahil. Dar a plecat cu agronomul. Cred că primul loc unde trebuie să-l căutăm e acasă la acesta.

Așadar, porniră la gazda inginerului Arbore. Nu era departe. Fură dezamăgiți. Agronomul nu fusese pe acasă, nici întovărășit, nici singur.

— Acasă nu-i decât domnul care a venit aseară, spuse gazda. Doarme, nu s-a sculat încă.

— Care domn? întrebă Varahil.

— Nu pot să spun! îi scăpă lui Hani vorba printre dinți.

Varahil se uită strâmb:

— Știi ceva?

— Nu spun nimic. Am jurat! se apără Hani.

— Nu-ți dai seama în ce situație suntem? îl fulgeră Varahil cu privirea.

— Ei, bine, izbucni Hani, dezarmat în fața maestrului, aflați atunci că domnul nu este altul decât *Căpitanul* de la *Serviciul special pentru apărarea viselor,* dar el mi-a ordonat să nu-l deconspir.

— Trădătorule! îi strigă Varahil. De unde știi că-i de la Serviciul special?

— Mi-a arătat legitimația, răspunse Hani. Apoi, la Predeal am fost cu el la Serviciul special.

— Și n-ai spus nimic!

— Nu puteam, îmi dădusem cuvântul. Acum n-am încotro!

— Ce mai stai? strigă Anta.

Hani ieși în tindă și bătu la cealaltă ușă.

— Intră, auzi un glas somnoros.

*

— Așa-i – îi spuse Tot lui Zet, după ce acesta puse în funcțiune plăcuța pe care apăruse lumina roșiatică – am rămas doi. Bobby nu contează. Costumele noastre nu fac două parale. Nu putem coborî la adâncimea containerelor. Dar dacă *Unu* nu a exagerat, și nu-i cunosc acest defect – sau calitate, cum vrei s-o iei – știu unde se găsește costumul subacvatic ideal. E adevărat, riscăm, ne amestecăm într-o altă afacere. Și încă pe nepregătite, fără să o cunoaștem bine. Dar n-avem de ales. Cu grapa am încercat zadarnic, și am pierdut, nu numai timp, dar și doi oameni.

— Și unde e costumul? întrebă Zet.

Tot privi plăcuța și arătă lumina roșiatică, nemișcată pe tablou:

— Aici. *Unu* a izbutit să-i strecoare băiețandrului un post microemițător într-un stilou, după câte mi-a spus.

Băiețandrul, pe nume Varahil, visează să facă și el un

costum subacvatic autonom, și se pare că a venit spre a se întâlni cu un altul, a cărui realizare este de-a dreptul fantastică. Dacă-i capturăm, dăm două lovituri: brevetul costumului și ridicarea la suprafață a containerelor.

Zet citi indicațiile.

— 7777 m est-sud-est. Nu-i departe.

— Nu. Ba, după părerea mea, este chiar aproape. Numai pentru siguranța noastră, și tot trebuie să dăm o raită până acolo.

— Semnalul e nemișcat.

— Probabil că băiatul doarme. Nu-i în sat, cătunul e mult mai departe și mai la nord. O fi la individul ăla pentru care a venit aici?

— Știu eu? Mergem pe munte?

— Nu, ar fi prea obositor și ne-am îndepărta. Luăm barca. Când vom ajunge aproape, dacă va fi nevoie, vom debarca.

— Bine, admise Zet, îndreptându-se spre panou. Și Bobby?

— Rămâne de pază. Spune-i să deschidă ochii. Se va culca după ce ne întoarcem.

Coborâră la mal. Un debarcader primitiv ascundea o barcă de proporții reduse. Trecură peste o scândură lată care lega debarcaderul de ambarcație, și se așezară. Zet aprinse o lanternă. Atunci se putu observa că totul era

făcut din material de cea mai bună calitate. Printre altele, la comandă era un radio emisie-recepție.

Tot surâse plin de mândrie:

— Băieții se pricepeau în meseria lor, ce zici?

Zet mormăi, dând din cap. Porni motorul electric. Nu se auzi niciun zgomot, și doar detectoare subacvatice ar fi putut prinde vibrațiile produse de elice. Se așeză la volan:

— Direcția?

— Ține pe lângă mal, dar puțin mai spre sud.

Tot își așeză plăcuța pe genunchi.

— 6000... 5000... 4000... 3000... citi el pe panou. Încă puțin spre sud. Așa, 2000... 1000. Încetinește. Oprește motorul. 250... 50... Am depășit!

Privi împrejur: numai apă.

„117 nord" apăru pe tabloul plăcuței.

— Acolo-i pământ, spuse Zet. Să debarcăm.

— În cazul ăsta... cum să găsim?...

În stânga lor și mai în spate se auzea zgomotul unei cascade.

— Asta e! exclamă Tot. De acolo veneau când ne-am întâlnit!

— Cine?

— Îți spun eu altă dată. Treci cu barca prin pânza cascadei. Pun rămășag că în spate e o grotă.

Barca pătrunse, și Zet aprinse pentru o clipă lanterna.

Chiar în fața lor se vedea tăietura unei crăpături.

*

— Intră mormăi *Căpitanul,* ridicându-se, încă somnoros, din așternut. A! Tu ești? Nu ți-am spus...

— Iertați-mă, dar nu se putea altfel. De-ați ști ce s-a întâmplat... zise Hani.

— Ce vrei să știu? C-ai intrat, după Varahil, în grotă?

— Știți asta?! făcu Hani uimit.

— Și bine c-o știu numai eu.

— Dac-ar fi așa! Dar vedeți c-o mai știu și alții. Altfel nu...

Căpitanul sări din pat și se îmbrăcă la repezeală.

— Ce-ai spus?! întrebă apoi. Ziceai că mai sunt și alții care cunosc grota aceea?

— Da! A dispărut Tim!

— Tim? Cine o mai fi și pasărea asta?

Căpitanul își legă șireturile de la bocanci.

— Tim? Nu știți cine e Tim? Unchiul Antei?

— De unde vrei să știu? Stai jos și spune odată! Repede și concis.

— Tim. Inginer. A inventat un costum autonom subacvatic. Performanțe fantastice! enunță Hani telegrafic.

— Când a dispărut? De unde ai aflat?

— Fost grotă, găsit vraiște!

— Ce dracu' spui? Vorbește ca oamenii!

— Varahil – Anta – dincolo – continuă Hani.

Căpitanul renunță să-l mai asculte. Îmbrăcându-și bluza trecu în odaia de alături.

*

Tim dormea liniștit când fusese trezit de descărcarea electrică, neprimejdioasă, dar destul de puternică, declanșată de intrarea în tunelul grotei a lui Tot și a lui Zet. Spre nefericirea lui, păstrase stiloul pe care i-l dăduse Varahil să noteze ceva.

Se îmbrăcă imediat, nu-i trebui mai mult de un minut și, demascând a doua ieșire a grotei, trecu în gangul care, cotind în toate direcțiile, îl scoase la picioarele platoului pe care, câteva minute mai târziu, trebuia să-l ocolească Varahil și Hani. Găsi cărarea, o urmă și se îndreptă spre sat. Mergea pitit, fiind sigur că-l amenința o primejdie. Nu știa care și de la cine vine, dar o simțea.

Ar fi putut să rămână în gang, dar îi fusese teamă ca agresorul sau agresorii să nu descopere ieșirea. Își lăudă prudența care-l îndemnase ca imediat după plecarea băieților și a fetei să strângă toate planurile, schițele și însemnările și să le ardă. În trecere apucase geamantănașul mic, cât o trusă de voiaj, care conținea, împachetat, singurul costum confecționat, și-l luase cu dânsul. Era sigur că nu lăsase nimic care să pericliteze secretul visului său.

Ajuns în mijlocul ruinelor, se întrebase ce să facă.

Neapărat trebuia să-și ascundă trusa. Unde? Anta nu locuia departe și pornise într-acolo.

Casa era cufundată în întuneric. Toată lumea dormea. Sări pârleazul și, intrând în curte, se îndreptă spre fereastra dinspre răsărit. Știa că e cea de la odaia Antei.

Bătu în geam, întâi încetișor, apoi mai tare. Auzi foșnet în odaie și glăsciorul Antei întrebă:

— Cine-i acolo?

— Eu... Unchiul Tim.

Fata deschise fereastra.

— Ce s-a întâmplat?

Îi fu teamă să n-o înspăimânte, totuși trebui să-i spună. Ce să-i spună? îi veni o idee:

— Anta, tu știi unde stau Varahil și Hani?

— Sigur! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, dar trebuie să vorbesc numaidecât cu ei. Eu nu mă mai pot duce, am să-ți explic de ce, altă dată. Vrei...

— Să mă duc eu? Numaidecât. Să mă îmbrac.

După câteva minute, fata, ajutată de Tim, sări în ogradă.

— Caută-i și adă-i aici. Dar vezi să nu mai afle și altcineva. Nu te întoarce fără ei.

Anta plecă în goană.

Tim se așeză pe o buturugă, lângă un perete dosnic al casei, cufundat, în gânduri și-n întunericul care încă îl

apăra.

Într-un fel sau altul, secretul grotei fusese descoperit... De cine?... Când?... Probabil ieri, când băieții și fata pătrunseseră până la dânsul. Fuseseră văzuți pe lac.

Nu putea fi un localnic. Pe aceștia nu-i interesa persoana lui. Înotătorul acela subacvatic însă... ce căuta?

Își aminti, îl văzuse în adânc... dar nu la prea mare adâncime. Costumul, deși oarecum perfecționat, nu permitea presiunile prea mari... Era acolo, între două ape, ținând în mână... o funie? Cârduri de pești strălucitori... transparenți... și casca... *Hoții de vise* pătrunseseră deci în aceste locuri...

Fruntea lui Tim se plecă spre genunchii pe care-i îmbrățișase cu mâinile. Respirația deveni din ce în ce mai regulată... mai adâncă. Adormi.

...îl trezi prospețimea rece a dimineților de munte. Căscă, se întinse și sări în picioare. Lumina poleia întinderile.

Se apropie de fereastra Antei și bătu. Întâi încet și regulat, apoi mai tare. Trebuia să fi venit cu băieții. De ce nu-l treziseră? Sau poate ațipise numai puțin, dar suficient ca dimineața de vară să-și reverse lumina. Trebuia să se ascundă înăuntru măcar...

— Ia te uită! încă un vizitator! A început să plouă cu turiști la Iezerul Capra! auzi un glas în spate. Se întoarse. La pârleaz stătea agronomul Arbore.

Tim îl recunoscu după descrierea pe care i-o făcuse deseori Anta. Una dintre îndatoririle fetei era și aceea de a-l informa despre orice vizitator al cătunului.

— Căutați pe cineva? întrebă agronomul. Sau vreți să vă interesați de găzduire?

— Și una și alta. Vin de la Diham, în drum spre Predeal. Știu că aici își petrece vacanța nepoata mea Anta.

— Hm! Da, da, așa-i, recunoscu Arbore. O cunosc, nu cred însă c-ai s-o găsești acasă.

— De ce nu?

— Mi s-a părut, chiar adineauri, c-am văzut-o ridicând poteca spre vârful Capra.

— Vârful Capra?

— Da, nu-l știți? Adică... n-aveți de unde să-l știți, doar de-abia ați sosit, nu?

— Am sosit eu de astă-noapte, dar am dormit afară... N-am vrut s-o trezesc.

— Se vede, zâmbi domnul agronom, privindu-i hainele mototolite și părul răvășit. Nu vreți să intrați în casă? Vine ea! Vă lăsați bagajele aici.

Ochii domnului Arbore priveau la geamantănaș. Tim îl strânse și mai bine în mână.

— Nu, nu! refuză el. Sunt doar în trecere. Mai degrabă... dacă nu vă cer prea mult... indicați-mi drumul de urmat către vârful Capra.

— Mergem împreună, se oferi agronomul. Și mie îmi place să fac o plimbare dis-de-dimineață. Pe aici, vă rog.

Tim nu mai avu ce spune. Se îndreptă către pârleaz.

*

Căpitanul ascultă atent explicațiile lui Varahil. Acum, multe semne de întrebare i se lămuriră. Înțelese mai eu seamă că superiorii săi îi încredințaseră o misiune mai mult sau mai puțin banală, – să aibă grijă de cei doi băieți – ca să nimerească, de fapt, într-un adevărat viespar.

Înțelegea clar că are de-a face cu două probleme, cu două intrigi. Prima privea costumul superperfecționat al lui Tim. Dar a doua? Poate avea același mobil? În cazul acesta, însă, de ce acțiunea se precipitase numai după sosirea lui Varahil, și poate a bărbatului acela, lat în umeri și cu respirația astmatică? Întâmplare? Nu era imposibil. S-ar fi putut ca supraveghetorii lui Tim să nu fi încercat nimic înainte, pentru că, poate, proiectul nu era desăvârșit. Nu, nu! își spuse iarăși *Căpitanul,* proiectul se realizase, costumul fusese desăvârșit înainte chiar de trimiterea rolelor La stațiunea Vulturi. Tim îl experimenta. Dacă înotă torul subacvatic întrezării de Tim era unul dintre cei interesați să pună mâna pe invenție, imposibil ca acesta să nu-și fi dat seama. Poate că aștepta... ce să aștepte?

Încă un lucru îl mai intriga pe *Căpitan:* persoanele

inginerilor Alecu și Arbore, prezenți încă de acum o lună în așezarea aceasta atât de mică, sub motive care nu rezistau analizei.

Adică... motivul inginerului agronom rezista. Ofițerul cunoscuse multe asemenea cazuri de inutilități birocratice.

— Uite ce, copii, spuse adresându-se celor trei. Voi rămâneți aici. Sunteți obosiți, n-ați dormit toată noaptea. Anta doarme în camera mea, voi doi aveți divanul. La prânz vă găsesc, ne-am înțeles?

— Am venit să-l apăr pe Tim, măcar *visul* său să scape nefurat. De-al meu sunt sigur că a încăput pe mâna hoților. Îl voi ajuta pe Tim, protestă Varahil.

— Iar eu am drept misiune din partea directorului să nu mă îndepărtez un pas de Varahil!

— Și eu?! întrebă candid Anta.

— Tu... tu te culci, așa cum spune *Căpitanul,* fu de acord Hani.

— Asta s-o credeți voi! În definitiv, cine-i nepoata lui Tim? Voi, sau eu?

— Nu vă mai certați degeaba. Trebuie să mă ascultați, fiindcă, deocamdată și aici, eu reprezint legea. Și, unde-i lege, nu-i tocmeală!

Varahil se încruntă, dar tăcu. Hani nu se lăsă:

— Ce articol de lege ne oprește să plecăm în pădure și să căutăm zmeură?

— Zmeură, la o asemenea altitudine? se minună *Căpitanul.*

— Sau floare de colț! sări și Varahil.

— De oprit... nu vă oprește nimeni, și nici eu nu vă opresc, se dădu bătut *Căpitanul.* Numai... v-am prevenit și v-am rugat. Dacă vreți să mă ascultați...

— Bine... consimți Anta.

— Hani căscă gura, însă zâmbetul furiș al fetei îi curmă vorba. Ridică din umeri și se prefăcu bosumflat. *Căpitanul* îi privi nedumerit, surprins de o victorie atât de facilă. Își încopcie bluzonul, le mai zâmbi o dată și ieși pe ușă.

— Îl urmărim, sau anchetăm independent? întrebă fata.

*

— Mâinile sus, sau capeți un glonte în spate!

Fascinat de lumina lanternei de pe malul iezerului, domnul Lambrinus nu auzise pașii din spatele său. Îl trezi împunsătura brutală de sub coaste și porunca scurtă și categorică. Ridică mâinile, încercând să se răsucească ușor.

— Stai așa! Nu te întoarce. Cu cât vezi mai puțin, cu atât e mai bine pentru sănătatea ta. Marș spre lumină!

Patru păși clătinându-se, îmboldit de țeava care nu i se dezlipea de trup. Agresorul îl urma îndeaproape.

— Mergi pe cărăruie. N-ai să te rătăcești.

— Încotro? întrebă Lambrinus mai mult ca să-și controleze glasul.

— Drept înainte... Spre lumină.

— De ce ați aprins-o?

Patru simți o mișcare a țevii de la armă. Probabil că agresorul ridica din umeri.

— O aprindem ori de câte ori șeful e pe iezer. Punct de reper.

— Nu vă e teamă că vă semnalează prezența?

— Nu. Partea aceasta a pădurii și a coastei e pustie. Localnicii nu vin niciodată, iar turiștii... dacă sunt într-adevăr turiști, nu ne incomodează.

— Dar eu sunt turist! strigă Lambrinus, oprindu-se.

Țeava i se înfipse și mai dureros în spate.

— Nu mai face asta, îl preveni vocea din spate. Ai noroc că nu sunt nervos. Altfel... Totuși, s-ar putea ca din nebăgare de seamă să apăs pe trăgaci, domnule Lambrinus. Un om versat ca dumneavoastră ar trebui să știe să se poarte...

— Mă cunoști?! exclamă surprins *Patru*, dar fără să se mai oprească.

— Eu? Nuu... Nu te-am văzut niciodată. Șeful însă ne-a pus în gardă. El te cunoaște. Pe dumneata și pe... fata dumitale. Așa că atunci când te-a surprins dând târcoale... Poate de asta a și lăsat lumina aprinsă. Lumina atrage, păsărelele... n-ai știut?

Tăcură. Între timp, parcurseră o bună distanță. Cărarea, săpată în stâncă, nu permitea devieri, din cauza pereților în care se adâncea.

— E singurul loc de supravegheat, în afară de apă, bineînțeles, comentă vocea.

— Ce-o să faceți cu mine?

Simți iar o mișcare ușoară a țevii.

— Treaba șefului. Pe mine nu mă interesează, fu răspunsul puțin încurajator.

Patru gândea rapid. Situația era extrem de critică. Dacă șeful nu era altul decât Tot. Atunci...

Poate o întoarcere bruscă l-ar fi putut aduce în fața omului care-l escorta. O lovitură fulgerătoare cu latul palmei la vena jugulară, și...

Intensitatea și rapiditatea gândurilor îl făcură să încetinească mersul.

— Nu te mai gândi la prostii! îl preveni vocea din spate.

Patru reveni la realitate. Își dădu astfel seama că pereții cărării i-ar fi făcut imposibilă o întoarcere fulgerătoare. Agresorul ar fi avut vreme să tragă.

— Cum de ai știut? întrebă, cu un accent de admirație în voce.

— Chestie de obișnuință.

Ajunseră la mal. Acum ar fi fost loc pentru o întoarcere, dar *Patru* își pierduse cheful. Avertismentul

îi fusese de ajuns.

Se îndreptară către un perete de stâncă, acoperit cu verdeață. Pătrunseră ca într-o plasă de mărgele. Străbătură un gang și intrară într-un spațiu larg, capitonat și despărțit prin panouri. Imboldul armei îl conduse către un perete.

— Stai! spuse vocea.

Se auzi un declic, și peretele se deschise.

— Intră! Șeful încă nu s-a întors. Poți să te culci. Dacă e nevoie de tine, te scol, rosti batjocoritor vocea.

Patru pătrunse într-o încăpere nu prea mare și fără ferestre. Pereții erau săpați în stâncă. Însă aerul era proaspăt. Lumina venea de la un bec mic.

Pe o latură, era un pat improvizat – singura mobilă de altfel. *Patru* se apropie și se întinse, așteptând desfășurarea evenimentelor.

„Dacă șeful e Tot...” își spuse, înainte de a ațipi.

*

— Îl lăsăm să se îndepărteze, hotărî Varahil. Apoi o luăm spre iezer.

— De ce spre iezer? vru să știe Hani.

— Pune-ți mintea la contribuție, Hary Taxon! atacă Anta.

— Vasăzică, așa! Și asta o știi?

Plecară. Ajunseră pe plajă câteva clipe după zvâcnirea vijelioasă a unei bărci cu motor.

— Repede, spre deal! porunci Varahil.

Se repeziră în fugă. Gâfâind, ajunseră pe tăpșanul care domina o parte din lac. Intrândul de pe care se aruncau apele cascadei ascundeau partea de vest a iezerului.

Un brad falnic își înălța trupul.

— Sus! strigă Varahil lui Hani, cu ochii la ceas.

Băiatul nu așteptă a doua invitație. Ca o maimuță, sub privirile admirative ale Antei, începu să se cațere. Într-un minut fu în vârf.

— Vezi ceva?

— Nimic!

— Cu ce viteză mergea barca?

— Cam patruzeci de kilometri pe oră.

— Au trecut șase minute de la plecare. Dacă n-o mai vezi pe lac... Dă-te jos!

Hani ascultă. Coborârea fu mai înceată. Varahil așteptă fără să spună nimic. Anta privea.

— Dacă n-ai mai văzut-o, înseamnă că a intrat undeva, s-a ascuns în vreo grotă. Direcția vest, malul nordic, distanța... minimum zece km.

— De acord! aprobă Hani.

— De ce? interveni Anta. Dacă a trecut malul celălalt?

— Nu. Distanța e mai mare. N-ar fi putut dispare din vederea lui Hani. Așa-i?

— De acord! aprobă încă o dată acesta.

— Deci planul nostru este gata trasat. Să pornim cât mai repede.

*

— Scoală! îl trezi o voce pe *Patru*. Șeful vrea să-ți vorbească.

Lambrinus se ridică, se întinse și se simți înviorat. Probabil dormise îndeajuns. Își privi ceasul.

— Așa târziu? spuse. Ușa grotei era deschisă. Trecu în odaia mare, apoi într-alta. I se păru goală. Curând, într-un colț, zări o umbră. *Patru* își aminti de descrierea lui *Unu*.

— Numele?

— Lambrinus.

Odaia în care fusese aruncat nu-i prea plăcea domnului Lambrinus. Nu-i plăceau nici zidurile date cu var, albe și aspre, și nici micile proiectoare îndreptate asupra lui. La început se întrebase de unde vine sursa de lumină electrică, apoi înțelesese că, de fapt, nu erau proiectoare, ci lămpi cu baterii puternice.

O masă pătrată și greoaie era așezată la mijloc. Pe dânsa – nimic, decât lămpile de buzunar, dispuse în așa fel încât să-l inunde cu lumina lor rece și albă. Dincolo de masă, silueta aceea înaltă, subțire și elegantă. Nu, hotărât, atmosfera nu-i părea deloc simpatică...

— Unde locuiești?

Patru ezită. Nici nu știa ce să răspundă. Începu să

tremure. Solul era rece și luminile lămpilor îl orbeau. Simți umezeala ridicându-se de-a lungul picioarelor.

— Ai auzit? Ce cauți pe-aici?

— Dacă știi că sunt subordonatul lui *Unu,* ce mai întrebi? Mi s-a ordonat să-l însoțesc... să-i execut ordinele...

— Ce ordine?

Patru înălță din umeri.

— Ce căutați aici?

— Urmărim pe cineva. Pe un tânăr. Îl urmărim de pe litoral. Trebuie să-i sustragem ceva... Lui și altcuiva, cu care el se va întâlni. Nu știu cum. Ești mulțumit?

Patru se înfuriase. O furie oarbă, irațională.

— Cinci minute pauză, domnule Lambrinus.

Cele trei lămpi se stinseră. Întunericul îi păru lui *Patru* o adevărată loțiune calmantă. Ascultă încordat. Nu auzi pași. Ar fi pus rămășag însă că acum era singur în cameră.

Își binecuvântă stăpânirea furiei. Asta îi limpezise mintea, mai mult chiar, îi dăduse certitudine: „Dacă ar fi vrut să mă ucidă, ar fi făcut-o!” își spuse.

Pipăind cu mâinile și cu piciorul, se apropie de colțul mesei și se așeză. Aproape numaidecât, o lampă electrică se aprinse în tavan.

— Am impresia că ți-ai revenit, domnule Lambrinus.

Fără nicio tresărire, Lambrinus se întoarse:

— Da, domnule Tot.

— Ai înțeles situația?

— Din momentul în care n-ai reacționat la furia mea, apăsând pe trăgaci. Ai nevoie de mine. Mai bine-zis, de oameni, de un om în plus.

— Întocmai. Hai să trecem dincolo. E mai comod.

Intrară în prima încăpere. Tot îi arătă un scaun. *Patru* se așeză.

— Da. Am nevoie de oameni... Am rămas trei, adică doi, Bobby nu contează.

— Care Bobby?

— Ai să-l vezi acuși: Bobby!

Un panou se deschise. Intră un bărbat brunet, slăbănog, cu fața îngustă și lungă, cu ochii prea apropiați. Mergea cu un pas ușor, dar sacadat, ca o marionetă. Toate mișcările sale păreau șovăielnice și nervoase.

— M-ați chemat? întrebă.

Patru recunoscu vocea care-l surprinsese și-l silise, cu pistolul în coaste, să vină până aici. Dacă ar fi știut...

— Bobby, spuse Tot, dumnealui e Lambrinus, zis și *Patru*, de azi înainte prieten și asociat.

— Îmi pare bine că n-am tras, răspunse Bobby, întinzându-i mâna. Cât pe ce s-o fac!

— Ar trebui să vorbim serios, domnule inginer, rosti deodată agronomul Arbore.

Tim nu se opri. Continuă să meargă alături, sărind peste ruinele nu prea înalte ale gardurilor de piatră de odinioară. Nu ieșiseră din perimetrul vechii așezări peste care năpădise însă pădurea. Puietul țâșnea de pretutindeni, câteodată chiar din mijlocul clădirilor. Acum. În această oră a dimineții, peisajul era fantastic și de o frumusețe rară.

Aerul rămăsese în nemișcare, timpul se oprise. Era clipa cinci nu se auzea încă gânguritul și cântecul păsărilor. Cosașii, acele micuțe lăcuste ale podișurilor de piatră, erau prea amorțiți de somn sau de umezeala nopții, poate, spre a-și încerca viorile. În vale, iezerul. Brazii se ridicau, făcând eforturi uriașe spre a se menține la verticală.

— Da! consimți Tim. Ar trebui să vorbim serios. Și ca să începem... nu-mi aduc aminte să vă fi spus că sunt inginer.

— Domnule inginer electronist Tim – cum vă spune nepoata... zâmbi mulțumit agronomul, să facem cunoștință. Avem timp, vârful Capra e departe... Mă numesc Arbore și sunt – închipuiți-vă! – tot inginer. Numai că sunt inginer agronom, specialist în

fizioterapia florilor. Și, printr-o monstruoasă eroare birocratică, aruncat aici ca să studiez o problemă la care nu mă pricep!

— Vă pricepeți însă cum să deșteptați interesul și să declanșați surpriza. Cum de mă cunoașteți?

— Nu uitați că sunt venit în acest deșert de mai bine de o lună. Bărbați sunt puțini, femei – vreo șase. Se plictisesc, săracele, și... trăncănesc. Am aflat că de doi ani Iezerul Capra este refugiul favorit unde vă ascundeți și unde vă petreceți concediul. Numai anul acesta n-ați venit. Adică... ați sosit aici, dar ați plecat imediat. Femeile spuneau că ați plecat. Eu aș zice – ați dispărut!

— Îndrăzneață ipoteză...

— Meseria mă obligă.

— Meseria?

— Da. V-am spus că sunt fizioterapist. Știți dumneavoastră că, spre a salva o anumită speță de trifoi, am elaborat nouă ipoteze, pe care le-am părăsit pe rând, spre a îmbrățișa. În sfârșit. Pe a zecea? Unde locuiți?

— V-aș jigni dacă mi-aș închipui că nu știți.

— Aveți dreptate. Bănuiam de multă vreme. Ieri, bănuiala mi-a fost confirmată. Am văzut trei copii și o barcă dispărând sub perdeaua de apă a cascadei, fără să mai apară.

— Un accident?

— Nu, nu! Copiii s-au întors la gazdele lor în timpul nopții. Iar unul dintre ei era tocmai Anta, nepoata dumneavoastră.

— Apropo! Anta chiar a plecat spre vârful Capra?

— Vă îndoiți de afirmațiile mele? Nu s-au arătat exacte?

— Exacte în ceea ce mă privește.

Merseră câtva timp în tăcere. Tim strângea fălcile și gândea. Făcuse o prostie că-l urmase pe acest Arbore... Ce să facă? Să se întoarcă? Poate că nu era prudent. Ar fi declanșat doar atacul, dacă Arbore era altceva decât un inofensiv agronom.

Ieșiseră de mult din sat și urcau pe o cărare destul de largă și nu prea obositoare. Tim aruncă, întâi furiș, apoi pe față, privirea spre Arbore.

Un om obișnuit – nici prea aproape de caricatura savantului botanist, nici de silueta unui sportiv. Destul de înalt, zvelt încă, deși umbla cu umerii ușor aplecați. Fața ștearsă, în afara ochilor vii. Câteodată părea plin de ticuri: își pocnea degetele, își trecea mâna peste față, își mijea ochii; altă dată afișa o liniște desăvârșită și o calmă ironie interioară, „În general, un om dificil de descifrat”, își spuse Tim. Observă, ca singur semn distinctiv, o foarte ușoară șchiopătare a piciorului stâng.

Agronomul se lăsă observat cu o oarecare cochetărie

batjocoritoare. Tim renunță, privind către înălțimea de care se apropiaseră.

— A fost o imprudență că nu v-ați lăsat geamantanul în sat, rupse tăcerea Arbore.

— Credeți? întrebă Tim strângând și mai puternic mânerul.

— Da. O! Nu e ceea ce credeți. Să nu vă temeți de furt. Pe aici nu sunt bandiți. În afară doar... de mine și de colegul meu și al dumneavoastră, inginerul arhitect Alecu. Nu știați? Mai avem un inginer. Domnul arhitect Alecu ridică planurile unui hotel turistic de lux, care va face celebră stațiunea Iezerul Capra în toată lumea. Clădit pe faleză, va domina lacul și va avea nu știu câte camere.

— Imposibil! exclamă Tim.

— Asta am spus și eu, dar se pare că nu-i și părerea domnului arhitect, și nici a Agenției de turism, dacă într-adevăr aceasta l-a trimis. De aceea și spuneam că nu sunt decât doi bandiți...

— Nu înțeleg.

— Da, eu și colegul meu arhitectul. Amândoi furăm banii statului: eu pentru a întocmi un raport fără valoare, și el spre a ridica un proiect irealizabil.

— M-ați liniștit, zâmbi Tim.

— Dar ce-ați crezut? A... geamantanul? spuneam că e o imprudență, fiindcă îl cărați degeaba după

dumneavoastră. Conține lucruri de valoare?

— Închipuiți-vă că da! Nu mă pot spăla pe dinți decât cu periuța mea, și nu mă pot șterge pe față decât cu prosopul meu!

— Înțeleg, răspunse placid agronomul Arbore.

Tim începu să găsească drumul lung. Părăsiseră cărarea cu bolovani enormi, sculptați în fel și chip de vreme, ploaie și vânt. Agronomul se opri:

— Scuzați-mă, vă rog. O clipă.

Trecu în dreptul unui stei cât o colibă. Inginerul auzi un fâșâit și se întoarse discret. În aceeași clipă primi o lovitură în partea laterală a tâmplei, care-l adormi, făcându-l să nu simtă că se prăvălește peste bolovăniș.

*

Căpitanul părăsise casa, mulțumit de intervenția Antei. Prezența băieților, oricât de simpatici i-ar fi fost, ar fi însemnat un balast. Își dădea seama că „afacerea” intrase într-o fază critică. Se părea că, din anumite motive, încă necunoscute, adversarul intrase în ceea ce, la șah, ca și în criminalistică, se numea „criză de timp”. Altfel nu se putea explica invazia – nepregătită, gândea ofițerul – în adăpostul inventatorului.

Străbătând ulițele satului, *Căpitanul* trecuse pe la toate casele unde erau găzduiți cei suspecți, dar nu dădu de nimeni și de niciun fir.

Deși era de-abia ora zece, soarele bătea puternic.

Căldura degajată din blocurile de piatră care începeau să se încingă, îi congestionase fața, adunându-i broboane de sudoare pe frunte și pe ceafă.

O cărăruie strimtă și pietroasă cobora un fel de podiș care domina iezerul. *Căpitanul* o urmă. Intră în alta, și mai îngustă, săpată, de multă vreme, de capre. Sfărâmături de piatră colțuroasă i se rostogoleau de sub tălpi, cu un zgomot scurt, dar țipător. O clipă se sprijini de un perete de piatră, spre a-și păstra echilibrul, și scoase un ușor țipăt: piatra frigea. Își descheie toți nasturii bluzonului și tocmai duse mâna la gât când, alunecând, căzu pe spate, și așa parcurse ultimii cinci-șase metri. Se ridică înjurând și pipăind o ruptură în fundul pantalonilor. Atunci dădu cu ochii de Diana.

Era așa cum o așezase Arbore. Rezemată de tulpina groasă a copacului, în umbră, cu capul puțin aplecat pe umăr. Părea că doarme. Așa și crezu la început *Căpitanul,* Apoi... apoi pata roșie de pe piept îl lămuri. Se apropie, se aplecă deasupra, dar nu o atinse. Îl miră poza evident teatrală, și atribui criminalului porniri nefirești. Porniri care nu se potriveau cu precizia cu care se trăsese glontele.

Văzu balta de sânge închegat. Măsură cu ochii distanța până la arbore. Și imediat un indiciu îi atrase atenția. În dreapta, paralel cu trupul femeii ucise, lăstărișul strivit prezenta forma unui culcuș.

— Ciudat, murmură *Căpitanul,* începând să caute împrejur.

Duritatea solului nu permitea găsirea unor urme; Iarba, pe unde era, umezită de roua dimineții, se ridicase la lumina și căldura soarelui. Și răbdarea îi fu, în sfârșit, răsplătită.

În lăstărișul de la marginea luminișului, drept în fața cadavrului, găsi o spărtură făcută de trecerea unui porc mistreț. Iar în spatele arborelui, la umbra căruia Diana dormea pentru totdeauna, la vreo câțiva zeci de metri, ascunsă într-un tufiș, zăcea o căciulă neagră, veche și roasă de atâta purtat.

Fără să vrea, *Căpitanul* își aminti de umbra localnicului care, în asfințitul zilei de ieri, alerga pe ulițele satului eu capul descoperit, și tresări. Hotărî să ia numaidecât drumul înapoi, spre sat, până la locuința *Braconierului* – temându-se și mai mult pentru soarta lui Tim, care nu știa unde poate fi.

*

Sări pârleazul, ferindu-se să pună piciorul în leaț[15] – acesta era putred. Pătrunse în ogradă și privi prin geamurile pline de păienjeniș. Nimeni. Dar poate...

— Hei! strigă, hei, e cineva acasă?

Auzi un scrâșnet de balamale neunse dinspre

---

[15] Despicătură lungă și îngustă de lemn, adesea fasonată (în patru muchii), folosită în tâmplărie.

saivanul gol. Se întoarse și îl zări pe *Braconier.* Avea fire de fân pe haine și în păr. Se vedea că acolo dormise. De ce?

— Să trăiți! Tocmai pe dumneavoastră vă căutam!

— Mă cu... mă cunoști?! se trezi ofițerul bâlbâindu-se de mirare.

— Cum să nu vă cunosc?! Nu ne-ați fost instructor... la cursurile de subofițeri ai Serviciului special?

Căpitanul îl privi mai atent. În minte îi răsări chipul unui elev subofițer... da, cu părul mai mătăsos și îngrijit... cu fața mai albă, curată, fără arsuri și țepi de barbă... strâns într-o tunică impecabilă... dar nu cu fruntea asta, cu ochii ăștia... cu gropița aceasta în bărbie.

— Sergent-major... îi țâșni de pe buze.

— Ordonați! bătu călcâiele *Braconierul,* îndreptându-și talia și luând poziția de „drepți".

*

Tim „dormi" destul ca să nu știe cum a fost transportat în odaia în care se trezi cu o migrenă îngrozitoare: mii de clopote îi huiau [16] sub țeastă. Încercă să ridice capul, durerea deveni insuportabilă și ameți. Avea senzații de vomă. Fără să-și dea seama, mișca, într-o balansare interminabilă, partea superioară a trupului.

---

[16] A răsuna prelung; a vui.

După câteva minute, care i se părură o veșnicie, amețeala începu să dispară, lăsând loc înțepăturilor insuportabile din tâmplă și din ceafă. Sunetele de clopot slăbiră, simți chiar că cineva intrase în încăperea în care se afla întins și că-l privește. Încercă să-și mijească ochii.

— Haide! Sus! strigă o voce aspră și lătrătoare.

— Nu pot!

Primi în față și pe piept o găleată cu apă rece. Atât de rece, încât înțepăturile și hăulitul clopotelor se stinseră.

— Lasă-mă! Nu mai pot...

— Sus!

Încercă, și de data aceasta reuși să se ridice în genunchi. Dar capul îi era atât de greu, încât îl trăgea la pământ. Se sprijini în patru labe.

— Treci acolo, în colț! Vreau să-mi dai amănunte în legătură cu conținutul geamantanului.

Târându-se, Tim ajunse unde i se spusese. Lângă el era mica sa valijoară, deschisă. Costumul de înot subacvatic, despăturit și aranjat frumos, era alături. Încercă să-l vadă pe cel care-i poruncea. Ridică fruntea. Cercuri spiralate, strălucitoare și negre ca smoala, se fugăreau unul pe altul, Apoi, intervalele de lumină crescură, întunericul deveni cenușiu. Clipi de câteva ori. Întrezări o siluetă înaltă, dreaptă, dar care nu avea față. Înțelese apoi că fața îi era acoperită de un ciorap de mătase.

— N-aș putea să mă odihnesc puțin?

— Nu, te-ai odihnit destul. Sunt grăbit!

Tim tăcu. Silueta se apropie, apoi se aplecă.

— Bea! spuse.

În mână ținea un pahar. Tim întinse brațul.

— Ce-i asta?

— N-ai grijă, ne ești prea prețios. Cel puțin pentru moment. Ai să te simți bine, creierul îți va funcționa normal, fără slăbiciune și fără confuzie. Îmi vei putea povesti totul.

— Nu! respinse Tim.

— Înțelege odată! Ți-am spus că ne ești prețios. Dar asta numai în măsura în care ne faci să câștigăm timp, dându-ne lămuririle necesare asupra funcționării costumului. Cu ajutorul lui trebuie să scoatem ceva din fundul iezerului, ceva care înseamnă mulți bani.

— Și după ce nu veți mai avea nevoie de mine?

Acum vedea clar, capul, însă, îl durea încă. Încercă să-și miște picioarele și reuși.

— Domnule inginer, veni răspunsul, nu mă interesează invenția dumneavoastră. Adică... nu m-a interesat atâta vreme cât speram să-mi îndeplinesc *misiunea* cu mijloace proprii. Am de scos *două containere*. Mijloacele mele s-au dovedit insuficiente. Am pierdut doi oameni. Apelez la costumul dumneavoastră. Arătați-mi cum pot să-l folosesc. Dar... mai înainte... beți

asta.

Tim nu se mai împotrivi. Întinse mină, apucă paharul și goli conținutul. Rezultatul fu aproape instantaneu. Se simți ușor și puternic, durerile de cap încetară, ceața se ridică. Păstră paharul o clipă, știa ce are de făcut, apoi îl așeză pe colțul unei lăzi. Se ridică în picioare. Nu se clătina.

— Vezi? E singurul medicament în care am încredere. Și acum... asta e! Arătați-mi cum funcționează costumul dumneavoastră.

Inginerul prinse și schimbarea tonului, și încercarea de deferentă pe care o arăta folosirea pluralului. Deveni și mai neîncrezător.

— ...Dacă o faceți, continuă silueta din fața sa, pe care acum o vedea clar și în detaliu, după ce-mi scot „marfa” din fundul iezerului, vi-l aduc îndărăt și vă las să plecați. Mărturisesc, brevetul costumului mi-ar fi plătit cu o mică avere, dar față de ce mi se oferă pentru conținutul celor două containere, cel puțin pentru mine, suma este lipsită de importanță. Vă dau cuvântul meu de onoare!

— Nu găsesc că e o garanție...

— Trebuie să vă mulțumiți cu atât. E singura garanție pe care v-o pot da. Sau poate preferați...

— Prefer asta! strigă Tim și, apucând paharul greu, de sticlă groasă, în pumn, îl repezi în tâmpla adversarului.

Celălalt se aplecă, îi prinse brațul și i-l întoarse. Inginerul gemu și își dădu seama cât de slab este încă.

— Zet! *Patru*! strigă bărbatul mascat.

Un perete, care în realitate nu era decât un panou, se deschise, lăsând să intre doi oameni.

— Domnul inginer nu vrea să ne ajute, ne face pe noi să ne pierdem timpul, și dumnealui o să-și piardă, poate, viața. Legați-l.

În câteva minute, Tim fu legat burduf.

— Aș putea să te agăț într-un cui, rosti disprețuitor Tot. N-o fac, poate îți vine mintea la cap. Să nu crezi că ești numaidecât indispensabil. *Patru* este un specialist în costume autonome subacvatice, iar Zet, un expert în mecanică fină. Chiar dacă nu ne dezvălui nimic, tot îți vom putea folosi invenția. Haideți, băieți! mai spuse și, împreună cu ceilalți doi, părăsi încăperea.

*

— Cu voia dumneavoastră, să intrăm în șură, propuse *Braconierul*. În casă e prea multă murdărie.

Căpitanul dădu din cap, aprobând, și-l urmă. Intrară în încăperea înaltă și aproape goală. La un perete erau câteva maldăre de fân de munte, uscat și parfumat. Se așezară.

— Cum v-am spus, Serviciul special era informat de intrarea în țară, pe căi ilegale, a unei bande de patru oameni, în frunte cu Tot, asul de pe vremuri în cele mai

necurate „afaceri”. Serviciul nostru special – continuă subofițerul – avea un motiv anume să se intereseze de Tot, care venise cu unele misiuni pe aici, către sfârșitul războiului. De atunci i se pierduse urma, unii credeau chiar că și-a găsit moartea. Când Serviciul nostru a primit informația de care v-am spus, s-a ridicat numaidecât problema urmăririi și supravegherii sale. Problema arestării imediate nu s-a pus niciun moment.

— Bineînțeles, aprobă *Căpitanul*. Tot a venit cu o misiune precisă, pe care s-o execute fără ajutor din țară. De aceea a și intrat cu oamenii să-i, nu?

— Întocmai. Aceasta a fost concluzia Serviciului special. A fost urmărit, deci. Și a ajuns cu bine la București. Numai că acolo a dispărut! Parcă l-a înghițit pământul, și pe el și pe oamenii săi!

— Se pare, deci, că tot a luat contact cu o rețea?

— Așa s-ar părea, cu atât mai mult cu cât, în același timp, la Iezerul Capra au apărut, tot atât de misterios, doi „eminenți specialiști”.

— Știu! Inginerul arhitect Alecu și agronomul Arbore. Nu l-am întâlnit încă pe primul, iar cu ultimul locuiesc la aceeași gazdă.

— Întocmai, ei! Dar pe domnul arhitect care lucrează, sapă și ridică planuri, și pe domnul agronom care colindă pădurile și adună semințe, nici Institutul de

Științe Agronomice, nici Direcția Silvică și nici O.N.T.[17]-ul nu i-a trimis – nici pe unul, nici pe celălalt.

— Așa că Serviciul special crede...

— Da, desigur! Într-un punct al țării dispar patru oameni. În alt punct, apar patru oameni. Fiindcă țin să vă spun că Alecu nu a venit singur, ci și-a adus ajutoare. Concluzia cred că se impune. Și cum eram de prin partea locului, ba chiar aveam un văr primar la Iezerul Capra, am fost trimis aici. Vărul meu e cam sălbatic și nu se dă îndărăt de la puțin braconaj. Încolo, băiat de treabă. Am făcut schimb pentru un timp. N-o duce rău, n-are de ce să se plângă. Singura mea grijă e să nu mă întâlnesc nas în nas cu localnicii, puțini, după cum știți.

— Și ai aflat ceva?

— Până acum câteva zile, nimic deosebit. Știam că arhitectul Alecu și-a instalat tabăra în singurul loc unde ziua se vede oarecare mișcare și care noaptea este marcat cu lumina strălucitoare a unei lanterne. Un golfuleț în malul lacului, unde se montează un scripete, sub motivul unor măsurători, luări de probe pentru nisipul necesar mortarului ce va fi folosit la înălțarea hotelului. Acum câteva zile, însă, am asistat la câteva plonjoane în doi, care au ținut mai mult de două ore fiecare. M-am întrebat, și mă întreb încă, dacă nu cumva

---

[17] ONT Carpați (Oficiul Național de Turism Carpați) a fost o companie hotelieră din România, înființată în anul 1936 fiind inițial o companie de stat.

aceste cufundări subacvatice fac parte din misiunea lui Tot. Dar cine este Tot?

— L-ai văzut cumva pe acolo pe inginerul Alecu?

— Nu, deși el este șeful șantierului. Tocmai acest fapt m-a îndepărtat timp de mai bine de două săptămâni de punctul acesta. Îl socoteam momeală sau acoperire. Arhitectul locuiește în partea sudică a satului.

— Dar nu prea stă pe acasă. Într-o zi și jumătate, n-am reușit să-l întâlnesc.

— Chestia asta am descoperit-o de-abia ieri. Mai bine zis aseară, când am alergat nebunește după dumneavoastră.

— Cum de știai că sunt aici?

— M-au anunțat. Posed un aparat de emisie-recepție. Mi s-a spus că, supraveghindu-l pe Varahil, sunteți pe urmele celorlalți intruși care au apărut tot aici.

— De ce mă căutai?

— Gluma s-a îngroșat. Am asistat la un asasinat. Tot a împușcat o fată, Diana.

— Tot? Tot spui! I-ai văzut fata?

— Nu. Deși se afla în fața mea la mai puțin de treizeci de metri, nu i-am văzut chipul. L-am recunoscut însă după singurul semn distinctiv care ne este cunoscut. Ca urmare a unei răni din timpul războiului. Tot *șchioapătă ușor cu piciorul stâng!*

*

Echipa *Zet-Patru* lucra de mai bine de un ceas. Demontaseră costumul lui Tim, îl cercetaseră pe toate părțile, acționaseră fiecare buton și fiecare cadran. Erau mulțumiți.

— Gata! îi spuseră lui Tot, putem încerca.

Deoarece prima imersiune însemna totuși un risc, hotărâră s-o facă în golfulețul, puțin adânc, de lângă ascunzătoare.

— Nu e precaut, opinase *Patru*.

— Intrarea în apă e mascată de stânci și copaci, ripostase Tot. Bobby va face rondul obișnuit.

Cel care îmbrăcă noul costum fu *Patru*. Așa cum spusese Tot, se specializase în mânuirea costumelor subacvatice. Containerele trebuiau scoase cât mai repede, nu mai aveau timp de pierdut.

Imediat își dădu seama de superioritatea zdrobitoare a noului model. Nu existau greutăți puse nici de presiune, nici de respirație. Sistemul de propulsie permitea viteze variate, era extrem de ușor de manevrat. După câteva evoluții în apa golfulețului, hotărî să treacă în larg.

O făcu și coborî la adâncimi din ce în ce mai mari... 20 metri... 30... 40... 50... Se declară mulțumit și se întoarse.

Când ajunse aproape de mal, căută un loc discret pe unde să iasă. Își aduse aminte totuși că malul era locuit și, cu toată supravegherea lui Bobby, nu era imposibilă

o indiscreție. Găsi la vreo douăzeci de metri de locul unde intrase în apă ceea ce căuta, și se ridică.

Una din perfecționările lui Tim consta în faptul că, deși costumul era, așa cum nici nu se putea altfel, etanș, principalele organe de simț funcționau liber și sub apă. Chiar înainte de a se opri și a căuta poziția verticală, în apa care-l ascundea încă, *Patru* auzi voci. Le recunoscu. Erau Tot și Zet, în picioare, pe țărmul care aici forma o terasă. *Patru* se cufundă iarăși, fără zgomot, și se lipi de mal. Se afla la mai puțin de un metru dedesubtul complicilor săi.

— Nu-mi place amestecul omului ăstuia în afacerea noastră, tocmai spunea Zet.

— De ce? Trebuie să recunoști că am rămas prea puțini, și apoi Lambrinus, sau *Patru,* cum preferi să-l numesc, este un bun specialist. Avem nevoie de el, ripostă Tot.

— Crezi?! Costumului îi veneam și singur de hac. Iar cât privește scufundarea, nici măcar n-o s-o facă el. Așa cum te cunosc, sunt sigur că dumneata te vei coborî la containere!

— Bineînțeles. Sunt șeful, și chestiunea mă privește direct. Am spus că avem nevoie, și încă avem nevoie de el. Dar nu pentru eternitate... Ți-am mai spus-o, afacerile de care se ocupă el nu mi-au surâs niciodată. Sunt niște fleacuri pentru mine.

Același râs înăbușit și monoton, fără nuanțe.

În fundul apei. Patru *începu să tremure!*

*

— Acolo, sub bradul acela! arătă *Braconierul Căpitanului.* Eu eram în spate, în tufiș.

— Știu, ți-am găsit căciula.

— O... nu! Căciula n-am pierdut-o atunci. M-am întors încă o dată, aseară, înainte de a se înnopta. Nu știu ce mă îndemna. Poate neverosimilitatea situației. Aveam impresia că nu e moartă, că nu poate să fie moartă. O fată atât de tânără... Domnul Arbore privea moarta. Nu înspăimântat, ci parcă nemulțumit. Apoi... apoi s-a aplecat, a ridicat-o și a rezemat-o frumușel de copac. I-a așezat cutele rochiei și i-a întins piciorul înțepenit. M-am aplecat prea mult peste tufiș. Mi-a căzut căciula. Domnul agronom a tresărit, a ridicat privirea și m-a văzut. Am fugit...

— Nu era mai bine să te apropii?

— Nu. Am preferat să rămân în rolul meu de țăran nepriceput și fricos în asemenea chestii. Pe drum, am hotărât să vă caut...

În noaptea aceea de pomină, după ce Hani îl izbise în cap, cu mult înainte ca zorile să albească înălțimile Brădetului și ale Clăbucetului, *Unu* se trezise. Simțea în sine neliniștea, fără să-i înțeleagă cauza. Nu știa cine este, unde este și ce caută. Nu aruncă nici măcar o

privire indiferentă formei nemișcate, întinsă lângă dânsul. Chiar dacă ar fi privit-o, n-ar fi recunoscut-o.

Se ridică și, parcă adulmecând – văzul nu-i servea la mare lucru acum, când întunericul se țesea mai gros, pregătind splendoarea luminii de dimineață – porni direct pe cărăruia dinspre stâncăriș. Ajunse la faleză și privi lacul. Apoi, întorcându-se, se afundă în desișul pădurii. Mergea cu pași rari, orb și cu conștiința întunecată, cu gesturi și imagini de coșmar. Dacă ar fi vrut... dacă ar fi putut să vrea ceva... ar fi dorit bezna și tăcerea către care se îndrepta automat, strivind tufișurile. Până când... până când bruma de forță obținută în timpul leșinului fu cheltuită în întregime. Atunci se aplecă înainte, încercă să se sprijine cu mâinile lipite de scoarța unui copac, respiră prelung și convulsiv. Căzu și se întinse, rostogolindu-se cu fața în sus.

„Sunt obosit... sunt obosit... tare mai sunt obosit” mormăi, intrând iarăși în întunericul leșinului.

*

— Cum mergem? întrebă Hani.

— Ce vrei să spui?

— În șir indian, sau grămadă?

Anta rămase cu gura căscată.

— Închide-o! zise Hani.

— Hai să plecăm, dădu semnalul Varahil.

— Dac-o luăm pe aici, arătă Anta, scurtăm.

Poteca, pe care începură să meargă în șir indian, deodată se înfundă.

— Na! spuse Anta, care mergea în frunte. M-am înșelat. Am luat-o la stânga.

— Și?

— Și trebuia s-o luăm la dreapta! Piciorul... Mi-am prins piciorul în crăpătură! gemu Anta.

Hani sări s-o ajute. N-avea inimă de piatră.

— Numai de nu ți l-ai fi rupt, mormăi. Cine te duce atunci acasă?

Din fericire, alarma era falsă. Fata se ridică și o apucă la dreapta.

Mergeau cu spor și peste o oră erau dincolo de cascadă.

*

— Trebuie să se întoarcă. Haide să-i ieșim înainte, spuse Tot.

Zet căscă și se ridică. *Patru* rămase pe loc, sub mal, până ce zgomotul pașilor lor nu se mai auzi. Atunci manevră tăcut, merse spre larg, apoi se întoarse. Când fu la cinci-șase metri de țărm, scoase, capul afară din apă. Chibzuite și știa ce are de făcut.

Tot și Zet îl zăriră.

— Aici! strigară, și *Patru*, apropiindu-se, fu ajutat să iasă afară din apă.

— Ei, cum merge?

— Minunat! Toate comenzile sunt perfecte și funcționează ireproșabil. Numai presiunea nu am izbutit încă s-o reglez. Mai e nevoie încă de câteva încercări. M-am cufundat până la patruzeci de metri, mai mult n-am putut rezista. Cadranul, însă...

— Ce-i cu cadranul? întrebă nerăbdător Tot.

— Cadranul indică posibilitatea unor scufundări de sute de metri. Poate că ceva e înțepenit. Cum îl dezbrac, îl dau lui Zet să-l cerceteze.

Tot și Zet erau oarecum dezamăgiți, dar n-aveau ce face. Nu le trecu prin gând să nu-l creadă pe *Patru.* N-aveau niciun motiv.

— Bine, spuse Tot. În cazul acesta dezbracă-te repede și apucați-vă de lucru. În acest timp, eu am să întind cablul cu barca.

Patru era satisfăcut. Își despărțise adversarii. Șansele de reușită creșteau. În timp ce se dezbrăca de costum, îl văzu pe Tot îndreptându-se către șubredul debarcader.

— Ce stai? bombăni Zet. Haide înăuntru. Nu cred că dorești să dea cineva peste noi.

Intrară în grotă, și apoi în camera mare, cu panouri. Acolo întinseră costumul, și Zet începu demontarea sistemului de autoreglare a presiunii interioare. *Patru* stătea în picioare lângă dânsul și pe rând, îi întindea, scoțându-le din trusă, uneltele pe care Zet le cerea.

Munca era pasionantă și dibăcia mecanicului excepțională. *Patru* știa însă că toate eforturile vor fi zadarnice. Zet nu va mai ajunge să demonteze și remonteze întregul sistem!

Se pregăti. Avea la îndemână un ciocan, nu prea greu, dar solid și bine echilibrat. O lovitură în ceafă ar fi nu numai paralizantă, ci și mortală! Cadavrul era ușor de ascuns. Cât privește Tot... zâmbi rece. Ignoranța celor petrecute făcea din acesta o victimă sigură. La ieșirea sa din iezer... în momentul dezbrăcării costumului...

— Dă-mi cheia... ceru Zet.

Patru o căută și i-o întinse. Mecanicul se cufundă în lucru. *Patru* apucă ciocanul, trecu lateral în stânga acestuia și ridică brațul.

— Încetișor, domnule Lambrinus! auzi o voce în spatele său. Dă drumul ciocanului și ridică amândouă mâinile! Iar dumneata, care lucrezi, nu te mișca. Fii mulțumit că ți-am scăpat viața, și nu mă sili să-ți găuresc pielea!

Zgomotul căderii ciocanului pe podeaua de piatră îl făcu pe Zet să înțeleagă. Ridică fruntea: în spatele lui *Patru,* înfigându-i arma în coaste, *Căpitanul* zâmbea nevinovat. Lângă panou, cu pistolul ațintit spre Zet, stătea *Braconierul.*

Tăcerea părea totală, însă *Căpitanul* auzi dincolo, în odaia pe care o bănuia, dar nu o vizitase încă, zgomot

de pași. Pași precauți, distanțați – ca și cum cel care se apropia își dădea seama de primejdie – totuși distincți. Privindu-i pe *Patru* și pe Zet, își dădu seama că și ei auziseră. Gura lui Patru se strânse într-un rictus de teamă, atitudinea lui Zet câștigase în detașare. *Căpitanul* înțelese că, din motive neștiute de el, deocamdată *Patru* îi era aliat.

— Cine? întrebă în șoaptă.

— Tot. Se întoarce de pe iezer.

— Ticălosule! mormăi Zet și vru să se repeadă. Se opri însă, sub amenințarea pistolului *Braconierului.*

— Repede, băiete! ordonă ofițerul. Ridică-l pe ăsta – și arătă pe Zet. Domnul cred că mă va urma fără împotrivire.

Într-o clipă trecură dincolo de panou, și apoi în lungul unei galerii care ducea în munți.

— Nu-ți face griji pentru Tot, îi zâmbi liniștitor *Căpitanul* lui *Patru.* Vă punem pe voi la păstrare, la loc sigur, și apoi ne întoarcem!

Căpitanul, dacă ar fi așteptat sau măcar ar fi încercat să-și dea singur seama de identitatea celui ce se apropia cu atâtea precauții, nu fără mirare ar fi recunoscut pe Hani, învestit pentru circumstanțe cu numele și cu funcția locotenentului Saint Paul.

*

Cunoscător al operelor lui Fenimore Cooper[18], Maine Reid[19] și Karl May[20], specialist în descoperirea urmelor mai ceva decât toți apașii și comanșii la un loc, Hani nu se putea lăsa înșelat de o biată perdea de crengi și viță sălbatică. Le făcu semn lui Varahil și Antei să rămână pe loc și, tiptil, intră în grotă. Întâmplător, nimeri peste panoul potrivit și pătrunse în odaia în care Tim încă zăcea legat ca un jambon. Îl privi o clipă înmărmurit, apoi, fără să-i asculte rugămintea de a-l dezlega, se

---

[18] James Fenimore Cooper (n. 15 septembrie 1789, Burlington (d), New Jersey, SUA – d. 14 septembrie 1851, Cooperstown (d), New York, SUA) a fost un scriitor american prolific de la începutul secolului al XIX-lea. Poveștile sale istorice de dragoste despre viața indienilor au creat o formă unică a literaturii americane. Scriitorul și-a trăit o mare parte din viață în Cooperstown, New York, stabilit de tatăl său William. Cooper a fost întreaga sa viață membru al Bisericii Episcopale iar spre sfârșitul vieții a ajutat-o cu generozitate. El a scris seria de romane Leatherstocking Tales, unde protagonist este Natty Bumppo, iar romanele sunt The Pioneers (1823), The Last of the Mohicans (1826), The Prairie (1827), The Pathfinder (1840) și The Deerslayer (1841).

[19] Thomas Mayne Reid (4 aprilie 1818–22 octombrie 1883), a fost un romancier american de origine scoțiano-irlandeză. „Căpitanul” Reid a scris multe romane de aventuri asemănătoare cu cele scrise de Frederick Marryat și Robert Louis Stevenson. El a fost un mare admirator al lordului Byron. Acțiunea acestor romane are loc în teritorii sălbatice și puțin cunoscute la acea vreme: vestul Americii, Mexic, Africa de Sud, Himalaya și Jamaica.

[20] Karl Friedrich May (sau mai corect Carl Friedrich May) (n. 25 februarie 1842, Hohenstein-Ernstthal, Saxonia, Germania – d. 30 martie 1912, Radebeul, Saxonia, Germania) a fost, timp de decenii, unul dintre scriitorii germani cei mai productivi și mai citiți, fiind cunoscut pentru romanele sale de aventuri. Mai cunoscute sunt romanele sale cu povestiri de călătorie din orient sau de pe teritoriul SUA și al Mexicului. O mare parte din operele sale au fost ecranizate, sau adaptate pentru piese de teatru.

repezi afară, strigându-și tovarășii.

Fără să mai țină seama de prudență. Hani, Anta și Varahil se repeziră în grotă, apoi în cameră și căzură – claie peste grămadă – în brațele lui *Unu*.

*

Cum ajunsese *Unu* acolo?

...O rază de soare, strecurată prin frunziș, îl iovi în față și îl deșteptă. *Unu* deschise ochii, văzu pădurea, dar tot nu-și aminti unde era. Era odihnit și nu-l mai durea nimic. Se ridică, se întinse, mormăi ceva neînțeles și porni înainte, de data aceasta spre iezer. Mersul îi era șovăielnic, fața umflată, iar sângele scurs de sub pielea crăpată a capului i se închegase pe obrazul și pe ochiul drept.

Bobby îl văzu venind și rămase nehotărât. Tot îi spusese să nu lase pe nimeni să se apropie de grotă, dar omul din fața sa nu părea în toate mințile.

— Stai! strigă totuși.

Unu continuă să înainteze. Se părea că nu auzise ordinul sau că nu-l înțelesese.

— Stai! strigă încă o dată Bobby.

Și, ieșindu-i în cale pe poteca strimtă, îi puse revolverul în piept.

Reacția lui *Unu* fu fulgerătoare. Brusc, apucă arma, o smulse și, întorcând-o spre adversarul din fața sa, apăsă pe trăgaci. Bobby muri înainte de a-și fi dat seama.

Reculul armei îl îmbrânci înapoi pe *Unu*. Detunătura îl cutremură. Ochii i se deschiseră mari. Privi cadavrul prăbușit în fața sa și înțelese. Își revenise.

Acum lucra pe îndelete. Căută, stăpân pe el, ultimele amintiri, umbra ultimelor gesturi pe care le făcuse înainte de a se prăbuși în uitare, și se văzu, noaptea, pândind pe Varahil care, probabil, căuta pe cineva. Îl întrezărise furișându-se pe platou, se luase după dânsul, se apropiase și apoi... nu mai știa nimic!

Și omul din fața sa? Îl amenințase cu revolverul. Să fie Tot? Îl privi cu atenție, și speranța i se stinse. Pentru o mai mare siguranță îi cercetă degetele: cel mare și arătătorul, întâi de la mâna dreaptă, apoi și de la mâna stângă; nicio urmă de nicotină. Hotărât, nu era Tot. Dar, vreun acolit de-al său, n-ar fi fost exclus.

În cazul ăsta însă... dacă omul lui Tot păzea cărarea, înseamnă... da, înseamnă că vizuina tigrului trebuie să fie pe aici, pe aproape. Cărarea coboară. Deci spre iezer. De altfel, tot într-acolo se îndrepta și flăcăiașul acela... Varahil.

Unu rămase câteva minute nemișcat, chibzuind. Era prudent să se amestece în treburile lui Tot? Se mai putea pune însă întrebarea? Se amestecase deja, omorându-i un om. Fără să fi fost conștient, desigur, dar Tot va crede acest lucru? *Unu* se îndoia.

„Cea mai bună formă de apărare este atacul” –

învățase de multă vreme. Se hotărî. Va intra în bârlogul ursului. Cercetă arma. „Mai mult decât îmi trebuie!" își spuse.

Începu să coboare atent cărăruia și ajunse la ieșirea pe unde *Căpitanul* și *Braconierul,* cu prada lor, părăsiseră grota. Neavând timp de cercetări, aceștia nu mascaseră deschizătura. *Unu* intră, străbătu întreaga galerie și pătrunse în încăperea mică. Se apropie de panoul din mijloc și-și dădu seama că este mobil. Îl întredeschise puțin. Prin crăpătură văzu altă încăpere, în care un bărbat zăcea la pământ, legat de mâini și de picioare.

O undă de satisfacție și de împlinire îi umflă pieptul.

„Deși cel mai în vârstă, am sosit primul la start!" își spuse.

Trebuie să profite imediat de situație. Nu-l întâlnise încă pe Tot, dar era sigur că nu poate fi prea departe. O dovedea omul legat, întins pe jos. De alături se auziră voci, exclamații.

„Oare... mai are oameni?" se întrebă. Hotărî să fie prudent. „Dacă pun mâna pe costum, îl las dracului cu toată misiunea lui", își spuse. În clipa aceea Hani năvăli înăuntru cu Anta și Varahil după el.

— Sus mâinile, băiețaș! strigă celui mai mare dintre copii. Pune-le la ceafă și nu mai mișca.

*

Patru nu considera partida pierdută încă. Gândea

febril, în timp ce ridica poteca de pe costișă. Era nevoie, însă, să acționeze rapid și surprinzător.

În îndelungata lui activitate învățase și născocise multe trucuri.

„Cine nu se adaptează noii tehnici și noilor împrejurări nu ajunge la vârsta reumatismelor! obișnuia să spună. Iar cine se declară pierdut este într-adevăr pierdut!”

Situația era complicată prin faptul că de data aceasta avea nu unul, și nici doi, ci trei adversari pe care trebuia să-i scoată din luptă. Dacă ar izbuti să... da, așa trebuie să procedeze.

„Numai dacă Zet ar avea reflexe destul de rapide” – se îndoi. N-avea ce face însă, trebuia să încerce.

— Fugi, Zet! strigă cât putu mai convingător, și în aceeași clipă se trânti la pământ.

Filmul se derulă așa cum și-l imaginase. Zet țâșni ca o săgeată, cotind în zigzaguri ca să scape de tirul *Braconierului. Căpitanul,* neașteptându-se, se împiedecă de trupul chircit al lui *Patru* și căzu cu fața înainte. *Braconierul,* fără să se intereseze de cele ce se întâmplau în spatele său, alerga după Zet, somându-l:

— Stai! Stai sau trag!

Capul *Căpitanului* întâlni o așchie de piatră. Rămase întins, fără nicio mișcare. Ceilalți doi dispăruseră între tufișuri.

Patru se aplecă și văzu fruntea inundată de sânge.

„Acesta are ce-a căutat”.

*

Se părea că situația nu poate să fie mai proastă. Tim zăcea la pământ, legat burduf, cu mâinile la spate și cu picioarele strânse. Anta încerca să-i slăbească măcar legăturile. Varahil, în picioare, își ținea amândouă mâinile la ceafă, ascultând de porunca lui *Unu*. Hani nu le ridicase. *Unu* nu-i dădea nicio atenție, era doar un copil.

— Bună, *Unu,* se auzi un glas.

Panoul din mijloc se deschisese. Intrase Tot.

Se făcu tăcere. *Unu* se dădu îndărăt și se opri cu spatele la perete. Nu vârî mâna în buzunar. Era zadarnic. Știa că Tot este mult mai rapid decât el.

Tot făcu un pas, doi, către dânsul. Era tot atât de calm ca și *Unu,* poate chiar mai calm. Păreau doi prieteni care s-au întâlnit pe stradă sau la un bar oarecare. Cu toată poziția sa incomodă, Tim îi privea cu interes. Anta își încrucișase mâinile și le strângea atât de tare, încât deveniseră livide. Varahil se plecă înainte, cu mâinile ținute la ceafă.

— Mă cunoști? întrebă *Unu,* părăsindu-și calmul.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, înainte de această afurisită afacere.

— Știu că n-am lăsat niciun clișeu sau fotografie în

urma mea...

— Așa-i. Cred că ai la îndemână fiola cu cianură?

— Da, admise *Unu*. Deși mi-ai ridicat armele, nu te-ai gândit la ea, la ultima noastră întâlnire.

— Ba da, dar la ce îmi folosea să ți-o iau? Ți le-am lăsat pe celelalte, și creionul-seringă, și tocurile ascunzătoare...

— N-am așa ceva. Tot. Cum știi, sunt puțin cam bătrân, prefer metodele vechi. Fiola se folosea și pe vremea tinereții mele.

— De omorât am să te omor, nu se poate altfel, preferăm cadavre. Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce! i-o întoarse *Unu*, care-și regăsise calmul.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că noi doi suntem poate ultimii din epoca noastră...

Tot vorbea cu o ușoară amărăciune.

— Așa e. Altădată altfel se petreceau lucrurile.

— Da! confirmă Tot. Și acum, nu te supăra, trebuie să întrerup convorbirea. Arată cu țeava Lugerului, care-i apăruse instantaneu în mână, împrejurul său: Am treabă!

Deși Varahil asculta încordat, totuși simți parcă o mișcare a panoului din spatele lui Tot, la limita extremă a câmpului său vizual. Încet, tot atât de încet că și mișcările de deschidere ale unei scoici, panoul aluneca.

Privi spre Tot și spre *Unu*. Tot nu simțise nimic, *Unu* însă...

— Încă puțin, Tot, încă puțin! ceru el. Ai toată viața înainte, iar eu... o eternitate. Vreau să-mi amintesc și oarecum să înlătur părerea de rău că părăsesc, nu viața, ci o meserie.

— Toate meseriile se transformă, replică Tot, lăsând țeava Lugerului în jos. Nici cărbunele nu se mai extrage și nici cariile dentare nu se mai îngrijesc cu mijloacele de altădată. Apar noi tehnici, noi instrumente. Așa și cu noi...

— Da, mi se trimit agenți de un tip nou, perfect instruiți, admirabil antrenați, însă cărora lucrurile cele mai dezgustătoare nici măcar nu le încrețesc sprânceana. Sunt formidabili, dar nu mai sunt ca noi.

Varahil riscă o privire înspre panoul care i se păru că se mișcase. Acum era deschis și în prag stătea Lambrinus. În mână ținea un revolver.

Tot ridică arma, dar nu apucă să tragă. *Patru* apăsă pe trăgaci. Tot mugi încetișor și se prăvăli până la picioarele lui Hani. Acesta, făcându-se că leșină – ceea ce n-ar fi fost de mirare – se prăvăli și el.

— Bravo, *Patru!* Bine lucrat! rosti *Unu,* răsuflând ușurat.

— Stai acolo, *Unu,* stai acolo! îi strigă însă *Patru*. Nu lucrez nici pentru tine, nici pentru ăsta, *lucrez pentru*

mine!

— Și ce vrei să faci? întrebă *Unu,* care nu-și pierduse calmul.

— Să vă moștenesc! „Afacere” lui Tot e în mâinile mele, nimeni nu mai poate ridica pretenții. Cât privește „misiunea” noastră, dacă te moștenesc, devine misiunea mea. Dar ca să te moștenesc, trebuie...

Se auzi o detunătură. *Unu* rămase drept, mirat că nu simte nicio durere. Pistolul din mâna lui *Patru* zburase.

Prin gaura largă, lăsată de panou, năvăli *Căpitanul.*

Avea hainele în dezordine. O șuviță de sânge i se prelingea pe tâmpla stângă, dar ținea revolverul în mână. Privi scena, și un zâmbet îi strâmbă gura cu buzele crăpate de lovitura pe care o primise.

— Pe legea mea! Se pare că am sosit ca și carabinierii lui Offenbach, mormăi cu o undă de bucurie în glas. Cinci minute mai târziu...

Și, scoțând din buzunar o pereche de cătușe, prinse mâna dreaptă a lui *Unu* de mâna stângă a lui *Patru.*

9

Biroul directorului adjunct al stațiunii Vulturi se transformase în cofetărie. Hani veghease să se aducă de toate: șarlote, cuiburi, ora 12 – „De ce s-or fi chemând așa? se întrebase, că doar le mănânci când ai poftă!” –

savarine cu frișcă adevărată – știe el ce știe! – și cataifuri.

— Pentru o moca bine făcută dau două trunchiuri, și pentru un cataif cu etaj, dau două mascote! enunțase el solemn.

Varahil îl lăsase să facă ce vrea, nu se prea omora cu dulciurile. Directorul, de când primise telegrama de la minister, era în al nouălea cer, instructorul Cristian nu se mai dezlipea de Varahil, iar *Căpitanul* nu găsea deocamdată prilejul să plaseze nici măcar un cuvânt. Știa că-i va veni rândul, și avea răbdare.

Dar Tim? Tim unde era? Puseseră mâna pe dânsul cei de la Proiecte și Invenții, de la Institutul de cercetări acvatice. Nu-i mai dăduseră drumul. Îi prelungiseră concediul cu încă o lună. Vorba vine, concediu...

Și Anta? O! Era invitata de onoare a stațiunii Vulturi. Pentru ea se transformase biroul directorului adjunct într-o adevărată cofetărie.

La ora fixată – de Hani, fără îndoială – luară loc cu toții. Directorul prezida. Zăpăcit de atâta tevatură, de telegramele de felicitare primite, de povestea succintă a lui Varahil, de aluziile *Căpitanului*, de ingenuitatea Antei, dar mai cu seamă de vorbăria lui Hani, era să-i ofere scaunul prezidențial acestuia din urmă. Chiar schițase gestul, și Hani era gata să primească, dacă nu l-ar fi oprit Varahil:

— Unde te bagi? Lasă oamenii în toată firea că se

pricep mai bine.

— Crezi? protestă Hani. Nimeni nu se pricepe mai bine ca mine la *rebusuri și prăjituri.*

— Afacerea s-ar fi terminat mult mai repede, dacă nu s-ar fi ivit câteva complicații, începu ofițerul. Dacă aș fi știut de la început că tânărul nostru prieten caută o fată, și nu un băiat...

— Asta nu o știam nici eu.

— Dacă prietenul nostru nu l-ar fi „semănat” pe *Locotenent*...

— N-am avut intenția. Fugeam de *Unu!* protestă Varahil.

— Dacă Tim...

— Tim? sări de astă dată Anta.

— Da! Tim. Dacă Tim ne-ar fi înștiințat pe noi, și nu pe dumneavoastră, probabil că ancheta s-ar fi desfășurat fără poticniri și n-ar fi existat câteva „intermezzouri” tragice.

— Moartea lui Tot și a lui Bobby, asasinarea Dianei...

— Așa e, asasinarea Dianei.

— Cine și de ce a împușcat-o? întrebă instructorul.

— Tot. Din ce cauză? Pentru că, deși mult mai tânără – sau poate tocmai din cauza aceasta – a dovedit mai mult spirit de observație. Diana a băgat de seamă că Tot șchioapătă de piciorul stâng. Foarte puțin, mai cu seamă că purta și gheată ortopedică, admirabil confecționată și

ascunsă de manșeta pantalonului. N-avem o dovadă palpabilă despre cel care a ucis-o pe Diana, doar impresia unui martor ocular, a așa-zisului *Braconier*. Acesta, ascuns într-un tufiș, a urmărit atitudinea agresorului și a avut, cu o fracțiune de secundă înainte, intuiția crimei. N-a putut interveni, n-a avut vreme.

— În definitiv, de ce se temea Tot? întrebă directorul.

— Că datorită acestei mici invalidități *va fi identificat în persoana inginerului arhitect Alecu.*

— Sau în persoana *inginerului agronom* Arbore, adăugă Varahil.

— Întocmai, tânărul meu prieten.

— Cum?! strigă Anta, Tot*, arhitectul* și *agronomul...*

— Erau una și aceeași persoană! Înscenare de mare artă, care ne arată performanța stilului său. Prezentându-se sub trei înfățișări deosebite – mai mult chiar, afișând oarecare antipatie discretă una pentru alta – dispersează bănuielile cu scopul de a câștiga timp. Era singurul atu de care avea nevoie.

— Aveți vreo dovadă în sprijinul celor ce susțineți? interveni instructorul.

— Și da, și nu. Odată cu moartea lui Tot, ucis de Patru sau Lambrinus, dispar și domnii Alecu și Arbore. *Dispar fără urme.*

— Fundul lacului e aproape inaccesibil. Chiar folosind costumul lui Tim, și tot ar trebui câteva luni

pentru explorarea lui amănunțită.

— Ai dreptate, această dispariție nu e o dovadă definitivă, dar naște prezumții, e un punct de pornire. Urmează apoi celelalte. Niciodată domnii Alecu și Arbore n-au fost văzuți împreună.

— Într-un cătun cu o populație atât de redusă și împrăștiată, nu e de mirare, sări Hani care-și terminase cataiful. Nici eu nu v-am văzut pe dumneavoastră împreună cu Alecu. De aici și până a ajunge la concluzia că sunteți una și aceeași persoană...

— În ceea ce privește identitatea lui Tot cu Alecu avem mărturia lui Zet.

— Necontrolabilă, necontrolabilă! Sherlock Holmes vă va putea spune că, pentru a acoperi fuga șefului său, Zet nu a ezitat să depună o mărturie falsă.

— Toți trei aveau aceeași invaliditate: toți șchiopătau de piciorul stâng și purtau, probabil...

Și Anta? O! Era invitata de onoare a stațiunii Vulturi. Pentru ea se transformase biroul directorului adjunct într-o adevărată cofetărie.

La ora fixată – de Hani, fără îndoială – luară loc cu toții. Directorul prezida. Zăpăcit de atâta tevatură, de telegramele de felicitare primite, de povestea succintă a lui Varahil, de aluziile *Căpitanului,* de ingenuitatea Antei, dar mai cu seamă de vorbăria lui Hani, era să-i ofere scaunul prezidențial acestuia din urmă. Chiar

schițase gestul, și Hani era gata să primească, dacă nu l-ar fi oprit Varahil:

— Unde te bagi? Lasă oamenii în toată firea că se pricep mai bine.

— Crezi? protestă Hani. Nimeni nu se pricepe mai bine ca mine la *rebusuri și prăjituri.*

— Afacerea s-ar fi terminat mult mai repede, dacă nu s-ar fi ivit câteva complicații, începu ofițerul. Dacă aș fi știut de la început că tânărul nostru prieten caută o fată, și nu un băiat...

— Asta nu o știam nici eu.

— Dacă prietenul nostru nu l-ar fi „semănat” pe *Locotenent*...

— N-am avut intenția. Fugeam de *Unu!* protestă Varahil.

— Dacă Tim...

— Tim? sări de astă dată Anta.

— Da! Tim. Dacă Tim ne-ar fi înștiințat pe noi, și nu pe dumneavoastră, probabil că ancheta s-ar fi desfășurat fără poticniri și n-ar fi existat câteva „intermezzouri” tragice.

— Moartea lui Tot și a lui Bobby, asasinarea Dianei...

— Așa e, asasinarea Dianei.

— Cine și de ce a împușcat-o? întrebă instructorul.

— Tot. Din ce cauză? Pentru că, deși mult mai tânără – sau poate tocmai din cauza aceasta – a dovedit mai

mult spirit de observație. Diana a băgat de seamă că Tot șchioapătă de piciorul stâng. Foarte puțin, mai cu seamă că purta și gheată ortopedică, admirabil confecționată și ascunsă de manșeta pantalonului. N-avem o dovadă palpabilă despre cel care a ucis-o pe Diana, doar impresia unui martor ocular, a așa-zisului *Braconier*. Acesta, ascuns într-un tufiș, a urmărit atitudinea agresorului și a avut, cu o fracțiune de secundă înainte, intuiția crimei. N-a putut interveni, n-a avut vreme.

— În definitiv, de ce se temea Tot? întrebă directorul.

— Că datorită acestei mici invalidități *va fi identificat în persoana inginerului arhitect Alecu.*

— Sau în persoana *inginerului agronom* Arbore, adăugă Varahil.

— Întocmai, tânărul meu prieten.

— Cum?! strigă Anta, Tot, *arhitectul* și *agronomul*...

— Erau una și aceeași persoană! Înscenare de mare artă, care ne arată performanța stilului său. Prezentându-se sub trei înfățișări deosebite – mai mult chiar, afișând oarecare antipatie discretă una pentru alta – dispersează bănuielile cu scopul de a câștiga timp. Era singurul atu de care avea nevoie.

— Aveți vreo dovadă în sprijinul celor ce susțineți? interveni instructorul.

— Și da, și nu. Odată cu moartea lui Tot, ucis de *Patru* sau Lambrinus, dispar și domnii Alecu și Arbore. *Dispar*

fără urme.

— Fundul lacului e aproape inaccesibil. Chiar folosind costumul lui Tim, și tot ar trebui câteva luni pentru explorarea lui amănunțită.

— Ai dreptate, această dispariție nu e o dovadă definitivă, dar naște prezumții, e un punct de pornire. Urmează apoi celelalte. Niciodată domnii Alecu și Arbore n-au fost văzuți împreună.

— Într-un cătun cu o populație atât de redusă și împrăștiată, nu e de mirare, sări Hani care-și terminase cataiful. Nici eu nu v-am văzut pe dumneavoastră împreună cu Alecu. De aici și până a ajunge la concluzia că sunteți una și aceeași persoană...

— În ceea ce privește identitatea lui Tot cu Alecu avem mărturia lui Zet.

— Necontrolabilă, necontrolabilă! Sherlock Holmes vă va putea spune că, pentru a acoperi fuga șefului său, Zet nu a ezitat să depună o mărturie falsă.

— Toți trei aveau aceeași invaliditate: toți șchiopătau de piciorul stâng și purtau, probabil...

— Aha, *probabil!* făcu Hani atacând o a doua șarlotă.

— Da, probabil, ghete ortopedice. Posesiunea ghetelor este o probabilitate, dar șchiopătarea este o certitudine. Pentru Tot, invaliditatea este trecută în fișa sa, la Alceu a observat-o însuși prietenul tău Varahil, iar la Arbore a remarcat-o Tim.

— Dacă a remarcat-o Tim... se amestecă Anta.

— Admit, consimți Hani, dar numai ca o coincidență. *Căpitanul* îl privi chiorâș.

— Am început cu prezumțiile și coincidențele, cum spune Hani – și *Căpitanul* zâmbi acestuia, arătându-i astfel că nu e supărat de agresivitatea spiritului său critic –, voi termina cu dovezile materiale. Alecu și Arbore, amândoi au lăsat amprente. Nu era o neglijență, n-aveau de ce și de cine să se ferească. Amprentele amândurora sunt identice cu ale lui Tot. Și aceasta este tot o coincidență?

— Mă închin! se dădu bătut Hani, trecând la atacul ultimei bucăți de plăcintă cu mere. Îmi era teamă...

— N-avea de ce să-ți fie! mai cu seamă că un anumit gest al lui Arbore ridica problema, punându-ne în încurcătură pentru moment...

— Care? întrebă inocent Anta.

— Ei bine, sergentul-major, *Braconierul,* cel care asistase la uciderea Dianei, întors după câteva ceasuri la locul crimei, l-a surprins pe agronom făcând un gest neobișnuit. Aproape un gest de pietate, aș putea spune. Fata căzuse cu capul înainte, prinzându-și un picior sub dânsa, într-o atitudine oarecum grotescă Arbore, după ce a contemplat-o câteva minute – ca să se convingă că e moartă, a presupus *Braconierul* – se apropie, o ridică, o întinse, rezemându-i capul de trunchiul bradului din

apropiere, îi îndreptă și așeză piciorul și-i netezi cutele rochiei.

— Nemaipomenit! făcu directorul adjunct.

— Cum explicați gestul acesta? întrebă instructorul Cristian.

— La început mi-a rămas inexplicabil. Contrazicea flagrant ipoteza că ucigașul și Arbore ar fi fost o singură persoană. Până când... am aflat de la Zet că Tot era... un estet!

— Un ce?! făcu directorul, părându-i-se că n-a auzit bine.

— *Un estet.* Era cunoscut în cercurile sale intime ca mare admirator al capodoperelor de artă de toate genurile. *Susținea că însăși crima trebuie să îmbrace o înfățișare artistică. Când a ucis-o pe Diana, a fost deranjat. Flerul său poate l-a înștiințat că cineva îl pândește. Nu s-a înșelat. S-a retras în grabă. Nu se putea împăca însă cu poziția inestetică a moartei, asemănătoare unei păpuși dezarticulate. La cel dintâi prilej, sub masca lui Arbore, i-a găsit poziția potrivită.*

— Dar... în definitiv... ce urmărea Tot? întrebă Varahil. *Nu cred că mă aștepta pe mine.*

— Nici vorbă, îl lămuri *Căpitanul.* Nici pe tine, și nici pe Tim. Nu-l interesau *visele frumoase.* Tot avea o altă misiune. Treaba sa era de a aduce la suprafață, și apoi la malul Iezerului Capra, două containere ascunse de

banda lor în adâncul lacului cu puțin înainte de 23 August... Dar nu vă pot spune nimic despre conținutul lor, cred că vă puteți închipui importanța, dacă pentru îndeplinirea acestei misiuni a fost folosit cel mai cunoscut dintre așii unor asemenea „misiuni”. După cum știți, Tot a ajuns și s-a instalat. Dar când a trecut la cercetarea adâncurilor, a constatat că echipamentul său subacvatic era necorespunzător. Probabil ar fi renunțat, cel puțin pentru moment, dacă n-ar fi intervenit *Unu*. Acesta, spre a-și salva viața, l-a informat despre cele două costume: al tău, Varahil, dar mai ales al prietenului nostru comun, Tim.

— Tim! exclamă Anta.

— Da, Tim. Și atunci Tot a trecut la acțiune, iar rezultatul îl cunoașteți.

Redactor: maior ION ARAMĂ

Tehnoredactor: GH. CUCOȘ

Bun de tipar 15.04.1980. Apărut 1980.

Coli tipar 8,5. B 244.

Comanda nr. 129

Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”,

Piața Scânteii nr 1, București,

Republica Socialistă România

Lei 4,25

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA S

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA S

Varahil se ridică şi începu să străbată platoul. Partea cea mai rea, în rolul de momeală, este că niciodată nu ştii dincotro vine primejdia. Nici măcar nu ştii dacă există o primejdie. Umbra pe care o zărise, şi care acum dispăruse, putea deci să se găsească înainte, în spate sau pe latura dinspre sat. Şi dacă apărea înaintea sa, cum îl mai putea ajuta Hani ?